

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

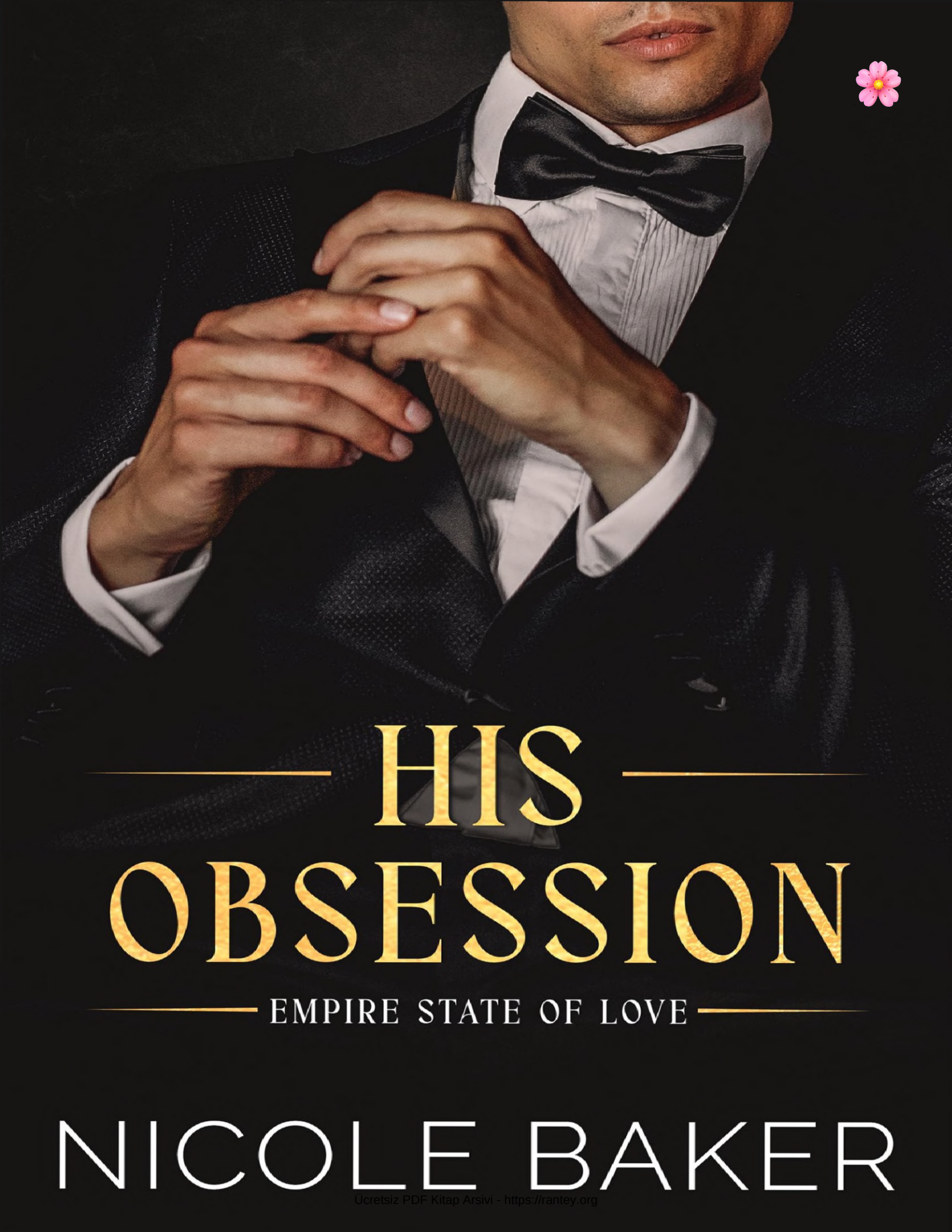
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a man from the chest up, wearing a black tuxedo jacket, a white dress shirt, and a black bow tie. His hands are clasped together in front of him. The background is dark and out of focus.

— HIS — OBSESSION

— EMPIRE STATE OF LOVE —

NICOLE BAKER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Onun Takıntısı

Nicole Baker

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40 Sonsöz

Walker ve Jessie

Beni Sosyal Medyada Takip Edin

Yazanda : Nicole Baker

Birinci Bölüm

Roman

O bakışı **bilirim**. Odanın karşısındaki boğucu esmerden geleni. Sıcaklık, açlık ve sessiz bir davet, hepsi bir arada. Kararını vermiş ve bu gece tam olarak istediği kişi benim.

Çok ateşli ve uzun zamandır doğru düzgün bir boşalma yaşamamıştım. Buna bir de lüks otellerimdeki tadilatları yönetme baskısı eklenince, evet... dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir.

Dudaklarımın kenarını kaldırıp ona göz kırpıyorum. Dudağını ısıyor ve gülümsüyor.

Görünüşe göre bu akşam için yol arkadaşımı buldum.

Walker alaycı bir gülümsemeyle, "Umarım arkamdan birine göz kırpıyorsundur ve bana asılmıyorsundur," diyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ben o şekilde davranmıyorum."

"Bana sahip olduğun için şanslısın." Ben de ona sırtıtıyorum, sonra aynı şekilde göz kırpıyorum.

Colton viski bardağının arkasından kıkırdıyor. "Yurt odandaki misafirlerinin zamanında seninle aynı fikirde olduğunu çok duyduğumu hatırlıyorum," diyor bana.

Kaşlarımı Walker'a imalı bir şekilde kaldırıyorum, bu da onu kahkahalara boğuyor.

"Kendine gel dostum," diye cevap veriyor. "Sen kendini beğenmiş bir orospu çocuğusun." Omuzlarımı silkiyorum. "Bu doğruysa, özgüvendir, ukalalık değil." Lincoln saatine bakıyor.

"Gitmen gereken bir yer mi var?" Sawyer eğlenerek soruyor.

"Kylie'ye yedide evde olacağımı söyledim," diye yanıtlıyor Lincoln.

Dean onun koluna yumruk atar. "Dostum, bir saattir bizimle dışarıdasın. Gerçekten o kadar sıkıcı mıyız ki acilen eve, karına gitmen gerekiyor?"

Lincoln ve Kylie henüz evlenmedi ama yakında evleneceklerine eminim. O, altımız arasında bir kadınla yuva kuran ve onun yanına taşınan ilk kişi.

Altımız birlikte New York'taki Columbia Üniversitesi'nde okuduk.

Lincoln kendinden emin bir şekilde, "Doğru kişiyi bulduğunda anlayacaksın," diyor. "Doğru kişiyi" bulma fikrine burun kıvrıyorum.

Lincoln'ün gözleri üzerime çevriliyor. "Ne? Aşık olmaktan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Güvende olduğumu biliyorum."

Bana neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi bakıyor. Sanki babamın anneme ne yaptığını unutmuş gibi. Beni ikna etmenin bir yolu yok, o da bunu biliyor. Saçmalıklara inanmamayı zor yoldan öğrendim.

"Bunu göreceğiz," diye cevaplıyor Lincoln. "Size bu gece kuyruk peşinde koşarken iyi eğlenceler. Ben eve gideceğim ve hayatımın en iyi seksini yapacağım."

Bununla birlikte Lincoln, beşimizi arkada bırakarak çekip gitti. Colton,

"Sanırım ilişkinin bir faydası da bu," diye şaka yapıyor.

"İçkiyi fazla kaçırıp sormayı unutmadan önce," diyor Walker bana bakarak, "duydun mu?"

Alnım çatlıyor. "Ne hakkında?" "Eva bu ay şehre geri taşınıyor."

Bir süre önce kız kardeşinin dönüşünden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Üzerinde fazla düşünmemiştim. Eva'yla hiç tanışmadım. Daha gençti ve bizim üniversite yıllarımızda buralarda değildi.

"Yenileme tasarımcınız olması için onunla görüşmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Doğru ya. Bir tasarım firmasında beş yıl geçirdiği Chicago'dan New York'a geri döndüğünü söyledi. Şimdi kendi iç mimarlık şirketini kuruyor.

tasarım şirketi burada.

Tereddüt ediyorum. İşle kişisel bağları karıştırmak hiçbir zaman benim tarzım olmadı.

"Hadi ama dostum. Ona bir şans ver. Sadece bir görüşme. Onu işe almazsan kırılmam," diye yalvarıyor Walker.

İç çekiyorum. "Onu işe almazsam kızmayacak mısın? Çünkü bu büyük bir tadilat. Kişisel bir bağlantı yüzünden birini işe almak için yerim yok. En yeteneklisini seçmek zorundayım."

"Ben şahsen onun işini seveceğinizi düşünüyorum, ama kabul ediyorum. Sırf kız kardeşim olduğu için onu işe almanızı beklemiyorum."

"Peki. Asistanıma onunla bir şeyler ayarlamasını söyleyeceğim. Bana bilgilerini mesaj at yeter."

Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Sağ ol dostum. Bunun anlamı çok büyük." "Ne zaman gelecek?" Dean soruyor.

"Taşınması için bir daire bulmaya çalışıyorum. komşuluk. Ona masrafları karşılayacağımı söyledim. İlk seçtiği yer gibi güvenliği olmayan bir dairede yaşamasını istemiyorum."

"Roman, peki ya senin binan?" Colton araya girer. "Altınızdaki daire boş değil mi?"

"Bu mükemmel!" Walker haykırır. "Binanız güvenli; bir ton güvenlik var. Senin onun üstünde oturman da ek bir avantaj. Bugünlerde kiralar ne kadar?"

"Ayda on beş bin, ama kira için endişelenme. O binadan yeterince kazanıyorum. Ona bebek bakıcılığı yapmayacağım ama isterse yer onun."

Walker bana sırtıttı. "Benim için ona göz kulak olmayacağına neden şaşırmadım? Ama teklifin için teşekkürler. Onunla bu konuyu konuşacağım. Önerdiğim her yerde maliyet konusunda çıldırıyor ve o kadar para ödememe izin veremeyeceği konusunda ısrar ediyor."

Omuzlarımı silkiyorum. "Bana haber ver yeter. Orada yaşadığım için güvenliğin birinci sınıf olduğundan emin oldum. Bu konuda stres yapmana gerek yok."

Colton gözlerini devirdi. "Anladık. Sen ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası olan büyük bir kontrol manyağısın."

Ona sırtıyorum. "Senin de paran yokmuş gibi davranma." "Ben bir doktorum. Senin kadar kazanmıyorum."

Şimdi de alçakgönüllü davranıyor. O sadece bir doktor değil; o bir onkolog. Bu adam yaşamak için hayat kurtarıyor. Bir otelde bir gece geçirmek için ev kredisi kadar para ödemeyen diğer otel müşterilerinden daha iyi olduklarını hissetmek isteyen süslü, üst sınıf gezginlere otel odalarını fazla ücretle veriyorum.

Gerçi ben acımasız bir iş adamıyım ve bunu sorun etmiyorum. Babam böyleydi ve ben de böyle yetiştirildim. Babama çok benziyorum - olmak istediğimden çok daha fazla şekilde.

Başımı çevirip bir daha görmemeyi tercih edeceğim bir yüzle karşılaştığımda sırtıma inen bir tokat vücudumda bir öfke dalgası yaratıyor.

"Sebastian," diyorum sıkılmış çenemin arasından.

Kendini beğenmiş gülümsemesi ellerimi yumruk yapmaya zorluyor. "Roman. Seninle karşılaşmak tuhaf. İşler nasıl?"

"İşler harika," diye cevap veriyorum sertçe.

"Bu iyi bir şey. Satışlarımız arttı. Bunun sizin gelirinizi etkilediğimiz anlamına gelmediğini umuyordum."

Eminim bu konuda endişelenmiştir. Onun otel zinciri bizim en büyük rakibimiz. Daha yeni büyük bir yenileme yaptılar ve bazı müşterilerimizi çaldılar. En lüks otellerimizi yenilememiz gerektiğine karar vermemin bir nedeni de bu. Bu zengin müşteriler sadece en iyisinde kalmak istiyor.

"Gelirimiz gayet iyi, Sebastian. İlginiz için teşekkürler. Seni görmek güzeldi."

Başımı tekrar adamlara çeviriyorum ve o uzaklaşırken yankılanan ukala kahkahayı duymazdan geliyorum.

"O adamdan nefret ediyorum," diyor Walker soğukkanlılıkla.

"Yaptığın tadilattan haberi var mı?" Dean soruyor.

Yanıt olarak başımı sallıyorum. "Hayır, ama eminim öğrendiği anda bunu neden yaptığını çok iyi anlayacaktır."

Sawyer elini sallıyor. "Onun ne düşündüğü kimin umurunda? Kendi tadilatını onunkinden *sonra* yapmanın avantajına sahipsin. Artık neyle rekabet ettiğini biliyorsun. Tek yapman gereken onun tasarımının üstüne çıkmak."

"Bu doğru. Gidip onun otelinde bir gece geçirin ve neyi geçmeniz gerektiğini görün," diyor Colton.

"Fena fikir değil." Bu bana, onu sonsuza dek alt etmem için gereken avantajı sağlayacaktır. Sanırım bunu önce onun yapmasının bir yararı var.

Odanın öbür ucundan bu gece eve getirmek istediğimi bildiğim esmere bakıyorum. Bütün gece olduğu gibi bana bakmak yerine, Sebastian'ın kulağına fısıldadığı bir şeye gülüyor.

Sertçe yutkunuyorum, hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. İstedikinin bu olduğunu biliyorum. Arzularımın her zaman farkında, sırf üzerime çullanıp onları benim için mahvedebilmek için.

Bu adam hayatımı cehenneme çevirmek için yaşıyor.

Birdenbire, artık burada olma havasında değilim. Sadece planlarımı harekete geçirmek istiyorum, böylece o orospu çocuğunu alaşağı edebilirim.

"Ben gidiyorum çocuklar." Ayağa kalkarken masaya hafifçe vuruyorum.

Elimi cebime atıp iki tane yüz dolarlık banknot alıyorum ve masanın üzerine atıyorum.

"Walker, kız kardeşinin bilgilerini bu gece bana mesaj at. Hemen tadilata başlıyorum. Bekleyecek zamanım yok."

Hiçbiri cevap veremedi, Nisan esintisi vücuduma çarpana kadar masadan uzun adımlarla uzaklaşıyorum.

Şoförüm Aaron'a mesaj atıp bu gece eve yürüyerek gideceğimi bildiriyorum.

Nadiren dışarı çıkarım. Bir otelden diğerine, bir toplantıdan diğerine gidip geliyorum, dışarıda olmanın bana verdiği hissi yaşamaya asla zaman bulamıyorum. Ayrıca, kışın acı soğuğu sona erdiğine göre, baharın ilk belirtilerini görmeye başlıyoruz.

Midtown'da gittiğimiz bardan yaşadığım yer olan Hudson Yards'a yürümek yaklaşık otuz dakika sürüyor. Batı 33. Cadde'ye döndüğümde yolu yarıladığımı anlıyorum.

Aklıma sürekli babamın lüks otellerimizde büyük tadilatlar yapacağını söylediğinde bana söyledikleri geliyor.

Yüz dolarlık Macallan kadehini doldururken, "Otellerim şu anki haliyle gayet iyi," demişti. "Bozuk olmayan bir şeyi düzeltme."

Birkaç hafta önceki konuşmamızdan bu yana onun sözleri üzerimde ağır bir yük oluşturdu. Hâlâ kendi kararlarımam tam olarak güvenmeyen bir yanıam var.

Bazen kendimi takım elbiseli bir sahtekâr gibi hissediyorum. Bir gün yerin dibine batıracağım bir dizi oteli miras alan şanslı bir orospu çocuğuyum sadece. Dört çocuğun en büyüğü olarak, bana dağıtılan elin bu olduğunu biliyordum. Onun işini devralmak kaderimde vardı. Ancak babam inatçı bir adamdır ve hiçbir zaman başkalarının fikirlerini dinlemeye istekli olmamıştır.

Gelirleri yıllar önce düşmeye başladı. Sanırım bu yüzden emekli oldu ve işi bana devretti. Bir şeylerin kontrolünden çıktığını biliyordu ve şirketin dağılmaya başlamasının sebebi olmak istemedi.

Şimdi onun dağınıklığını kurtarmak bana kaldı.

Dünyanın değiştiğine inanmayı reddediyor. Onun neslinin değer verdiği şeyler, kendisinden sonraki nesillerin değer verdiği şeyler değil, ama bunu kabul etmiyor. Onun nesli ünlülerin gittiği yerlerde şarap içip yemek yemek istiyordu. Onlar beş yıldızlı hizmet veren bir yerde kalmak istiyorlardı. Bugün ise her şey sosyal medya hesabınızın nasıl görüldüğüyle ilgili; bu da o mükemmel fotoğrafı çekmek için doğru ambiyans anlamına geliyor.

Değişim ona kolay gelen bir şey değil. Tabii söz konusu kadınlar değilse, ama ben babamın bu yönünü düşünmemeyi tercih ediyorum.

Yeşil ağaçların ve çalıların oluşturduğu çizgi Hudson Yards'taki binama vardığını haber veriyor. Ön kapıdan geçip, en sevdiğim güvenlik görevlilerinden biri olan Fred'in görev yaptığı lobiye giriyorum.

"Merhaba Bay Bertini," diye selamlıyor beni Fred, bordo üniformasının içinde, o tanıdık gülümsemesiyle.

Başımı salladım. "Fred. İyi geceler."

Sağ tarafımdaki asansör şeridi diğer sakinler için. Sola dönüyorum ve hemen sağa dönerek çatı katındaki özel asansörüme ulaşıyorum. Evime ulaşmak için ana asansörleri kullanabilsem de, mahremiyetimi tercih ederim.

Kartımı okutuyorum ve asansör hızla yukarı çıkıp tam kapımın önünde açılıyor. İçeri girer girmez, uzun bir uyku gecesi daha geçireceğimi anlıyorum.

Yalnız kaldığımda canlanan ruhumun huzursuz yanını hissedebiliyorum. Kendimi bu duygudan uzaklaştırmak için yapabileceğim çok şey var. Eve döndüğümde, tek başıma, bundan kaçış yok.

Bir hap alabilirim ya da bir içki daha içebilirim ama bunun kaygan bir zemin olduğunu biliyorum. Sadece bu baskı ve stres seviyesinin yeni hayatım olduğu gerçeğini kabullenmem gerekiyor. Şirketin yükü benim omuzlarımda ve bunun geri dönüşü yok. Kardeşlerim arasında babamın mirasını devralmak isteyen tek kişi benim.

İkinci Bölüm

Eva

Tam bir kargaşa içinde olan dairemi geziyorum. Kutular her mobilyanın üzerinde yarım yamalak duruyor ve unutulmuş niyetler gibi halının üzerine dağılmış durumda.

Her şeyimi New York'a ayak basmaya hazırlanmak için harcadım. Tüm yasal evrak işlerini hallettikten ve devlete dosyaladıktan sonra, logo ve web sitesi ile başlayarak doğrudan bir marka oluşturmaya daldım.

Gergin olduğumu söylemek hafif kalır. Bana bir eskiz defteri ve boş bir alan verin, unutulmaz bir şey yaratayım. Ama bu mu? Bu farklı bir şey. Bu benim kendimi satmam. Ve bu alışılmadık bir alan.

Yeni ayrıldığım şirket her zaman markasıyla ön plandaydı. Bu bana tamamen tasarıma odaklanma özgürlüğü verdi. Müşterileri ya da yönü ben seçmedim; sadece benden isteneni yerine getirdim.

Ama şimdi daha fazlasını istiyorum. Beni aydınlatan türden işlerin peşinden gitme özgürlüğü istiyorum.

Birçok kez tereddüt ettim, bu sıçramayı yapmaya gerçekten hazır olup olmadığımdan emin değildim. Sonunda beni bunu yapmaya iten kardeşim Walker oldu.

Gerçekten onsuz ne yapardım bilmiyorum. O benim koruyucum. En büyük amigom. Ailemiz son derece geleneksel, muhafazakâr insanlar. Kariyerime odaklanma kararımı hiç desteklemediler. Bu kadar uygun bekar varken evlenmem gerektiğini düşünüyorlar.

Ama Walker anlıyor. Asla bir erkeğe maddi olarak bağımlı olmak istemediğimi anlıyor. Eğer bir gün evlenirsem, bu evlenmeyi seçtiğim için olacak, ihtiyacım olduğu için değil.

Telefonum odanın öbür ucunda bir yerden çalıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum kendi kendime, kutulardan ve balonlu naylon yiğınlarından kaçarak odanın diğer tarafına doğru sessizce ilerlerken.

Telefonu kanepemin köşesindeki battaniyenin altında buluyorum. Walker'ın adı ekranda yanıp sönüyor.

Telefonu kulağıma götürürken gülümsüyorum. "Ben de tam seni düşünüyordum." Hafif kahkahası kulağımda çınlıyor. "Umarım her şey yolundadır."

"Tabii ki. Tüm öfkemi annem ve babama sakladığımı biliyorsun."

"Bilmiyor muyum? Nasıl gidiyor?"

Etrafımdaki dağınıklığa bakıyorum. "Dokuz yıllık hayatımı toparlamaya çalışıyorum."

Üniversite birinci sınıftan beri Chicago'dayım. Şimdi yirmi yedi yaşımdayım. Burada kurduğum hayatı toparlamanın duygusal bir yanı var. Doğru hamleyi yaptığımı ruhumun derinliklerinde hissediyorum ama burası beni bugün olduğum kadın haline getirdi.

Hayatınızda sizin için çok şey ifade eden bir bölümü kapatmak asla kolay değildir.

"Ve sen de benim organizasyon becerilerimin yanında olmasını diliyordun," diye şaka yapıyor.

"Ha! Evet, doğru. Sanki hayatını idare etmesi için birini tutan birine güvenecekmişim gibi."

"Dikkat et. *Her şeyi* yapsınlar diye adam tutmuyorum."

"Bunun *her şey* olmadığını açıklamak zorunda olman senin şımarık bir velet olduğun anlamına geliyor."

Kardeşimi severim ama şehirdeki en iyi şirket avukatı olarak çok para kazandı. Uzun zamandır normal bir işçi sınıfı vatandaşı gibi yaşamak zorunda kalmadı. Yemekleri onun için hazırlanıyor, çamaşırları yıkanıyor, çatı katı temizleniyor.

"Her neyse. Tartışmak için aramadım," diye homurdanıyor.

"Gerçekten mi? Beni ne için aradın?" Önümdeki kutuya yerleştirmek üzere birkaç eşya daha alırken telefonu kulağımla omzum arasında tutarak soruyorum.

"Sana bir iş görüşmesi ayarladım," diyor, sesi kendinden memnun geliyor.

Yemin ederim, erkekler her küçük başarı için ayakta alkışlanmak istiyor. Göstermesi gereken çabayı kutlayacak bir tezahürat grubu olmadan yataktan kalkması bir mucize.

"Bu hamleyi neden yaptığımı biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Sonunda beni heyecanlandıran, *bana ait* olan projeler üzerinde çalışabileceğim için."

"Bu seferki büyük. Dünyanın dört bir yanında mülkleri olan lüks bir otel zincirinin tam ölçekli bir renovasyonu."

Kalbim göğsümde tekliyor. Tamam, kabul ediyorum, kulağa inanılmaz geliyor. Gerçekleşen bir rüya gibi. Tasarımları şimdiden gözümde canlandırabiliyorum, her oteli kendine özgü konumuna göre uyarlıyorum. Uluslararası işler her zaman yapılacaklar listemde olmuştur.

"Bekle, ciddi mi?"

"Oh, şimdi ilgini çekti," diye alay ediyor.

Homurdanıyorum. "Peki, tamam. Evet! İlgilenmekten daha fazlasıyım. Bu inanılmaz! Nasıl oldu da benimle bir görüşme ayarladın?"

"Eski üniversite arkadaşlarımdan biri, Roman. Otellerin sahibi ve tüm zincirin yeniden markalaşmasını yönetiyor."

Roman. Bu isim tanıdık geliyor, Walker'ın ondan birçok kez bahsettiğini duymuştum. Ben onun şehir gezilerine katılamayacak kadar küçüktüm ama Walker üniversiteden eve hikayelerle dolu bir şekilde dönerdi.

Biz şehrin hemen dışında büyüdük ama annemle babam kardeşimi ziyarete gittiklerinde beni hiç yanlarında götürmezlerdi. New York'ta neredeyse hiç zaman geçirmedi. Chicago'ya taşındıktan sonra Walker'la yaptığımız nadir ziyaretler sırasında orada bulundum.

"Görüşme ne zaman?" Heyecanım kabarmaya başlarken ve düşüncelerim yarışırken soruyorum.

Portfolyomu hızlıca bir araya getirmem gerekiyor. Bu, mülakat için planladığımdan daha erken. Otelin yeniden markalaşması için maketler tasarlamalı ve araştırmaya dalmalıyım. Yapılacak çok şey var.

"Gelecek hafta," diyor Walker.

"Gelecek hafta mı?" Telefonuma bağıyorum. "Walker! Bu hiç de zaman değil. O zamana kadar nasıl hazır olabilirim ki?"

"Kısa bir süre olduğunu biliyorum," diyor nazikçe, "ama hızlı hareket etmek istiyor."

Derin bir nefes alıyorum. Bu fırsatın üzerine atlamam gerektiğini biliyorum. Sadece bunu zamanında nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Hadi ama," diyor. "Yaptığın işte harikasın. Birlikte harika bir şey ortaya çıkaracaksın."

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Çok yakında. Araştırmaya başlayabilmem için bana tam adını ve otel bilgilerini gönderebilir misin?"

"Elbette. Telefonu kapatır kapatmaz sana mesaj atarım. Seni korkutmak istemem ama o işinde ciddi. Senin kız kardeşim olman onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Bu iş için en iyi olduğunu düşündüğü kişiyi işe alacaktır."

"Baskı falan yok," diye mırıldandım. Özel bir muamele beklediğimden değil ama Roman'ı tarif etme şekli biraz korkutucu.

Gülüyor. "Sadece sana karşı dürüst olmak istedim. Bu iş sende. İşler yolunda gitmese bile, elinin altında sağlam bir mülakat olacak."

"Haklısın. Sadece... düşündüğümde daha erken. Ama bunu başaracağım." Duraksadım. "Beni düşündüğün için teşekkürler. Adımı oraya yazman çok anlamlı."

"Bunu yetenekli olduğun için yaptım, kız kardeşim olduğun için değil." İçimden gülüyorum.

"Peki, tamam. Belki ikisinden de biraz," diye kabul ediyor.

"Her iki durumda da minnettarım. Bugün her şeye başlayacağım."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Haber veririm," diye söz veriyorum. "Yakında konuşuruz."

Biz telefonu kapattıktan hemen sonra mesajı geldi.

Bertini Otelleri

Bir an için nefes almayı unutuyorum. Bertini Otelleri - dünyanın en büyük lüks otel zincirlerinden biri. Bu bir işten çok daha fazlası; kariyerimi belirleyecek bir fırsat. Eğer bu işi alırsam, işimi yıllarca finanse edebileceğime hiç şüphe yok.

Adımı ciddi bir tasarımcı olarak gündeme taşıyacak.

Bunu düşünmek bile içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Birdenbire, evimde yer kaplayan paketlenmemiş kutular artık bir yük gibi gelmiyor. Paketleme bekleyebilir.

Bu önce gelir.

Üçüncü Bölüm

Roman

Düz. Sıkıcı. Bu tasarımlar böyle. Hepsi böyle. Tekrar tekrar yapılmışlar.

Bana lüksü çağrıştırmıyor ya da bu otelde kalmam *gerektiğini* hissettirecek bir duygu uyandırmıyor.

Hepsinin sağladığı ilham verici görselleri ve ruh hali panolarını karıştırıyorum. Bu görsellerdeki gri miktarı ruh halimin üzerine donuk bir gölge düşürüyor.

Bugünlerde neden bu kadar çok tasarımcı griye takmış durumda? Gri rengin lüks bir yanı yok.

En ucuz odamızın geceliği 1200 dolar. İç karartıcı renklere sahip minimalist bir oda için bu kadar para ödemeye teşvik eden şey nedir?

Kapım çalındı. Asistanım Dorothy kafasını içeri uzattı.

Dorothy, üç yıl önce bu göreve başladığımdan beri benimle birlikte. Milyar dolarlık bir şirketin başkanı ve CEO'su olmak kolay değil ama o beni ayakta tutmaya yardımcı oluyor.

Beni sadece düzenli tutmakla kalmıyor, aynı zamanda bana olduğu gibi söylemekten de çekinmiyor. Ben de ona izin veriyorum çünkü ona saygı duyuyorum.

"Bay Bertini, Bayan Harlow geldi."

"İçeri al Dorothy," diye cevap veriyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, önümdeki tüm tahtaları karıştırıp kenara koyarken.

Walker'ın kız kardeşini hayal ettiğimde, onun yüzünü bir kadın bedeninde canlandırmış olabilirim. Hiçbir zaman büyük bir hayal gücüm olduğunu iddia etmedim.

Bana yaklaşan kadının bu kadar güzel olmasını beklemiyordum. Bu şehirde görmeye alışık olduğumdan farklı bir güzellik. Buradaki kadınların çoğu mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbiseler, tepeden tırnağa tasarım kıyafetler, altında farklı bir yüz olduğunu anlayabileceğiniz kadar çok makyaj ve kibir çizgisine tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir özgüven havası giyiyor.

Ayağa kalktım ve masama uzandım. "Merhaba Bayan Harlow," diyorum eli elimle buluştuğunda.

Gülümsemesi yumuşak. "Lütfen bana Eva de."

"Eva," diye cevap veriyorum. "Oturun."

"Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyor nezaketle.

Dolgun dudakları dikkatimi dağıtmakla tehdit ediyor - bir görüşmede alışık olmadığım bir şey. Bu iş yerinde asla olmaz. Koltuğumda kayıyorum - odağımı geri kazanmak için ince bir hareket.

"Bu kadar kısa sürede bir şeyler hazırladığınız için minnettarım," diyorum. "Hızlı ilerlediğini biliyorum ama projenin hemen başlaması çok önemli."

"Elbette," diye yanıtlıyor, sesi sabit. Ama sonunda hafif bir titreme var -Saç çizgisindeki çatlak onu ele veriyor.

"Walker'ın ne kadarını paylaştığından emin değilim ama dünya çapında lüks otellerden oluşan bir portföyümüz var. En zorlu rakibimiz yakın zamanda büyük bir renovasyon geçirdi ve bu bizim kârlılığımızı çok etkiledi."

Bunu söylemek bile derimin altında kaynayan hayal kırıklığını yeniden alevlendiriyor. Yıllar önce harekete geçmeliydim - babamın bitmek bilmeyen eleştirilerinin vizyonumu raydan çıkarmasına izin vermek yerine içgüdülerime güvenmeliydim. Şimdi gerideyiz ve her hareketimiz hasar kontrolü gibi geliyor.

"İnsanları durduracak bir tasarım arıyorum. Cesur bir şey. Sofistike. Başka hiçbir yerde bulamayacağınız türden bir lüks."

Sessiz bir güvenle başını sallıyor. "Anlıyorum. İnsanlara unutulmaz bir şeyin parçası olduklarını hissettirmekten daha güçlü bir şey yoktur. Özellikle de bu seviyede bir müşteri söz konusu olduğunda."

"Kesinlikle doğru," diye cevap veriyorum.

Hepsi bunu söyledi. Görüştüğüm her tasarımcı dünyaya söz verdi
-Benzersiz konseptler, cesur vizyonlar, taze fikirler. Ama işleri? Güvenli.
Tahmin edilebilir. Unutulabilir.

Sandalyesinin ayağına düzgünce yaslanmış portföyüne bakıyorum. "Bakalım ne getirmişsin. Bana geçmişini anlatmana gerek yok, Walker zaten her şeyi anlattı."

Dudağını ısırırken yanakları kızardı. "Özür dilerim. Çok gergin olabiliyor. Onunla olan bağlantımın kimi işe alacağınız konusunda bir etkisi olmayacağını biliyorum."

Akıllıca bir cevap.

Siyah çantayı açıyor, sekize onluk birkaç tahtayı pratik bir kolaylıkla kaydırarak çıkarıyor. Arkama yaslanıp başparmağımı çeneme dayıyorum, o ise hayranlık duymaktan kendimi alamadığım bir odaklanmayla onları sıraya diziıyor.

Saçından bir tutam öne doğru kayıyor. Onu kulağının arkasına sıkıştırıp doğruldu, yeşil gözleri benimkilere kilitlendi - yeşim taşından daha parlak, beklediğimden daha keskin.

"Otelin buradaki, şehirdeki tarihini inceledim" diyor. "Tasarladığım şey eski Hollywood ihtişamının mirasından besleniyor."

Bu dikkatimi çekti.

Kaşlarım kalktı. "Devam et."

"Otel bir zamanlar ikonlar için bir mıknatıs gibiydi. Dean Martin, Frank Sinatra, Ella Fitzgerald, Marilyn Monroe. Sadece kalınacak bir yer değil, görülecek bir yerdi. Bu isimleri düşündüğümde aklıma zamansızlık geliyor... hoşgörü."

Anlamış.

Babam o dönemle övünürdü. Buradaki restoran Michelin yıldızlı şefiyle tanınırdı. Her gece canlı bir grup çalardı. Atmosferin bir kalp atışı vardı. Sihirliydi.

Yol boyunca bir yerlerde bunu kaybettik.

"Günümüzün cazibesi farklı. Ben iki dünyayı bir araya getirmek istiyorum. 1950'lerin güzelliği ve cazibesi ile günümüzün zarafeti ve sadeliğini."

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?" diye sordum.

İlk panoyu önüne koydu. "Her şey renk paletiyle başlıyor. Beyaz ve krem, her şeyi nötr tutmaya yardımcı olur. Bunları duvarlarda kullanacağız ama 50'lerde kullanılanlar gibi zengin ahşap pervazlarla kontrast yaratacağız. Bu, mekanı topraklarken yumuşatıyor."

Şu anki giriş yolumuzdaki halıyı düşünüyorum. Eski dünyanın ihtişamını yansıtıyor elbette ama bugünün standartlarına göre ağır geliyor. Modası geçmiş. Bu mu? Bu kasıtlı gibi.

Şöyle devam ediyor: "Lobide kesme kristallerden oluşan altın rengi bir avize hayal ediyorum. Tonu hemen belirleyen dramatik bir şey. Altın, önemli yerlere yerleştirilen ama asla baskın olmayan bir renk olacak. Safir mavisi ise ince bir vurgu olacak ve tasarım boyunca mobilya ve dekorlara yayılacak."

Renkler işe yarıyor.

Tekrar panoya bakıyorum. "Hâlâ resmin tamamını gözümde canlandırmakta zorlanıyorum."

Küçük bir gülümseme sunuyor ve başka bir panonun üzerine kaydırıyor. "Bu lobi düzeninin bir maketi."

Etkileyici. Şekillenmekte olan yönü şimdiden görebiliyorum -zarafet, denge, vizyon.

"Beyaz duvarlarda ihtişam hissi yaratmak için bir ayak genişliğinde pervazlar olacak. Karmaşık oymalara sahip beyaz tavan döşemeleri olacak. Bunlardan sarkan, uzun kristallerle katmanlı, her biri bir öncekinden biraz daha uzun üç bölümden oluşan altın bir avize olacak. Tüm lobiye ışık saçacak. Peki ya koyu ahşap zeminle kontrastı?" Fotoğrafa dokunuyor. "Çarpıcı. Sıcak ama yine de temiz."

Haklı. Sadece güzel değil, uyumlu da. Her şey işe yarıyor.

"Bu tasarımın nesi bahsettiğiniz eski dünya cazibesini hissettiriyor?" diye sordum.

Son panosunu alıp öne doğru kaydırıyor. "Her şey ayrıntılarda gizli. Vintage tarzı kanepeler. Derin kadifelerden aksen sandalyeleri. Altın ve cam kahve ve yan sehpa. Peki ya malzemeler? Zengin. Pahalı. Kasıtlı. Mesele sadece eskiyi kopyalamak değil; mesele onun hissini yakalamak. Sen değilsin

sadece bir otele adım atıyorsunuz. Bir ana adım atıyorsunuz. Unutulmaz bir şeye."

Üçüncü panoyu sağıma yerleştiriyorum ve üçüne de bakıyorum. Otellerimin az önce tarif ettiği gibi görüldüğünü hayal ederken içimde bir heyecan beliriyor. Tıpkı şu anda önümde duran gibi.

Zamanda geriye giderek böylesine harika bir döneme yolculuk yapma fikri ama bir şekilde yine de basit hissettirmesi mükemmel.

Tam da ihtiyacımız olan şey. Sebastian'ın tasarımında sadelik var ama eksik olan bu. Kişiliği eksik. Onu diğerlerinden ayıracak bir şey.

"Bu çok iyi bir konsept. Fikri ve her şeyi bir araya getirme şeklini beğendim. Birkaç sorum var."

Başını hafifçe sallıyor. "Tamam."

"Bunlar üzerinde çalışmaya tam olarak ne zaman hazırsın? Henüz şehre taşınmadığınızı biliyorum."

"Bir hafta içinde taşınıyorum. Ama ilerlemek için hemen müsaitim."

"Peki sizi işe alırsam, bu diğer müşterilerden daha öncelikli olacak mı? Benim için ulaşılabilir olacağınızı bilmem gerekiyor."

Ağzımdan çıkan kelimeler nedense kirli hissettiriyor. Bu güzel kadının benim için erişilebilir olması bana hissetmemem gereken bir şey hissettiriyor.

"Başka bir müşteriyi ancak işin senin programını hiçbir şekilde aksatmayacağını bilseydim kabul ederdim. Senin için her zaman müsait olacağım."

Yine lanet bedenimin kafası karışıyor. *Profesyonel* olarak benim için her zaman müsait olacak.

Aşağı, evlat.

Harika. Şimdi de röportaj sırasında sikimle konuşuyorum. Belki de aklımı kaçırıyorum.

"İşin bir parçası da diğer tüm otellere uçmak olacak. Bunun gerektireceği seyahatlere hazır mısın?"

"Kesinlikle."

"Sanırım bilmem gereken her şey bu kadar. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Kararımı verdiğimde sizinle temasa geçeceğim."

Toplantının aniden sona ermesine biraz hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. Benimle çalışırsa öğrenmesi gereken tek şey bu, ben zaman kaybetmem.

Buraya geldi ve bana tasarımlarını gösterdi ve işi yapmak için zamanı olduğunu biliyorum. Kararımı vermek için başka bir şeye ihtiyacım yok.

İkimiz de ayağa kalktık ve onu kapıya kadar

geçirdim. "Asistanım Dorothy size çıkışı

gösterecek."

Çoktan sandalyesinden kalkmış olan Dorothy'ye başımla selam veriyorum. O her zaman kendisine ihtiyaç duyulduğunda senkronize olur.

"Sizinle tanışma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim," diyor elini uzatırken.

Onun narin eline bakıyorum. Elini tuttuğumda vücudumda bir sıcaklık ve karıncalanma hissediyorum. Bu his yabancı ve biraz da rahatsız edici. Elini iki kez sıkıyorum ve kendi elimi hızla geri çekiyorum.

"Hoşça kal Eva."

Küçük bir gülümseme sunuyorum ve Dorothy ona eşlik ederken arkamı dönüyorum.

Gözden kayboldukları anda sandalyeme çöküp başımı dinlendiriyorum.

Bu da neydi böyle?

Vücudum bir kadına hiç bu kadar uygunsuz bir ortamda tepki vermemişti. Daha da kötüsü, bu arkadaşımın küçük kız kardeşi.

Yaptığı işe baktım ve istediğimin bu olduğunu anladım. Tasarımı tam olarak aradığım şey.

Ama o etraftayken sikimi kontrol edemezsem onunla çalışmamın imkanı yok.

Belki de sadece şaşırmıştım. Walker'ın yüzünü bir kadın vücudunda hayal edip duruyordum.

İşte bu!

Aptal arkadaşımın yüzünü hayal ediyor olsaydım, onun gibi biri kapıdan içeri girdiğinde elbette şaşıracaktım.

Eminim onu bir daha gördüğümde yine güzel bir yüz olacak. Farklı bir şey olmayacak.

Olması gerektiği gibi.

Bu beni daha iyi hissettiriyor. Bunun ne kadar saçma olduğunu düşünüp kendi kendime kıkırdıyorum. Röportajın ortasında ereksiyon olmak, bu delilik.

Walker kız kardeşinin tasarımını seçtiğimi duyunca çok sevinecek. Onu arayıp söylemeliyim ama sanırım önce Eva'ya haber vermek daha profesyonelce olur.

Bu teklifleri asla kendim yapmam. Bir teklif hazırladığımda ona ulaşacak kişi Dorothy olacak.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve dahili proje yöneticimize bir teklifte bulunduğumuzu bildirmek için e-posta göndermeye karar veriyorum.

Dördüncü Bölüm

Eva

Hala burada olduğuma inanamıyorum. İşte bu kadar. New York'ta yaşıyorum ve kendi tasarım şirketimi kuruyorum. Bunun gerçekliği ağır ama heyecan verici.

Walker'ın taşınmama yardım etmek için burada olması gerekiyordu ama işle ilgili bir sorun çıktı. New York'ta bir avukat olarak, acil ilgilenmesi gereken son dakika ikilemleri var. Bunu ona yüklemiyorum, yine de biraz yardım almak iyi olurdu.

Arabam ağzına kadar kutular ve çantalarla dolu, tıka basa dolu. Nakliyeciler kalan kutularımı aile odasının ortasına yığdılar.

Bu daire çılgınca. Her dönemeçte şehrin muhteşem manzarasına sahip açık bir konsept. Duvarlar, tezgahlar ve dolaplar gibi beyaz. Keskin altın özellikli büyük paslanmaz çelik aletler var. Parke zeminler koyu renk.

Walker tam bir baş belası. Ona kendi evimi kiralamak istediğimi söyledim. Ödeyebileceğim miktarı söylediğim anda beni kaybetti. Görünüşe göre, kapıcı ve güvenlik olmadan şehirde hayatta kalamayacak zor durumdaki bir genç kızdım.

Ayağımı yere basabilirdim, ama bu beni şehirde bir psikopat gibi takip edeceği anlamına gelirdi. Bu kötünün iyisi.

Arabamı boşaltmak için bu apartmanda bir aşağı bir yukarı yapacağım yolculuklara kendimi hazırlarken derin bir nefes alıyorum. En azından kapıcı Josh, arabayı boşaltmak için binanın dışına park etmeme izin veriyor.

Elim kapıyı açmak için uzanırken aynı anda diğer taraftan bir kapı sesi geliyor. Ani sesle sıçıyorum, sonra düğmeyi çevirip açıyorum.

Ciğerlerimden küçük bir nefes kaçıyor.

"Roman," diyorum usulca. "Burada ne yapıyorsun?"

Kalbim sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi göğsümün duvarlarına çarpıyor. Onunla ilgili bir şey var. Bana bakışında. Görüşmem boyunca bunu hissettim.

"Walker bana yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi."

Siyah bir jogger ve üzerine oturan gri bir tişört giyiyor. Kasları tişörtünden çıkmak için yalvarıyor gibi görünüyor. Çok fazla var ve her yerdeler. Adam çok çalışıyor olmalı.

"Yardım etmek için buraya kadar gelmene gerek yoktu."

"Sanırım bir kat merdivenden inmeyi becerebilirim," diyor o tanıdık, soğuk ses tonuyla.

Çok ciddi. Kendini pek serbest bırakmadığı izlenimine kapılıyorum. Sonra sözleri beni çarpıyor.

"Sen Walker'ın üst katta yaşayan arkadaşı mısın?"

Elleri cebinde başını sallıyor. "O benim. Burası benim binam."

"Anlıyorum," diyorum beynim onun benden sadece bir kat yukarıda, hayal etmemem gereken şeyler yaparkenki görüntülerini canlandırırken.

"Bu senin için sorun olur mu?"

Görüntülerden kurtulmak için başımı sallıyorum.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm," diyor sert bir sesle.

"Hayır, hayır. Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Elbette benim için sorun değil. Aslında, burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bunu Walker için yaptım."

"Doğru. Tabii ki. Yine de... teşekkür ederim," diye garip bir şekilde cevap veriyorum.

İkimizin arasında bir anlık sessizlik uzanıyor. Gözlerimi onun bedeninden ayırmaya çalışıyorum ama daha fazlası için geri dönüyorlar.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gerçekten gerek yok..."

"Bana sadece nerede yardım edebileceğimi söyle," diyor.

Tedirgin bir şekilde omzumun üzerinden bakıyorum, soğuk yardım teklifini kabul edip etmemeyi düşünüyorum. Sonra arabamı tek başıma boşaltmak için kaç sefer yapmam gerektiğini düşünüyorum.

Dudaklarım sinirlenerek inceliyor. "Arabamı boşaltmak için yardıma ihtiyacım var. Hemen dışarıda."

Başını sallıyor. "Hadi gidelim."

Lobiye inen asansör yolculuğu sessizdi. Roman'la çalışmanın nasıl bir şey olacağı konusunda endişelenmeden edemiyorum. Benden nefret ediyormuş gibi görünüyor ama yine de beni işe aldı.

Onu dışarıya, arabama götürüyorum ve bagajı açıyorum. İçeri dalıyor ve en sevdiğim kitaplarla dolu bir kutu alıyor.

"Bunu almana gerek yok. Çok ağır," diyorum sempatik bir şekilde. "Sorun değil Eva. Sadece alabildiğini al."

Sonraki bir saat boyunca bu şekilde çalıştık. Başını eğiyor ve en ağır eşyaları taşıdığından emin oluyor.

İşimiz bittiğinde kazağımın altında terliyordum. Dün hava 70 derece ve güneşliydi. Bugün hava bulutlu ve 50 derece. Uyandığınızda bir paltoya ihtiyaç duyabileceğiniz ve öğleden sonra bir tişörte kadar soyunabileceğiniz aylardan biri.

Omzumdaki son çantayı aile odasında yere bırakırken, kazağımın alt kısmına uzanıyorum ve çekip çıkarıyorum. Dağınıklığı incelerken onu bir yığın kutunun üzerine atıyorum. Ben sadece yirmi yedidir bu dünyada olan bir insanım. Bu kadar ıvır zıvıra nasıl sahip olabildim?

Başımı kaldırdığımda Roman'ın gözlerinin öfkeyle beni süzdüğünü görüyorum. Gözleri göğsümde, göğüs dekoltemin atletimden dışarı fırlamış olabileceğine inandığım yerde. Üzerimdeki spor sütyeni onları yukarı itme eğiliminde.

Bana ofisinde yaptığı bakışın aynısını yapıyor. Bu bana yabancı. İç çamaşırlarımı ıslatan garip bir heyecan uyandırıyor.

Ellerinin iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvrılışını izliyorum, sanki içindeki muazzam bir öfkeyle savaşıyormuş gibi. İçindeki öfkeyi ben mi yaratıyorum yoksa o mu içinde taşıyor bilmiyorum ama bu öfke hem korkutucu hem de baştan çıkarıcı.

Nefes alışım hızlanırken ona "Yardımın için teşekkür ederim," diyorum.

Gözleri hızla inip kalkan göğsüme odaklanmış durumda. Benimkilerle buluştuklarında içlerinde sert bir uyarı taşıyorlar.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Şehir tehlikeli bir yer olabilir."

Bununla birlikte, bir veda bile etmeden arkasını dönüyor ve dairemden çıkıp gidiyor.

Tüm vücudum gerginlikten kaskatı kesildi. Roman'ın kardeşimin bahsettiği dost canlısı komşu olduğu gerçeği hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Ben olsam onu tanımlamak için *arkadaş canlısı* sıfatını kullanmazdım.

Gizemli. Kafa karıştırıcı. Huysuz. Bunlar şimdi müşterim dediğim adam için daha uygun.

Şimdiye kadar etrafımda olan erkeklerin tam tersi. Gülmeyi ve eğlenmeyi severim. O ise eğlencenin öldüğü yerde gibi görünüyor.

Ama bir de vücudumun ona verdiği tepki var. Kazağımı çıkardıktan sonra gözleri karardığında, oda o kadar büyük bir enerjiyle doldu ki, bunun tenimi yıkadığını hissettim. Sanki bir bakışıyla bana dokunmuş gibiydi.

Yeni dairemdeki kaosu inceliyorum. Benim hakkımda ne düşündüğü ya da neden bu kadar soğuk kalpli bir hıyar gibi görüldüğü konusunda endişelenerek zaman harcayamam. Hafta sonunu burayı düzene sokarak geçirmeliyim ki Pazartesi günü işe koyulmaya hazır olayım.

Düzenlemem gereken ilk oda yatak odam. Eğer Roman'la çalışarak hayatta kalacaksam, iyi bir gece uykusu şart olacak.

Ebeveyn yatak odasına giriyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Büyük pencereler ve taç pervazlı beyaz duvarlar odayı çok geniş gösteriyor.

Hayallerimin gerçeğe dönüştüğüne inanamıyorum. New York'ta, Amerika'nın en iyi lüks otel şirketiyle anlaşmış bir işletme sahibiyim. Umduğumdan çok daha fazlası.

Kapımın çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Altın renkli tokmağı çeviriyorum ve liseden en iyi arkadaşım Jessie elinde bir şişe şampanya ve iki kadehle karşımda duruyor.

Sarı saçları ve parlak gülümsemesi Roman'dan kalan tüm tedirginlik duygularını anında yatıştırıyor.

"Ne yapıyorsun burada?" Çığlık atıyorum.

İçeri girdi ve kollarını açtı. "Sonunda en iyi arkadaşımı eyalete geri getirdim. Kutlamak için buradayım."

Kollarımı ona doladım, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Kendi ailem bile beni karşılamaya gelmemişti. Hâlâ kariyerime odaklandığım ve evlenmek için uygun bir erkek bulamadığım için üzgünler.

Annem daha geçen gece beni arayıp arkadaşlarının düğünlerden ve bebeklerden bahsettiğini söyledi. Sonra da oğlu doktor olan ve yeni bekâr kalmış bir arkadaşına rastladığını söyledi.

Kendimi geri çekiyor ve göğsümde ağır bir şekilde oturan yoğun duyguları kontrol altına almaya çalışıyorum. "İçeri gelsene. Ben de tam odamı boşaltmaya başlayacaktım."

"Dolabını düzenleyecek birine ihtiyacın varsa, ben senin kızınım."

Beni mutfağa kadar takip etti. Ondan şampanyayı alıyorum ve adanın üzerine koyup açmaya başlıyorum. Mantar uçuyor ve tavana çarpıyor. Her zamanki gibi ikimiz de çığlık atıyoruz, uçan mantarın çarpma korkusu her seferinde çok gerçek bir tehdit.

Bardakları dolduruyorum ve o da kadehini kaldırıyor.

"İki en iyi arkadaş tekrar bir araya geldi ve New York'ta fırtınalar estiriyor."

Bardağımı onunkine tokuştururken kıkırdıyorum, sonra bir yudum alıyorum. Baloncuklar anında dilimin etrafında minik, zıplayan toplar gibi dans ediyor.

"Başımı belaya sokacaksın, değil mi?"

Masumca omuzlarını silkiyor. "Kimin, benim mi? Ben asla."

İkimiz de bir kahkaha krizine girdik.

Jessie bilinen bir baş belasıdır. Son derece bağımsızdır ve olay çıkarmaktan çekinmez. Ama kocaman bir kalbi var ve çıkardığı olayların çoğu doğru olanı savunmak için. İşte bu yüzden onu seviyorum.

Yıllarca Washington DC'de çalışmış ve sadece bir yıl önce yeni bir firmaya katılmak için New York'a geri dönmüş bir avukat. Jessie aile hukuku alanında çalışıyor ve zamanının çoğunu aile içi şiddete maruz kalan kadınların davalarını kanıtlamalarına ve çocukların tam velayetini almalarına yardımcı olmaya çalışarak geçiriyor. Bu, çoğu zaman kendisini yenilmiş ve içinde yaşadığımız dünya hakkında karamsar hissetmesine neden olan stresli bir iş. Benim işim onun dünyadaki iyi şeyleri görmesini sağlamak.

"Hadi gel. Sana bir tur attırayım."

O tüm özelliklere hayranlıkla bakarken ben de ona daireyi gezdiriyorum. Sonunda ana yatak odasına geldik ve burada kutuları açıp kıyafetlerimi büyük dolaba asmaya başladık.

"Eva, burası çılgın bir yer. Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?"

Başka bir elbise almadan önce şampanyamdan büyük bir yudum alıyorum. "Kardeşim kirayı karşılamakta ısrar ediyor. Böyle bir yeri karşılayamam ama seçimlerim konusunda kendini güvende hissetmiyor. Ayrıca, en iyi arkadaşı binanın sahibi ve üst kattaki çatı katında yaşıyor. Beni takip etmenin bir yolu bu."

"Walker'ın kendine bir hayat kurması lazım. Memelerin çıktığı günden beri kışının dibinden ayrılmıyor."

"Jessie" -koluna vururken gülüyorum- "çok kabasın. Ve o benim kışımda değil. Sadece benim için endişeleniyor. Bazen biraz fazla olduğunu biliyorum ama kalbi doğru yerde."

Kışımın hemen altında biten, straplez, kırmızı, tatlı yakalı bir elbise çıkardı. "Eva Harlow, bu elbise muhteşem. Bu kadar açık bir şeyi tercih edeceğini hiç düşünmezdim."

"Bunu giymeye hiç cesaret edemedim. Bu yüzden etiketi hâlâ üzerinde."

"Artık beni düzenli olarak hayatına geri aldığına göre görevimiz bu. Seni gevşeteceğiz. En son ne zaman seks yaptın?"

Yine mi bu? Ona seksten gerçekten hoşlanmadığımı söylediğimden beri, bunun nedenini bulmayı kişisel görevi haline getirdi.

"Bu konuya hiç girme," diye iç geçirdim.

Jessie'nin elleri kalçalarına düştü. "Soruya cevap ver."

"İyi! Sanki..." Bir an durdum ve düşündüm. Chad ve ben altı ay çıktık ve geçen yılın Nisan ayında ayrıldık. *Lanet* olsun. "Sanırım bir yıl oldu."

Cevap bile vermedi, işine geri döndü. Jessie'nin söyleyecek söz bulamaması kötüye işaret.

Chad'i düşünmeye başladım. İyi biriydi. Dik duran bir adamdı ve çok centilmendi. Hayatta aynı şeyleri istiyorduk. Dışarıdan bakınca, birbirimize çok uygun olmalıydık. Ama bir şeyler eksikti.

Bütün erkek arkadaşlarımda böyle hissediyorum. Eksik olan şeyin ne olduğunu asla bulamıyorum. Sadece ne olduğunu bilmiyorum. Bende bir sorun olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Beşinci Bölüm

Roman

"Bay Bertini, Eva geldi." Dorothy'nin sesi hoparlöründen geliyor. Cevap

vermek için düğmeye basıyorum. "Onu içeri gönder, Dorothy."

Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikliyorum ve kapı açılırken masamın etrafından dolaşıyorum. O ve Dorothy ofise girerken gülüşüyorlardı.

Beni gördüğü anda kahkahaları kayboluyor. Bu beni rahatsız etmemeli ama nedense hiç hoşuma gitmiyor.

"Bay Bertini," diyor Eva kolunu uzatırken.

"Lütfen, ben Roman. Birlikte çok zaman geçireceğiz. Sanırım formaliteleri bir kenara bırakabiliriz."

Dorothy bana başıyla selam veriyor ve ofisten çıkıyor. Eva'ya ofisimin karşılıklı iki kanepesi olan köşesinde bana katılmasını işaret ediyorum.

Önce ben oturuyorum ve o yavaşça karşıma otururken onu izliyorum. Üzerinde her bir kıvrımı saran krem rengi bir elbise var. Göğüs dekoltesi belli belirsiz, geçen gün dairelerinde olduğu gibi değil ama yine de fark ediliyor.

Etkilenmemeye çalışıyorum. Beynimi gittiği yönden nasıl uzaklaştırabileceğimi düşünüyorum.

"Dairene yerleşiyor musun?"

Doğal görünmese de bana yumuşakça gülümsüyor. "Alışıyorum. Orada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Kardeşim bana ev sahibini tanıdığını söylerken kastettiği arkadaşın sen olduğunu bilmiyordum."

"Bu bir sorun mu?"

Sorum karşısında hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "Hiç sorun değil. Umarım bu konuda kendini baskı altında hissetmemişsindir. Walker ikna edici olabilir ama rahatsızlık vermekten nefret ederim."

"Yapmak istemediğim şeyleri kabul etmem." Eva koltukta doğruldu. "Elbette."

"Başlayalım mı?" Bu konuşmayı daha verimli bir konuya taşımayı öneriyorum.

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor defterini ve kalemını çıkarırken.

"Tasarlanması gereken otellerin listesi ve bunların hangi sırayla yapılacağı üzerinde çalışmaya başlamadan önce, karşı karşıya olduğumuz otel yeniden tasarımını görmenizin uygun olabileceğini düşündüm."

"Bu kesinlikle neye ihtiyacımız olduğunu anlamama yardımcı olur."

Aniden ayağa kalktım. "Güzel. Hadi gidelim."

Önce sağa sola, sonra bana baktı. "Şimdi mi?"

"Sana bu projenin mümkün olduğunca çabuk bitmesini istediğimi söylemiştim. Ay sonuna kadar New York oteli için resmi bir tasarım yapılmasını istiyorum."

Dorothy'nin bilgisayarında bir şeyler yazdığı ofisten çıkarken beni takip ediyor.

"Eva ve ben yaklaşık bir saatliğine dışarı çıkacağız. Tüm önemli konuları Penelope'ye ilettiğinizden emin olun."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyor elindeki işe devam ederken.

Asansörlere doğru yürüyorum. "Penelope benim başkan yardımcım. Döndüğümüzde seni onunla tanıştıracam."

Sessizlik içinde asansöre biniyoruz. Kafamı toplamam ve çekiciliğime rağmen bu iş ilişkisini yapılabilir kılmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Sadece görmezden gelmem gerekiyor. Ne zaman uygunsuz bir düşünceye kapılsam, davranış terapisi gibi cebimdeki malzemeyi kullanarak kalçamı çimdikleyeceğim.

Zemin kata vardığımızda kapılar kayarak açıldı. Eva'ya önden gitmesini işaret ediyorum, bu da dışarı çıkarken dar elbisesinin içindeki kıcının mükemmel bir görüntüsünü sağlıyor.

Elimi cebime atıyorum ve kalçamı olabildiğince sert bir şekilde çimdikliyorum, çenem acıyla sıkılıyor.

Hay sikeyim. Bu çok acımasız olacak.

Aaron, şoförüm, planlandığı gibi dışarıda bekliyor.

"Aaron. Bu Eva, yeni iç mimarım."

Aaron başını hafifçe eğdi. "Bayan Eva. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba Aaron. Tanıştığımıza memnun oldum."

Arabaya bindiğimizde, Aaron bölmeyi yukarı kaldırıyor. Eğer sadece ikimiz varsa, sohbet edebilmemiz için aşağıya bırakıyor. Futbola duyduğumuz ortak takdir hoşuma gidiyor. Giants hakkında saatlerce konuşabiliriz. Ama arabada yanımda biri olduğunda mahremiyetimi sevdiğimi biliyor.

Gerçi Eva'nın bu kuralın istisnası olması faydalı olabilir. Onunla mahremiyet tehlikeli görünüyor.

Çimdik.

Kahretsin, bu gerçekten acıtıyor! Ama çok iyi bir dikkat dağıtıcı.

Araba otelin önüne yanaşıyor. Kapıyı açıyorum ve düşmanımın binasına bakarken Eva'ya elimi uzatıyorum. Tıpkı benim gibi Sebastian da bunu babasından miras almış. İki yıl önce şirketin başına geçtiğinden beri beni yenmeyi kafasına koymuştu.

"Zenith Oteli," diyor Eva, ben kapıyı arkasından kapatırken.

"Evet. Sebastian Zenith devraldı ve hemen büyük bir yenileme yaptı." "Gidelim mi?" Eva önümde yürüyor, otele giden yolu gösteriyor.

Buraya sadece bir kez girip bu kadar yaygaranın ne olduğunu gördükten sonra vazgeçmiştim. sadece lobiye görmek. Bugün her şeyi görmek istiyorum.

Döner kapılardan içeri giriyoruz. Ben resepsiyona doğru yürürken Eva hiçbir şey söylemiyor.

"Bay Bertini için giriş yapıyorum."

Bankonun arkasındaki genç kadın bana baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. "Kesinlikle. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Beni kontrol ettiği süre boyunca onun bariz ilgisini görmezden geliyorum. Kadınların bana olan ilgisine alışkınım. Yakışıklıyım ve belli ki param var. Yuva kurmakla ilgilenmediğimi bilmiyorlar. Asla da olmayacağım. Paramı ele geçiremeyeceklerini anladıklarında ilgilerini kaybediyorlar.

Ondan anahtar kartını alıp masadan uzaklaşıyorum, Eva'nın varlığının beni takip ettiğini hissediyorum. Lobiye doğru ilerliyoruz, kafalarımız farklı yönlerde hareket ederken zaman ayırıyoruz, her ayrıntıyı özömsüyoruz.

"Çok," diye başlıyor gözleri yerden tavana kayarken, "basit." Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor.

"Duygu ya da yön yok," diye devam ediyor. "Sanki tasarımcı Birinin yüksek katlı dairesine girip oturma odasını kopyaladım."

"Müşterilerin bunu istediğini düşünmüyor musunuz? Çünkü yeniden tasarlandığından beri gelirimizin çoğunu çaldıkları kesin," diyorum etrafını incelemesini izlerken.

Lobide dolaşmaya devam ederken iç geçiriyor. "Parayı ve statüyü her şeyin üstünde tutan insanlarla uğraşıyorsun. Eminim yenilemeleri en yeni ve en iyiye sahip bir yerde kalmak olarak görüyorlardır."

"Sence onları nasıl geri getirebiliriz?"

Durdu ve bana döndü. "En zengin insanların bile duyguları vardır. Onlara yeni ve süslü bir şeyler sunarken bu duygularla temasa geçmelerini sağlayacak bir yol bulmalısınız."

"Ve sizin tasarımınız, onların duygularıyla temasa geçmelerini mi sağlayacak?"

Gülümsüyor. "Onları New York'un en göz alıcı zamanlarına geri götürüyoruz. Sanatın, müziğin ve edebiyatın zirvede olduğu, kültürel parlaklığın yaşandığı bir döneme. Kadınlar iş gücüne katılıyor ve feminist hareketi başlatıyorlardı. Moda klasikti ve bugün hala herkesin kıyafetleri gördüğünde hissettiği bir nostalji getiriyor. Kim olduğunuz, nereli olduğunuz umurumda değil, o dönemle bir bağınız var."

Bu kadar tutkuyla konuşurken yüzündeki ışıltıda kayboluyorum. Beni içine çeken zekâsı mı yoksa çok daha derin bir şey mi bilmiyorum ama bağlandım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor yüzüme bakarken.

Boğazıma takılan yumruyu yutuyorum. "Bence kulağa... hoş geliyor."

Yanıtımın yetersizliğinden dolayı yüzünde beliren hayal kırıklığı belli oluyor. Güzelden çok daha fazlası olduğunu biliyorum ama nedense söyleyemiyorum.

Beni içine çeken bu girdapta kaybolamam. İşe aldığım diğer tasarımcılara yaptığım gibi tarafsız kalmalıyım.

"Otelin geri kalanını görmeye gidelim mi?" Bu garip anı geride bırakmayı teklif ediyorum.

"Elbette. Evet," diye hemen kabul ediyor.

Misafir yatak odasını gezmek için zaman ayırıyoruz, olanaklara geçmeden önce tasarımı analiz ediyoruz.

Genel olarak, kafamı sadece işe odaklamayı başardıktan sonra verimli bir ziyaret oldu.

Ofise döndüğümüzde onu Penelope'nin ofisine yönlendiriyorum. Penelope'nin asistanı Doug, telefonu kapattığını bildirmek için bana başıyla işaret ediyor.

İçeri girdiğimde gözlerini önündeki bilgisayara dikmiş halde buldum.

"Bana ayıracak boş bir dakikan var mı?"

Taş gibi suratında bir gülümseme beliriyor. "Sanırım sana bir ya da iki dakikamı ayırabilirim."

Penelope yaklaşık bir yıldır benimle birlikte. Babamın yardımcısı Stanley ondan kısa bir süre sonra emekli oldu. İş arkadaşlarıydılar, bu da bazen birlikte çalışmalarını ve birbirlerini eleştirmelerini engelliyordu.

Penelope'ye hatalı olduğunu düşündüğümde söylemekten çekinmiyorum çünkü aramızda kişisel bir ilişki yok. Benim sadece iş yaptığımı biliyor.

Benim yaşlarımda ve on yılı aşkın bir süredir konaklama sektöründe çalışıyor. Onun bilgisine ve işime kattığı uzmanlığa gerçekten değer veriyorum.

şirket.

"Fedakârlığınız için minnettarım," diye espri yapıyorum. "Bu Eva." Sol tarafımı göstererek yanımda durmasını işaret ediyorum. "Kendisi yeni tasarımcımız, bundan böyle lüks otellerimizin tüm renovasyon işlerini üstlenecek."

Penelope ayağa kalkıyor ve kolunu Eva'ya uzatıyor. "Kendin için epeyce bir iş hazırlamışsın. Bertini Otellerine hoş geldiniz. Tasarımlarınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Eva New York oteli için harika bir konsept geliştirdi."

Penelope önce bana, sonra Eva'ya baktı. "Eminim bu adamı etkilemek muhteşem bir şey olmalı. İnan bana, kolay değil."

Eva kıkırdıyor ve ben de ikisinin benimle dalga geçiyor gibi görünmesinden biraz rahatsız oluyorum.

"Eva, senin ana irtibat noktan ben olacağım ama başka bir yöne çekildiğim zamanlar olacak ve Penelope benim yerimi alacak."

Eva, Penelope'ye bakarken çekingen bir şekilde gülümsüyor. "Memnun oldum Penelope. Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Eva'yı ofisime doğru götürürken Penelope'yi işine dönmesi için yalnız bırakıyorum.

"Bunun uzun bir süreç olacağını biliyorum ve muhtemelen projeye çok zaman ayıracaksınız, bu yüzden isterseniz ofisimizden çalışma seçeneğiniz olduğundan emin olmak istedim."

Ağır ahşap kapıyı iterek benimkinin yanındaki boş ofise açıyorum.

"Vay canına, bu alanı teklif etmeniz gerçekten çok hoş. Kullanmamın sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hiç de değil. Size kolaylıkla ulaşabilmem faydalı olacaktır."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Gözleri hafifçe genişleyerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Müşterilerim için ulaşılabilir olmak benim için önemli," diye fısıldıyor.

"Peki..." Cebime uzanıp kendimi çimdiklerken söylüyorum. Acıdan irkiliyorum, biraz fazla sert davranmışım.

Kaşları aşağıya doğru eğiliyor ve verdiğim tepkiden dolayı endişeli görünüyor.

"Yerleşmene izin vereceğim. İstedğin gibi gelip gitmekte özgürsün. Dorothy yakında gelip sana bir güvenlik rozeti alacak."

Başka bir şey söylemeden odadan çıkıp doğruca ofisime g i r d i m ve kapıyı kapattım.

Bu aptalca bir fikirdi. Neden ona benimkinin yanında, muhtemelen onu gereğinden fazla göreceğim bir ofis vereyim ki?

Derimi gerçekten kırmış olabileceğimi düşündüğüm uyluğumu ovuyorum, sonra sandalyeme oturuyorum.

Bugün bittiğinde bir içkiye ihtiyacım var. Walker'ın kız kardeşi neden bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorunda?

Altıncı Bölüm

Eva

Yepyeni masam nihayet geldi. Kutuyu asansörle daireme çıkarmak oldukça zorlu bir deneyim oldu. Bir sürü küfür ve masayı merdivenlerden aşağı itme tehdidi vardı.

Şu anda kapımın hemen dışında duruyor.

Bir santim bile hareket ettiremedim. Sanırım onu ev ofisim olacak boş odama taşımak için yeterli güce sahip olmam için bir haftaya ihtiyacım var.

Uzun bir iş gününden sonra kanepemde oturuyorum. Roman benden alıyor. O etraftayken kendimi tetikte buluyorum, benden nefret mi ediyor yoksa her zaman huysuz mu olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bana şirketinde kendi ofisimi teklif ettiği için çok minnettarım. Son seçimleri yapmak için onun fikirlerine ihtiyaç duyacağım bazı günlerde orada olmak bana yardımcı olacak.

Ama ona bu kadar yakın çalışma fikri beni strese sokuyor. Sadece tavırları yüzünden değil, inatçı bedenim adamın yaptığı her hareketin cinsel içerikli olduğunu düşünüyor. Düşünürken çenesini ovuşturmasını izlemek bile bir iş ortamı için son derece uygunsuz bir şekilde dikkatimi çekiyor.

Telefonum yanımda çalışıyor.

Üst kattayım, Roman'ın evinde takılıyorum. Gel bir merhaba de.

Roman'ın çatı katına gitme düşüncesi midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Orası onun kişisel alanı. Orada olma fikri bana bu kadar kapalı görünen biri için fazla samimi geliyor.

Sadece kanepede
dinleniyorum. Belki başka
bir zaman.

Biz de tam olarak bunu yapıyoruz. Dünyadaki en sevdiğin insanla
kanepede rahatlamaya gel.

Neden buraya gelmiyorsun?

Garip davranmayı bırak. Bütün dostlarım burada. Onlarla henüz
tanışmadın. Kışını kaldırıp buraya gel, yoksa onlardan birini
Sen.

Ugh ... FINE!

O çok şımarık bir velet. Hayır cevabını kabul etmek onun için neredeyse
imkansız. Sanırım bu yüzden iyi bir avukat oluyor.

Ayağa kalktım ve kıyafetlerime baktım. Krem rengi bir eşofman altı ve uzun
kollu beyaz pamuklu bir gömlek giyiyorum. Saçlarım altın bir tokayla toplanmış.
Aynı şeyi üst katta yapmak için üstümü değiştirmem biraz saçma görünüyor.

Kıyafetimi değiştirmek tek bir kişinin yararına olacak. Oraya gitmeme izin
vermeyeceğim. Ne düşündüğü umurumda değil. Eminim sadece ipekler içinde
uyuyan ve tavşan gibi marul yiyen modellerle çıkıyordur.

Bir kadeh şarabımı alıp rahat terliklerimi giydikten sonra asansöre yöneliyorum.
Asansörle bir kat yukarı çıkıp çatı katına çıkıyorum. Kapısının önüne geldiğimde
derin bir nefes alıp kapıyı çalıyorum.

Roman olmayan biri bağılıyor, "İçeri gel."

Kapı kolunu çeviriyorum ve tereddütle çatı katına doğru yürüyorum.

İlk gördüğüm şey, önümdeki uzun duvar boyunca uzanan büyük kemerli
pencereler oluyor. Hepsi siyah bir demirle çerçevelenmiş.

malzeme şık ve modern bir görünüm kazandırıyor.

Fuayenin duvarları ahşap. Bir tanesinin üzerinde büyük bir soyut resim asılı.

Odanın en sağındaki kanepede dinlenen bazı çocuklar görüyorum. Sol tarafta siyah dolaplı beyaz tezgahlı mutfak var.

Ev koyu ve açık renklerin bir karışımıyla dekore edilmiş ama birbirlerini iyi tamamlıyorlar. Her tarafa serpiştirilmiş altın vurgu parçaları burayı modaya uygun ve lüks kılıyor.

Elbette, içimdeki tasarımcı girdiğim her mekânı analiz etmek zorunda. "İşte orada." Walker'ın sesi beni düşüncelerimden çekip alıyor.

Büyük beyaz kanepelerde oturan herkese bakıyorum. Büyük ekranda bir beyzbol maçı oynanıyor. Herkesin elinde bira var ve rahat giyinmişler.

Kanepelerden birinin ucunda oturan, siyah atletik şort ve temiz, beyaz pamuklu bir gömlek giymiş Roman'ı görüyorum. Başında siyah bir beyzbol şapkası var ve takım elbise içinde olduğundan daha seksi görünüyor.

"Eva! Gel yanıma otur," diye bağıyor adamlardan biri yüzünde kocaman bir sırıtişla.

"Sawyer, dikkat et amına koyayım," diye uyarıyor Walker kaşlarını çatarak. Ona gözlerimi deviriyorum. Korumacı doğası biraz fazla.

Yakışıklı yabancının yanına oturdum. "Gevşe biraz, kardeşim. Yanına oturabilirim bir çocuğa. Artık on bir yaşında değilim."

"Ben olsam dikkatli olurdum. Şuna çok yakın oturursan yanlış bir fikre kapılır," diyor bir diğeri. Elini uzatıyor, ben de elini sıkmak için Sawyer'a doğru eğiliyorum. "Ben Colton."

"Colton." Gülümsüyorum. "Adınızı duymuştum. Doktor olan." "O benim. Umarım sadece iyi şeyler duymuşsundur."

"Elbette. İstiridyelerin patates püresi yatağında oturduğunu sandığın ve bir kaşık dolusu tuz yiyip altına yaptığın zaman hakkında hiçbir şey duymadım."

Tüm oda kahkahalara boğuldu. Roman'ın sırıtışını gizlemeye çalıştığını bile fark ediyorum ama gözleri benimkilerle buluştuğu anda kayboluyor. Gözlerini hızla kaçırıyor.

"Dostum, ne yapıyorsun, etrafta dolaşp bu hikâyeyi mi anlatıyorsun?" Colton, Roman'la birlikte diğer koltukta oturan Walker'a bakıyor.

Walker omzunu silkiyor. "Kusura bakma dostum. Hikâye dünyayla paylaşılmayacak kadar güzel."

Sonra Walker bana soruyor, "Şarabınla aran iyi mi, kardeşim?"

Hâlâ yarısına kadar dolu olan kadehime bakıyorum. "İyiyim. Teşekkürler."

"Tekrar doldurmak istersen bize haber ver. Roman'ın şarap dolu bir mahzeni var. Bu gece hepimiz bira içmeye gittik ama bu adam işte zor bir gün geçirdiğini ve sert bir içkiye ihtiyacı olduğunu söyledi." Elinde içinde kehribar rengi sıvı olan kristal bir bardak tutan Roman'ı işaret ediyor.

Dur bir dakika. İş yerinde zor bir gün geçirdi. Ama o ve ben günü birlikte geçirdik. Bardağından yüzüne bakıyorum, gözleri dikkatle beni inceliyor. Yakıcı, sitem dolu gözlerle ona bakıyorum. İş yerinde zor bir gün geçirdi. İşleri gereksiz yere gerginleştiren o. Hiç gülümsemeyi denedi mi?

"Şimdiye kadar şehri sevdin mi?" Colton soruyor.

Ona gülümsüyorum. "Seviyorum. Chicago'dan çok farklı ama seviyorum. Ayrıca en iyi arkadaşım ile birlikte yaşıyorum, bu da bir artı."

Walker gözlerini deviriyor. "Ah, Jessie. O kıza hâlâ en iyi arkadaşım dediğine inanamıyorum."

Sawyer'ın kaşları kalkıyor. "Birinin bu kıza karşı güçlü hisleri mi var?"

Walker güler. "Evet. Onun son derece sinir bozucu olduğunu hissediyorum."

"Hislerimiz karşılıklı," diyorum gruba.

Sanırım kardeşimin gözlerinde bir hüznün parıltısı seziyorum ama emin olamadan kayboluyor.

Gecenin geri kalanı oldukça güzel geçiyor. Kardeşimin arkadaşlarının hepsi şaşırtıcı derecede hoş insanlar. Görünüşe göre Dean ve Lincoln ile tanışmam gerekiyor ama ağabeyimin iyi bir grup bulduğunu söyleyebilirim.

Roman söz konusu olduğunda hâlâ temkinliyim ama o bile biraz gevşemeyi başardı. Onu birkaç kez gülerken yakaladım, bu da yeni insanların yanında gergin olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Belki de sadece bana ısınması gerekiyordur. Belki de bir iş ilişkisinin ötesine nasıl geçeceğini bilmiyordur.

Dokuz civarı, erkeklerin çoğu sadece ben, Walker ve Roman kalana kadar süzölmeye başladı.

Walker ikimizin arasına bakıyor. "Birlikte çalıştığınıza hâlâ inanamıyorum. New York'un en gözde bekârı için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bana anlatmanız gerekecek."

Roman'ın yüzünde bir hayal kırıklığı titreşimi belirliyor.

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Yani New York'un en gözde bekârı sen misin? Bu resmi bir unvan mı yoksa ağabeyimin uygun gördüğü bir şey mi?"

İlk kez söylediğim bir şey karşısında gülümsüyor. Kalbim göğsümde küçük bir çarpıntı yapıyor.

"Aptalca bir unvan."

Walker kıkırdayarak ayağa kalkıyor ve birasını fırlatıp atıyor. Mutfak adasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Soruma cevap vermedin," diye karşılık veriyorum.

Başını geriye atarak sıkıntısını vurguluyor. Beni ele geçirmek isteyen gülümsememi bastırmak için dudağını ısıırıyorum.

"Şehirdeki dergilerden biri her yıl bu listeyi yapıyor."

"Yani, doğru. Sen bu yılın New York'un en gözde bekârısın." Dudaklarımı büzüp hafifçe başımı sallıyorum. "Bu kadar elit bir statüye sahip biri için çalıştığımı fark etmemiştim."

Walker'ın kahkahası odanın diğer ucundan yankılanıyor.

Roman ona dönüyor. "Siktir git. Bu saçmalığın ortaya çıkmasından hoşlanmadığımı söylemişim. Defol git buradan."

Kardeşim yenilgiyle ellerini kaldırıyor. "Üzgünüm dostum. Bu çok iyi." Bana baktı. "Ben buradan gidiyorum. Üzerinde çalıştığım büyük bir dava var. Güzellik uykusuna ihtiyacım var. Seninle dairene kadar yürümemi ister misin?"

Gözlerim büyüdü. "Bunun bir kat altında oturuyorum. Sanırım kendi başıma halledebilirim."

"Tamam." Walker Roman'a bakıyor. "Eve sağ salim varmasını sağlayacaksın." Roman, "Bunu yapabilirim," diye karşılık verir.

Bununla birlikte Walker çatı katından çıkıp beni ve Roman'ı yalnız bıraktı. O gider gitmez odadaki enerji, ne zaman birlikte olsak ortaya çıkan o tanıdık gerilime dönüşüyor.

Ona bakıyorum ve gözleri yoğun bir şekilde benimkilere bakıyor.

Ayağa kalkarken usulca "İyi olacağım, evime gideceğim," diyorum.

O da benimle birlikte ayağa kalkıyor. "Eve sağ salim v a r m a n ı sağlayacağımı söyledim, ben de öyle yapacağım."

İçimi çektim. "Sen bilirsin."

Asansöre kadar beni takip ediyor. "Walker sana karşı hep böyle korumacı mıydı?" diye soruyor ben kendi katımın düğmesine basarken.

Gözlerimi önümdeki kapılara dikiyorum. "Kendimi bildim bileli."

"Bu lisede işleri zorlaştırmış olmalı."

Asansörün kapıları açılıyor ve koridorda ön kapıma doğru yürüyoruz.

"Hiçbir fikrin yok. Şehirde yaşıyor olsa da gözü hâlâ benim üzerimdeydi. Erkekler ağabeyleri tarafından bana dokunmamaları konusunda uyarılırdı."

"Kahretsin," diye nefes veriyor. "Dışarıda kadınlara kraliçeler gibi davranmıyordun."

"Sanırım benim yanımdayken erkeklere güvenmemesinin bir nedeni de bu. Bir de ailelerimizle aramız pek iyi değil, o yüzden bir tür

koruyucu rolü. Üniversiteye bakire olarak gitmeme şaşmamalı." Kapıda aniden durakladım. "Özür dilerim. Fazla paylaştım."

Tamamen şaşırmış görünüyor. Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum. Bunu onunla paylaştığım için çok utanıyorum. Bu adamın bir kadının vücudunu çok iyi bildiğine hiç şüphem yok.

Ne kadar deneyimsiz olduğumu bilseydi ne düşünürdü?

Hayır, artık bakire değilim ama kendi bedenim ve onunla ne yapacağım konusunda da tamamen rahatsızım.

Önümde beceriksizce duruyor, itirafım karşısında hazırlıksız yakalandığı belli, gözleri duvara dayalı büyük kutuyu yakalamadan önce.

"Bu ne?" diye soruyor.

"Oh, ofisim için yeni masam. Asansörle yukarı çıkardım ama ofise taşımadan önce bir mola vermem gerekti. Bir ton ağırlığında."

Beni onaylamayan bir bakışla ölçüyor. "Neden benden yardım istemedin?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Sana söyledim, yardıma ihtiyacın olursa ben sadece üst kattayım." "Yardıma ihtiyacım yok. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı."

Kutuyu aldı ve başını kapıma doğru salladı. "Aç."

Çok zorba biri. Reddetmek istiyorum ama o aynı zamanda benim patronum. İşini yapmasına izin vermeli ve olayı büyütmemeliyim.

Kapı açıldıktan sonra daireye giriyor ve koridorda yürüyor, kutuyu sanki yüz kilo ağırlığında değilmiş gibi taşıyor. Pazuları görülmeye değerdi. Sanki zapt edilemeyecekmiş gibi esniyor ve kollarını geriyor.

Kutuyu ofisim olacak odanın ortasına yerleştiriyor, sonra elleri kalçalarında etrafına bakınıyor.

"Bu odaya senin için gömme kitaplıklar koydurabilirim," diye öneriyor.

"Eminim bu odaya bunu yapmak istemezsiniz. Peki ya bir sonraki kiracı?"

Koyu renk gözleri benimkileri buluyor. "Bir sonraki kiracı için endişelenmiyorum. Kitaplıkları ister misiniz?"

"Gömme dolapları severim," diye itiraf ediyorum usulca.

Gömme kitaplıklarla dolu bir duvar fikrini kim sevmez ki? Ne de olsa ben bir iç mimarım.

Karar vermiş gibi başını sallıyor. "Onlara bu hafta başlayacağım."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken başımı yana eğiyorum. Sanırım yanlış konuştu. "Başlayacak *mısın*?"

"Evet. Büyükbabam marangozdu. Bir şeyler inşa etmeyi seviyorum. Benim için stres giderici bir şey. Tabii birini tutmamı tercih etmezsen?"

Roman'ın ofisimde, üzerinde kot pantolon, botlar ve alet kemerinden başka bir şey olmayan, göğsünden aşağı ter damlayan ve çılgın karın kasları olduğundan emin olduğum yere doğru süzülen tişörtsüz hali beynimde canlanıyor.

Lanet olsun. Hayır diyemem. Güzel bir jest. Libidomun bununla başa çıkması gerekecek. Güçlü vibratörlere yatırım yapmam gerekecek.

"Hayır, yapabilirsin. Ben sadece... şaşırdım. Seni el işi yapan biri olarak düşünmezdim."

Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, açıkça vücudunu kontrol ediyorum. Aptal, yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Genelde birileri için bir şeyler yapmayı teklif etmem... ama proje yeterince cazip olduğunda bir istisna yaparım."

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. *Benim* mi onu baştan çıkardığımı söylüyor, yoksa projenin mi? Bakışlarında tembelce baştan çıkarıcı bir şey var.

Vücudum anında kızarıyor.

"Pazartesi görüşürüz Eva," diyor kayıtsızca, sonra yanımdan geçip ofisten çıkıyor.

Az önce ne olduğunu merak ederek hâlâ ofisimde dururken ön kapının kapandığını duyuyorum.

Yedinci Bölüm

Roman

Aklımı kaçırdığımı nereden bileceğim? Sanırım onun kitaplıklarını yapmayı kabul ettiğim anda fark ettim. İhtiyacım olan son şey, düşüncelerimi -uygunsuz düşüncelerimi- işgal eden bir kadınla daha fazla zaman geçirmek.

Bugün uyandığımda böyle aptalca bir hata yaptığım için kendime kızgındım. Şimdi onu iş yerinde görmek ve yaptığı her küçük şeyi seksi bulmuyormuş gibi davranmak zorundayım.

"Bay Bertini," diyor Dorothy kafasını ofisime uzatırken. "Eva konferans odasında sizin için hazır."

Derin, sinirli bir nefes alıyorum. "Teşekkürler, Dorothy. Hemen geliyorum."

Konferans odasına girdiğimde, dizüstü bilgisayarını USB girişine takmak için uzun masaya uzanıyordu. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan gri bir kalem etekle kaplı kıcı elimin bir kol mesafesinde.

Kahretsin, ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu bilmediği için onu cezalandırmak istiyorum. Yanından geçip masanın ucuna oturuyorum.

Ayağa kalktığında beni görüyor ve gülümsüyor. "Günaydın."

Başımı sallıyorum, onu gördüğüme sevinmiş gibi bile yapamıyorum. "Günaydın."

Bunun hoş bir buluşma olduğunu düşünmediğimi fark ettiğinde yüzü düşüyor. Sağında iki koltuk aşağıda bir yere oturuyor ve dizüstü bilgisayarındaki fareye tıklayarak projektör ekranını PowerPoint'ine getiriyor.

"Daha önce de k o n u ş t u ğ u m u z gibi, misafir odaları kirli ya da tamamen eskimiş değil, bu yüzden lobi ve restoranla başlayacağız."

"Anlaştık."

Sanki bir şey söylemekten kaçınıyormuş gibi dudaklarını sıkıyor, sonra slaytları ilerletiyor. Tasarımlar tam da umduğum gibi ve daha fazlası. O ihtişamlı dönemi geri getirmekle modası geçmiş gibi göstermemek ve hissettirmemek arasında inanılmaz bir denge yakalamış.

"Yapmamı istediğiniz bir yorum ya da değişiklik var mı?" diye soruyor ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Hayır. Tasarımı çok iyi yapmışsın. Her şeyin bir araya geldiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Malzemeleri ne zaman sipariş edeceksin?"

"Başlamak için genel müteahhitle çalışmam gerekiyor. Proje müdürünüzün bilgilerini aldım ve mümkün olan en kısa sürede bir toplantı ayarlayacağım. Bu işi bir an önce bitirmek istediğinizi biliyorum."

"Drew şirketimiz için büyük bir değer. Tüm tadilatlarımızı ve yeni inşaatlarımızı o denetliyor."

Gülümsüyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Sandalyesinden kalkıp masanın ortasındaki USB fişine uzanışını izliyorum, bu kez bana bluzunun altını gösteriyor.

"Bayan Harlow," diye hırlıyorum sıkılı dişlerimin arasından, "bir profesyonel gibi davranıp bluzunuzun düğmelerini sonuna kadar iliklemeyi düşünebilirsiniz."

Önce göğsüne, sonra da bana baktı. "Çok özür dilerim. Fark etmemiştim."

"Daha dikkatli olmalısın."

Gözlerinde bir öfke parıltısı beliriyor. "Seni kıracak bir şey mi yaptım?"

"Bunu sana söyleten ne?"

"Başladığımdan beri bana karşı hiç misafirperver olmadın. Yanlış bir şey yapmış olmalıyım gibi hissediyorum" -gömleğine tekrar bakıyor- "gömleğimi düzgün iliklememek dışında."

Cevap vermenin en iyi yolu konusunda seçeneklerimi tartıyorum. Çekiciliğimi maskelemek için iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum ama görünüşe göre umduğum kadar zeki değilmişim.

Eğer hiçbir sorun yokmuş gibi davranırsam, benim bir pislik olduğumu düşünecek. Bu da tadilatların sorunsuz ilerlemesine engel olabilir. Yapmak istediğim son şey projenin başarısını tehlikeye atmak.

Gerginlik arttıkça ensemdeki kasları çekiştiriyorum. "Hayır," diye yenilgiyle nefes veriyorum. "Üzgünüm Eva. Hayır, sen yanlış bir şey yapmadın."

"Yani benden nefret etmiyor musun?"

"Senden nefret etmek mi?" Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Neden senden nefret ettiğimi düşündün ki?"

Omuzlarını silkiyor. "Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Sadece ne zaman aynı odada olsak içimde bir his oluyor. Sanki benim yanımda değil de başka bir yerde olmayı tercih ediyormuşsun gibi."

İrkildim. "Tamamen haksız değilsin."

Gözlerine nem dolarken alt dudağını ısıırıyor. "Siktir, hayır, öyle değil. Senden nefret etmiyorum."

Şaşkınlığı çok açık. Kahretsin, bunu açıklamak zorundayım.

"Ama evet, seninle aynı odada değil de başka bir yerde olmayı tercih ediyormuşum gibi hissediyorum." Saatile bakıyorum, belki de hayatımda ilk kez utanıyorum. "Çünkü kendimi... senden etkilenmiş buluyorum."

Bu sefer ona tekrar baktım. Tepkisini görmek istiyorum. "Senden son derece etkilendim."

Kaşlarının ince çizgisi şaşkınlıkla kalkıyor. "Oh, anlıyorum."

"Ama ikimizin arasında hiçbir şey olamayacağını biliyorum. Birincisi, ben işle zevki birbirine karıştırmam. İkincisi, kardeşin benim en iyi arkadaşım ve sana dokunursam beni öldürür."

Beni küçük kız kardeşi için yeterince iyi olabileceğimi düşünemeyecek kadar çok kadınla birlikte gördü. İdeal aday olmadığımı biliyorum. Bağlanmaktan korkan ve yuva kurmaya niyeti olmayan biri, kız kardeşine layık biri olarak onun listesinde üst sıralarda yer almaz.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyor sesi çatallaşırken.

"Bu sizi rahatsız ediyorsa anlarım. Eğer istersen sözleşmemizi feshedebiliriz..."

Koluma dokunuyor. Kolumun altından bile sıcaklığı hissediyorum. Elini hızla geri çekmeden önce sadece bir saniye sürüyor.

"Hayır, hayır. Rahatsız değilim. Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Bu... ferahlatıcı."

Rahatlama vücuduma yayılıyor. "Gerçekten mi? Benim için çalışmaya devam etmekte bir sakınca görmüyor musun?"

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Elbette. Senden de etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Yanaklarında koyu pembe bir gölge beliriyor ve bu beni derinden etkiliyor. Onda bu masumiyet var.

Başım sandalyeye yaslanıyor. "Bu yardımcı olmuyor."

Yumuşak bir kıkırdama odayı dolduruyor. "Eminim geçecektir. Arkadaş olarak yeniden başlayabilir miyiz?"

Ona dönüp bakıyorum, bu konuda bu kadar rahat olması beni eğlendiriyor. Bu şehirdeki çoğu kadın benimle bir randevu ayarlamak için her fırsatı değerlendirir. Ona ilgi duyduğum fikrini komik buluyor gibi görünüyor.

"Arkadaş mıyız?" diye sordum. "Birbirinden etkilenen arkadaşlar mı?" Başını sallıyor. "Ama bu çekime göre hareket etmeyin."

"Bununla çalışabilirim."

Bana sert bir bakış attı. "Güzel. Ve kardeşime söylemek yok." "Evet, bunun kesin olduğunu sanıyordum."

Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "Görünüşe göre yeni arkadaşımı yarın akşam, kitaplıklarına başladığımda göreceğim."

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin Roman," diyor ikimiz de kapıya doğru yürürken.

"Elbette zorundayım. Tasarımcımın yaratıcılığını ortaya çıkarabilmesi için mümkün olan en iyi çalışma alanına sahip olması gerekiyor. Karşılığını ödemek istersen, pizza ve bira severim."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken küçük bir kahkahayı bastırıyor. "Pek adil bir takas gibi görünmüyor ama anlaştık."

Ofisime geri dönerken, onu işe aldığımdan beri hiç olmadığı kadar hafif hissediyorum. İşe yarayabilirdi. Bir anlık saf dürüstlüğün ve bir dostluk anlaşmasının her şeyi çözeceğini kim bilebilirdi?

Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, çekiciliğimin o kadar azalacağından eminim. Bu işler hep böyle yürür. Bu sefer neden farklı olmasın ki?

Sekizinci Bölüm

Eva

Doğru saatte olduğumdan emin olmak için saatimi kontrol ediyorum. Dörde çeyrek var. Toplantı davetinde olduğunu ve kabul ettiğini teyit etmek için tekrar dizüstü bilgisayarına bakıyorum.

"Özür dilerim," diye derin bir ses arkamdan ağır ağır nefes alıyor.

Kapıya doğru döndüm. Çok çekici bir adam içeri giriyor ve masanın başında, Roman'ın normalde oturduğu yerde bir koltuk kapıyor.

Rahat bir hali var. Güçlü görünmek için baskınlığını göstermeye çalışıyor gibi değil, daha çok hiç aklına gelmemiş gibi ve koltuk benden çapraz olduğu için en mantıklısı.

Saçları açık kahverengi, güneşin öptüğü doğal sarı parçalarla karışık.

"Nerede benim terbiyem?" Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Ben de aynısını yapıyorum. "Ben Drew."

"Merhaba, Drew. Ben de Eva."

Gülümsüyorum. İkimiz de

oturuyoruz.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Başka bir otelimizde işim çıktı. su hasarı vardı." "Oh, kesinlikle.

Anlıyorum."

Adamın enerjisini sevdiğime karar verdim. Geç kalmasına ve bu kadar stresli bir şeyle uğraşmasına rağmen hâlâ rahat ve kontrollü görünüyor, sanki küçük şeylerle uğraşmıyormuş gibi.

"Çok fazla vaktinizi almak istemiyorum," diye devam ediyorum bilgisayarımı hayata geçirmek için tıklarken. "Sadece size lobi tasarımıda geldiğimiz nokta hakkında genel bir bilgi vermek istiyorum."

Sonraki bir saat boyunca, yenileme çalışmaları sırasında oteli açık ve işler halde tutmak için birinci kattaki yenileme çalışmalarını nasıl aşamalara böleceğimizin ayrıntılarını gözden geçirdik.

Bu işi daha önce de yapmış ve o kadar çok iyi fikri var ki hayranlık içindeyim. İşlerin sorunsuz ilerlemesi için neler yapılması gerektiğini açıklarken duyduğu güven, projenin emin ellerde olacağına dair bana güvence veriyor.

İkimiz de ayağa kalkarken ona "Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim" diyorum. "Sizinle tanıştıktan sonra bu projenin büyük bir başarı olacağından hiç şüphem yok."

Konferans odasından birlikte çıkarken bana ayrılmadan önce Roman'a merhaba diyeceğini söylüyor.

Tam Roman'ın ofisine varmıştık ki, sağa dönüp benimkine yöneliyorum ve el sıkışıyoruz.

"Seninle tanışmak bir zevkti Eva. Çok yeteneklisin. Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Tam ellerimiz birbirinden ayrılırken göz kırpmıyor. Roman'ın ofisine doğru yürümek için dönmeden önce gözlerinin takdirle vücudumu aşağı yukarı süzdüğünü yakaladığıma yemin edebilirim.

Roman'ın kapısı açıktı ve tüm bu konuşmayı yakalamış gibi görünüyordu. Yemin ederim, kaybolmadan önce yüzünde yanıp sönen bir miktar öfke seziyorum.

Ayağa kalkıyor ve el sıkışırken Drew'a gülümsüyor. Bir an için bu iki adamın ne kadar çekici ama bir o kadar da zıt kutuplar olduğunu fark ediyorum. Biri muhtemelen tüm birikim hesabımdan daha değerli olan pahalı bir takım elbise giymiş, diğeri ise gri iş pantolonu ve siyah bir polo giymiş.

Başımı iki yana sallayıp ofisime doğru yürürken bugünlerde hormonlarıma bir şeyler mi oluyor diye düşünüyorum. Daha önce erkeklerden hiç bu kadar etkilenmemiştim.

* * *

Roman bana mesaj atıp saat yedi gibi evimde olacağını söylediğinde, binamızdaki spor salonunda hızlı bir egzersiz yapmak için zamanım olduğuna karar verdim.

Dünkü kabulünden beri darmadağın olmuştum. Roman gibi güçlü ve yakışıklı biri nasıl olur da benden etkilenirdi, hem de kontrolünü kaybedecek kadar etkilenirdi? Gerçek gibi gelmiyordu.

Otuz dakika boyunca koşu bandında koştum, her şeyi anlamlandırmaya çalıştım.

Kapım çalınmadan birkaç dakika önce daireme ulaştım.

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Sakin ol Eva. Bu ilişkiyi zaten kurmuştun. Arkadaşız, daha fazlası değil."

Kapıyı açtığımda ellerinde uzun tahta parçaları ve aletler tutan birkaç adamla karşılaşıyorum. "Eva Harlow için teslimat," diyor içlerinden biri.

"Oh, evet, elbette. Beni takip edin."

Onları ofisime götürüyorum, orada odunları istiflemeye devam ediyorlar ve el testeresine benzeyen bir şeyi ve aşına olmadığım diğer aletleri yerleştiriyorlar.

Ön kapıya doğru yürürken Roman elinde bir alet sandığıyla içeri giriyor, eski, yırtık bir kot pantolon, kesik beyaz bir gömlek ve geriye doğru gri bir şapka giymiş.

Birine sadece bakarak orgazm olmak mümkün olsaydı, sanırım olurum.

Adamlara dönüyor ve hepsi dairemnden çıkarken onlara teşekkür ediyor, sonra kapıyı kapatıyor. Döndüğünde gözleri vücudumda gezinirken ilgiyle parıldıyor. Hâlâ mor spor sütyenim ve siyah şortumla olduğumu fark ediyorum.

Ellerinden birini cebine sokuyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. Neredeyse kendini çimdiklemiş gibi görünüyordu.

"Merhaba Eva," diyor

gülümseyerek. "Merhaba Roman,"

diye karşılık veriyorum usulca.

"Kusura bakma, sana her şeyi teslim ettireceğimi söylemeyi unuttum."

Yanımdan geçip ofisime doğru yürüyor ve ben onun kolonyasının tanıdık kokusunu alıyorum. Odunsu ve güçlü bir koku, tıpkı onun varlığı gibi her yeri kaplıyor.

Erkek kokusunda bir şeyler var. Bazen koku alma duyumun vajinamla doğrudan bağlantılı olduğunu hissediyorum.

Gözlerimi kendime çeviriyorum. Şu anda lanet bir nemfoman gibiyim. Seks hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim.

Onu odaya kadar takip ediyorum, duvarın dibinde duruyor ve elindeki mezura ile ölçü alıyor. Pazuları esniyor ve tişörtünün yan tarafındaki deliklerden göğsünü ve karın kaslarını görüyorum.

Pekâlâ. Derin bir nefes al. Bunu aşmam lazım, bir dostluk kuruyoruz ve önemli olan da bu.

Onu izlerken sağ taraftaki yere oturuyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Devam ederken kıkırdıyor. "Daire testere kullanmayı biliyor musun?" "Hayır."

"Ahşabı çivilere vidalamak için matkap kullanmayı biliyor musun?"

"Hayır," diye tekrarlıyorum.

"Bence kışının üstüne oturup izleyebilirsin."

Gülüyorum. "Sadece nazik olmaya çalışıyorum." "Teklifin için minnettarım."

Duvara yaslanıyorum ve işe koyulurken onu izliyorum. Oldukça zaman harcıyor. Bir süre sadece ölçü alıp bir plan hazırladım. Bana matematik yapması gerektiği söylendi, o yüzden konuşmayı kesmem gerekiyor.

Anlayabildiğim kadarıyla şu anda ahşap kesiyor ve kitaplığın tabanını bir araya getiriyor. Matkabı kullanıyor ve duvara bağlamak için ikiye dörde birkaç vida yerleştiriyor.

"Bunu büyükbabandan öğrendiğini mi söylemiştin?" Merakla soruyorum.

Cevap verirken çalışmaya devam ediyor, "Evet, annemin babası marangozdu. İtalya'dan geldi ve ölene kadar dürüst bir şekilde çalıştı."

Bu bir beklenmedik Kabul. Roman sızar Yani çok güç ve güven; paradan geldiğini düşünebilirdim.

"İkiniz yakın mıydınız?"

"Evet. O benim rol modelimdi. Hep onun gibi olmak istemişimdir." Sesinde bir hüznün var.

"Gideli ne kadar oldu?" "Ben on dokuz yaşındayken öldü."

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Eminim bugün olduğun adamla çok gurur duyardı."

Gülüşünde bir burukluk var. "Bundan şüpheliyim."

Derin yaralar olduğunu tahmin ettiğim bu konuşmayı daha fazla uzatmak istemiyorum ve neyse ki kapı çalıyor. Muhtemelen en iyisi bu.

"Pizza geldi," diye anons ediyorum. "Hemen döneceğim."

Teslimatçıya ödemeyi yaptıktan sonra altılı bira paketini alıp odaya geri dönüyorum, yiyecek ve içecekleri elimde tutuyorum.

Otururken "Mola zamanı," diye anons ediyorum.

Matkabını bırakıyor ve ben pizza kutusunu açarken yerde bana katılıyor. Peynir ve pizza sosu kokusu anında burnuma doluyor.

"Ah, bütün gün canım karbonhidrat çekti," diye itiraf ediyorum. "Suçluluk duymadan istediğim kadar yiyebilmek için spor bile yaptım."

Bir dilim pizza alıyor ve duvara yaslanıyor. "Bu yüzden mi şu anda neredeyse hiçbir şey giymiyorsun?"

Kıyafetlerime bakıyorum. "Ben buna hiçbir şey demedim."

Yemeğini çiğnerken gözleri vücudumu tarıyor, bu da tenimin her yerindeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Yeterince yakın."

Kendi dilimimden kocaman bir ısırik alırken, "Artık arkadaşız, şikayet edemezsin," diyorum.

Gülümsüyor. "Anlıyorum. Hâlâ birbirlerinden etkilenen arkadaşlar mı?"

"Senden etkilendiğimi söyledim mi?" diye soruyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuşmanın bir kısmı benim için bulanık. Çok hazırlıksız yakalanmışım.

Bana sert bir bakış atıyor ve bu da beni güldürüyor. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"İyi," diye itiraf ediyorum ısıriklar arasında. "Ama sanırım benden çok etkilendiğini söylemiştin."

"Bu bir yarışma mı şimdi?" diye soruyor eğlenerek. "Hey,

konuyu sen açtın. Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

Başını sallar. "Bunu yaşamama izin vermeyeceksin."

Artık her şey ortada olduğu için onun yanında olmanın ne kadar hafif ve kolay olduğuna şaşıyorum. Tamamen farklı bir insan gibi, ama belli ki kontrolden çıkmış hissediyorsa düşünceli bir tarafı var.

Ne yazık ki o yanını da bu rahat yanı kadar seksi buluyorum.

"Sana karşı nazik olacağım," diye cevap veriyorum, sonra duvara bakıyorum.

"Bu iş ne kadar sürecek? Keşke yardım edebilsem."

"Muhtemelen beş gün içinde bitirebilirim. Gelip boyaması için birini tutacağım." Birasından bir yudum alır. "Bu biradan sonra bazı kesimleri bitiririm, sonra da geceyi sonlandırırım."

"İyi bir plana benziyor." Biramı alıp sırtımı duvara yaslıyorum. "Walker'la tam olarak nasıl tanıştınız?"

Kendi kendine kıkırdıyor. "Üniversite birinci sınıfta. Eşyalarımızı getirmek için yurttan araba sırası bekliyorduk. Taşınmamıza yardım eden babalarımızdan kurtulmak için ne kadar sabırsızlandığımız konusunda birbirimize bağlandık."

"Ah, Walker'ın babamızın gitmesini isteme nedenini biliyorum. Sizininki ne?"

Gözlerine yansıyan bir hüznün var. Elini tutup sıkmak istememe yetiyor ama vazgeçiyorum. "Babam çocukken düşündüğüm gibi bir adam değildi. Annemi aldattı, onu bir başkası için terk etti."

Ondan yirmi yaş k      , sonra da yeni karısının çocuklarına bakmak için nafakasını ihmal etti."

  rkildim. "Bu korkunç bir Şey. Annen neden onu mahkemeye vermedi? Eminim onun tarafını tutarlardı."

"Zorluklarla uğraşmak istemediğini söyledi. Artık hayatını onsuz yaşamak istiyordu. Artık bir  onemi yok. Emekli oldu ve benim onun rahat etmesini sağlayacak kadar param var."

"Onunla ilgilenmen çok hoş."

"Her Şeyimi ona borçluyum. Kazandığım her kuruşu hak ediyor."

Sanki haftalardır tanıdığım kişiden farklı biriyle konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Birbiriyle yarışan pek çok  zellik in çelişkisi, hepsi de göze çok kolay görünen bir pakette toplanmış.

Birasından son yudumunu alıyor, sonra ayağa kalkıp geriniyor. Önümdeki adamı s  zmemek için gözlerini başka yöne çeviriyorum.

Kesim yaparken onu rahatsız etmemeye çalışıyorum çünkü işin içinde  l  m olduğunu görebiliyorum ve onu mahvetmek istemiyorum.

El testeresini son bir kez kullanıyor, sonra kabloya uzanıp fişini çekiyor. Kesim yaptığı alanda yere sa ılmış talaşları ikimiz de inceliyoruz.

"Bunları temizlemek için kullanabileceğim bir faraşınız var mı?" diye soruyor.

Ona elimi sallıyorum. "Bunu yapabilirim. Hiçbir Şeyi temizlemek için endişelenmene gerek yok."

"Emin misiniz? Benim için sorun değil. Uzun sürmez."

O beni takip ederken ben kapıya doğru yürüyorum. "Sonunda yapabileceğim bir iş bu. Bırak temizliği ben yapayım. Bu beni daha iyi hissettirir."

"Madem ısrar ediyorsun." Koluyla beni dürtüyor. "O iş için kavga etmeyeceğim."

G  l  ms  yorum. "Güzel. Tartışma konusunda ustayımdır. Ne de olsa ağabeyim bir avukat. En iyisinden öğrendim."

"O da ukaladır. Görünüşe göre bunu da ondan almışsın."

Alınmış gibi yapıyorum. "Bu tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi?" Gülümsemesini gizlemeye çalıştığını görebiliyorum.

"Pekâlâ, beni yakaladın." Ön kapıda bana döndü. "Benim bir Yarın annemin evinde akşam yemeği var ama Perşembe günü dönebilirim, eğer sizin için uygunsa."

Kapı tokmağına uzanıyorum ve kapıyı onun için açıyorum. "Yiyecek ve içeceklerle birlikte burada olacağım."

Birkaç dakika sessizlik içinde duruyoruz. "Yarın işte görüşür müyüz?"

"Yarın görüşürüz," diye cevap veriyorum küçük bir gülümsemeyle. "İyi geceler Eva," diyor kapıdan çıkarken.

"İyi geceler Roman," diye cevap veriyorum kapıyı arkasından usulca kapatırken, sonra Kilitte.

O kadar da kötü değildi. Bu arkadaş olayını yapabiliriz. Yol boyunca birkaç hıçkırık oldu, onu birkaç kez çok fazla kontrol ettim, ama bu o kadar da kötü değil.

Dokuzuncu Bölüm

Roman

"Şaka yapıyor olmalısın!" Sosyal medyayı açarken telefona bağıyorum.

Penelope ahizeye doğru iç geçirdi. "Keşke olmasaydım. Yaklaşık bir saat önce paylaştı."

A-list aktrisin hesabını buluyorum ve işte siyah beyaz.

Bazen en iyinin en iyisinde kaldığınızı düşünürsünüz... sonra başkalarının başka yerlerde nasıl yıldız muamelesi gördüğünü görürsünüz ve yanılıyor olabileceğinizi fark edersiniz.

"İnanılmaz biri. Sence Zenith Malikanesi'nden mi bahsediyor?"

Penelope sessizleşir. Bana kötü haber vermekten çekindiğinde böyle yapar.

"Dökül artık Penelope."

"Biraz araştırma yaptık. İş dünyasındaki en büyük düşmanlarından biri nasıl kırmızı halı muamelesi gördüklerini yazmış. Meğer Zenith'te kalıyormuş."

Bugünlerde ünlüler. Sosyal medyada tek bir paylaşımla sizi alaşağı edebiliyorlar. Neyse ki bu kez nerede kaldığını paylaşmamış. Ama bu onun için yeterince şey yapmadığımıza dair açık bir mesaj.

"Ne istiyor bu kız?" Alnıma masaj yaparken soruyorum.

"Bence elimizden geleni yapalım. Şeften inanılmaz bir beş yıldızlı akşam yemeği ve tatlı hazırlamasını isteyin. Beşinci Cadde'ye gidip en son moda kıyafetleri alalım ve

Onun için hazırladığımız aksesuarlar. Kırk milyon takipçisi var. Bu yanlışı düzelttiğimizden emin olmadan Los Angeles'a dönmesini göze alamayız."

"Peki," diye karşılık verdim. "Daha fazla konuşmasını engellemek için ne gerekiyorsa yap. Ona en nadide şaraplarımızdan verin. Onu Los Angeles'a bizimle götürmeyi teklif et. Mutsuz ayrılmasını göze alamayız."

Telefonu kapattım ve yaklaşan baş ağrısını önlemek için burnumun kenarını sıktım. Şımartmayı sevdiğiniz müşteriler vardır, çünkü personele minnettar ve nazik davranırlar; bir de her şeye hakkı olduğunu düşünenler vardır. Eğer kaldıkları her saniye onlara hizmet etmezseniz, yeterince hizmet etmediğinizi düşünürler.

Kapımın çalınması beni kendime acıma anımdan çekip çıkarıyor. Eva endişeli bir bakışla karşımda duruyordu ve bu bana tuhaf bir rahatlık hissi veriyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Elimi havada sallıyorum. "Alışık olmadığım bir şey yok. Ne oldu?"

"Sadece konsiyerj alanı için onayınızı almak istemiştım ama bekleyebilir."

"Elbette. İçeri buyurun."

"Masanın nerede olmasını istediğim arasında gidip geliyordum. I Nihayetinde ana girişin hemen sağında karar kıldım. Lojistik nedenlerden dolayı ön büroya çok yakın olmasını istemedim."

Masamın etrafından dolanıyor ve dizüstü bilgisayarını önüme koyuyor, sonra öne doğru eğiliyor. Uzun kahverengi saçları yüzümden birkaç santim uzağa sarkıyor ve şampuanının kokusunu alıyorum - bir miktar bal içeren çiçeksi bir koku.

Tatlı ama güçlü bir koku, tıpkı onun gibi.

İşaret ettiği yere, kat planına bakıyorum.

"Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?" Dikkatimin dağılmasının nedeninden şüphelenmemesini umarak soruyorum.

Neyse ki benim için bir kez daha üzerinden geçiyor. Bir dakika boyunca resepsiyonda kayıt yaptırma sürecini düşündükten sonra konsiyerjle konuşmak için yürüyorum.

Ön büroya yeterince yakın ama ana alanın tıkanması ihtimaline karşı yolun dışında.

"Bunu sevdim. Lojistik olarak işe yarıyor.

Onaylıyorum." "Harika. Tek ihtiyacım olan buydu.

Sizi yalnız bırakayım."

Günün geri kalanını yangın üstüne yangın söndürerek geçirdim, ta ki saat beş civarında işi bırakana kadar. Saatime bakıyorum ve annemin evine gitmek için on beş dakikam olduğunu görüyorum ki bu mümkün değil. Onun evine gitmem en az kırk beş dakikamı alacak, bu da muhtemelen herkes yemeğe otururken yetişeceğim anlamına geliyor.

Ailemi görmenin yanı sıra, anneme gitmeyi sevmemin bir başka nedeni daha var; o da Rolls-Royce'umla şehir dışına çıkmak. Çalma listelerimi dinlerken kaldırıma vurmak ve ayağımı pedala basmak gibisi yok.

Bu, her şeyi bir kenara bırakıp anı yaşamanın bir yolu. Anı ancak sikim daracak bir amın içindeyken yaşayabiliyorum.

Kırk beş dakika sonra, annemin garaj yoluna giriyorum. Kardeşlerim ve benim sahip olduğumuz onca paraya rağmen annem ona büyük bir ev almamızı hiç istemedi. Orada sadece kendisi yaşarken bunun para israfı olduğunu söylerdi.

Yine de dört yatak odalı bir ev istiyordu, böylece tatillerde ya da torunlarını verdiğimizde yatacak odalarımız olacaktı. Kötü haber vermek istemem ama ona torun vereceğim konusunda bana güvenemez. Böyle bir şey benim için söz konusu değil. Annem benim ümitsiz vaka olduğumu anlamadan önce kardeşlerimden birinin aşık olup bir aile kurmasını umuyorum.

Kapıyı açtığım anda evin kokusu burun deliklerime çarpıyor ve vücuduma bir nostalji sıcaklığı gönderiyor. Annem İtalya'da Montepulciano adında küçük bir yerden. İnanılmaz pecorino peynirleri ile tanınıyor ve annem yemeklerinin çoğunda bu peynirleri kullanıyor.

Kardeşim Julian beni görür görmez, "Bize zaman ayırman ne güzel," diye takılıyor.

Yemek masasında onun yanındaki koltuğuma doğru yürüyorum, yolda elimle kafasının arkasına vuruyorum.

"Hıyarlık etme," diye cevap veriyorum. "Biliyorsun bu tadilatlar zamanımın çoğunu alıyor."

Yerime oturmadan önce eğilip annemi yanağından öpüyorum. "Merhaba anne. Üzgünüm geciktim."

"Benim masamda konuşmana dikkat et," diye alay ediyor. "Özür dilerim," diyorum kibarca.

Yapmamanız gereken tek bir şey var, o da Chiara Bertini'yi kızdırmak. İsterse seni alaşağı eder. Bu yüzden boşandıktan sonra babamın parasının peşine düşmeye çalışmamasını çok tuhaf buluyorum.

"Tadilat nasıl gidiyor?" diye soruyor diğer kardeşim Luca.

"Ugh," diye homurdanıyor kız kardeşim Izzy. "Oturur oturmaz iş konuşmak zorunda mıyız?"

Kız kardeşim Izzy ve en küçük kardeşim Aria, her ikisi de takdire şayan kariyerler seçtiler. Izzy bir hemşire, Aria ise bir veteriner. Luca, Julian ve ben para için satıldık.

Aşk konusunda alaycı olursanız böyle olur.

"Peki Izzy," diye yanıtlıyor Luca bariz bir kızgınlıkla. "Prenses ne hakkında konuşmak istiyor?"

Gözlerini deviriyor.

Aria konuşur. "Belediye başkanının kızıyla el ele yakalanmana ne demeli?"

Luca kaşlarını çatarak ona bakar.

Annemin nefesi kesilir. "Luca Bertini. Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Ma'ya bakıyor, onun onaylamamasının acısı çok açık. "Onun kim olduğunu bilmiyordum, fotoğrafımızın çekildiğinin de farkında değildim."

Kendi kendine İtalyanca bir şeyler mırıldanan Ma'nın başı ellerinin arasına düşüyor. "Bunun için teşekkürler," diyor Luca Aria'ya.

"Kız kardeşlerinden prenses diye bahsetmeden önce iki kere düşünmelisin." özür dilemeden cevap verir.

Bir yabancı gelip bize katılsa hepimizin birbirimizden nefret ettiğimizi düşünürdü ama bu gerçek olamazdı. Hepimiz son derece yakınız. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, birbirimize takılmak bizim sevgi dilimiz.

"Bugün Maria teyzenle konuştum," diyor annem. "O nasıl?" Izzy soruyor.

"Harika. Kuzeni Mario az önce eşiyle birlikte hamile olduklarını açıkladı."

Bana bilmiş bir bakış atan kardeşlerime bakıyorum. Olmak üzere olan şeyin çok iyi farkındayız.

"Tabii ki kuzenleriniz için mutluyum. Kız kardeşim de büyükanne olacağı için çok mutlu." Ciddi bir bakışla sandalyesine yaslanıyor. "Acaba ben de büyükanne olma sevincini yaşama fırsatı bulabilecek miyim? Siz çocuklar bana hiç umut vermiyorsunuz."

Hissetmem gereken suçluluk duygusunun farkındayım, ama o bunu bu kadar kalın bir şekilde ifade edince hissetmem zorlaşıyor.

"Bunu ben alacağım," diyorum kardeşlerime.

"Anne" -ona dönüp bakıyorum- "evlilik ve bebekler bizim için söz konusu olmayabilir. Ama her zaman Aria ve Izzy var. Eminim bir gün seni büyükanne yapacaklar."

"Bunu dört gözle bekliyorum ama şu anda oğullarımdan bahsediyorum. Ben ne yanlış yaptım ki evlilik konusunda böyle düşünüyorsunuz?"

"Senin yaptığın bir şey değil anne," diye yanıtlıyor Julian.

"Peki, nasıl oluyor da üçünüz de böyle hissediyorsunuz? Yanlış bir şey yapmış olmalıyım."

Gözlerindeki suçluluk ifadesi dayanılacak gibi değil. Kardeşlerimin nedenini bilmiyorum, gerçi benimkine benzediğini varsayıyorum, ama bu insanlarla tartıştığım bir şey değil.

"Hadi yolumuza devam edelim," diyorum ona. "Buraya ailemle akşam yemeğinin tadını çıkarmaya geldim, sorgulanmaya değil."

Annem iç geçiriyor ama başını sallıyor. "Tamam. Ama bu konuşma daha bitmedi."

"Evet anne," diye cevap veriyoruz hep bir ağızdan.

Gecenin geri kalanı bol bol yemek ve kahkaha ile geçiyor. Yine de birkaç dakikada bir aklım Eva'ya takılıyor.

"Acaba şu anda ne yapıyor?" gibi şeyler. Acaba hala işte mi? Belki yine spor yapıyordur. Eğer öyleyse, geçen geceki kıyafeti mi giyiyor?

Ondan sonra, o lanet taytın içindeki daracık vücudunu hayal etmeden duramıyorum. İtiraf etmeliyim ki, cazibemi açıkça ortaya koymak daha kolay. Suçluluk duygusu gitti, ama çekimin hala eskisi kadar güçlü olduğunu fark ediyorum.

Eğer bunu aşarsam, diğer tarafta sağlam bir dostluk olacağını düşünüyorum. Ne de olsa duygularım yok, ne zararı olabilir ki?

Onuncu Bölüm

Eva

Haftanın geri kalanında Roman işten sonra gelip kitaplıklarımı yapmaya devam etti. O çalışırken ben de orada oturup onunla konuştum ve vücudunu çok açık bir şekilde süzmemeye çalıştım.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, çekiciliği bir kenara bırakıp sadece onu tanımaya odaklanmak o kadar kolay oluyor. Aslında gerçekten komik ve harika bir mizah anlayışı var.

Bugün Cuma ve kardeşim ve arkadaşlarıyla dışarı çıkmak yerine üzerinde çalışmaya devam etmeye karar verdi.

Onu ofisime kadar takip ederken "Bunu gerçekten bu gece yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Bugün Cuma. Walker'la dışarı çıkmalısın."

Beni başından savdı. "Hayır, bu gece daha iyi bir kardeşim var."

Bana göz kırpmıyor, bu da kalbimin çarpmasına neden oluyor ama gülüp geçiyorum. "Bu şekilde görmene sevindim. Yıllardır ona bunu söylemeye çalışıyorum."

"Merak ettiğim şey, neden Cuma geceleri arkadaşlarınla dışarı çıkmıyorsun? Gençsin, yeni ve heyecan verici bir şehirdesin."

Rafları yerlerine yerleştirmek için delmeye başlıyor; bu, tüm bu sürecin son aşaması; tüm çevreyi kaplayan kartonpiyerleri yerleştirmeden önce.

"Çok yorgunum. Patronumun yetiştirmem gereken sıkı bir teslim tarihi var."

Gülümsüyorum ama o arkasını dönüyor.

"Çok stresli değilsin, değil mi?"

"Şaka yapıyorum." Gülüyorum. "Yani, yorgunum ve çok çalışıyorum, ama bunu seviyorum."

"Çok fazla gelirse söyle yeter. Bir şeyin çabucak yapılmasını istediğimde biraz takıntılı olabiliyorum."

Gülmemek için dudağımı ısırmaya çalışıyorum çünkü bunlar doğru sözler. Onu tanıyalı çok olmadı ama bir şeyi kafasına koyduğunda, o iş bitene kadar rahat etmediğini şimdiden görebiliyorum.

Bu kitaplıklarda bile. Çılgın bir teslim tarihimiz yok ve bir hafta içinde bitirilmeleri gerekiyor, ama onları mümkün olduğunca çabuk bitirmeye kararlı.

Bir saat sonra yan yana durmuş, yaptığı işe hayranlıkla bakıyorduk.

"Vay canına," diyorum nefes verirken. "Harika görünüyorlar. Bayıldım onlara!"

Yeni ofisime aval aval bakarken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Beğendiğine sevindim."

Kıpırdamayınca ona bakıyorum, gözleri bir an öncesine göre daha koyu, daha ciddi. Sessizliğin içinde bir elektrik kıvılcımı çakıyor, belli belirsiz ama inkar edilemez, sanki etrafımızdaki hava değişmiş gibi, değişimin bilincinde.

Bedenim aniden ne kadar yakın durduğumuzun farkına varıyor. Bir santim daha yaklaşısam, birbirimize dokunacağız. Tenimin onunkiyle temas edeceği düşüncesi bile ateşimi yükseltiyor.

Aramızdaki çekim reddedilemez.

Uzaklara, kitaplıklara bakıyor ve öksürüyor. "Birine boya örnekleri bıraktıraçım. Hangi renk olmasını istiyorsan onu seçebilirsin."

Bağlantı koptuğu için göğsümde bir hayal kırıklığı titreşimi yanıyor.

Yanıt olarak başımı sallıyorum. "Kulağa harika geliyor. Bunu yaptığın için tekrar teşekkürler. Bunu bir hafta içinde tek başına yapabildiğine hâlâ inanamıyorum."

Hafifçe kıkırdıyor. "Güven oyu için teşekkürler."

Gülümsüyorum. "Özür dilerim. Takım elbiseleri tüm birikim hesabımdan daha değerli olan birinin ellerini iyi kullanabileceğini düşünmemiştim."

Söylediğim anda pişman oluyorum. Bana yavaşça yukarı aşağı bakarken yüzü bir anda değişiyor. Gözlerinin üzerimde nasıl böyle bir tepki yaratabildiğini anlamıyorum.

Yerimde rahatsız bir şekilde kayıyor, konuyu değiştirmek için bir yol arıyorum - yine.

"Akşamın geri kalanında ne yapıyorsun?" Çabucak soruyorum.

Soru karşısında hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "Hiçbir şey. Duş alıp biraz televizyon izleyecektim."

"Burada takılabilirsin. Ben de aynı şeyi yapmayı planlıyordum."

Davetimi pek önemsemyormuş gibi omuzlarını silkiyor, ama bunun nereden geldiğinden emin değilim. "Daha biran var mı?"

Gülümsüyorum. "Var. Hadi gel. Biraz atıştırma da getireyim. Yemeksiz Cuma gecesi takılamazsın."

"Bunun bir gereklilik olduğunu fark etmemiştim."

Mutfağıma girdiğimizde nefes nefese kaldım. "Kuralları nasıl bilmezsin? Bu evrensel bir kız kuralıdır."

"İster inan ister inanma Eva, hafta sonları kızlarla takılmak gibi bir alışkanlığım yok."

Kaşlarım şüpheyile kalkıyor. "Neden bunun bir sürü saçmalık olduğunu hissediyorum? Kardeşimle takılıyorsun. Hafta sonları neler yaptığınızı biliyorum."

Buzdolabını açıyorum ve iki bira çıkarıyorum. Buzdolabımdan mıknatıslı şişe açacağımlı alıyor ve ikimiz için de üstünü açıyor.

"Şerefe," diyor içkilerimizi birbirine vururken. "İlk kız arkadaşım ile takılmaya. *Kız ve arkadaş arasındaki boşluğa vurgu yapıyorum.*"

Gözlerimi deviriyorum. "İlk kız *uzay* arkadaşın olmama şaşırmadım."

Ben tahta bir servis tahtası çıkarıp buzdolabımdan ve kilerimden bir şeyler almaya başlarken o da adama yaslanıyor.

"Genelde işe yaramadığını biliyorsun. Bu yüzden çoğu erkek kadınlarla arkadaş olmaz."

Sözlerini düşünürken gözlerimi elimdeki işe odaklıyorum. "Karşı cinsten biriyle arkadaş olan pek çok insan var."

Gülüyor. "Kim gibi?"

Bunu düşünmek için bir an duruyorum. Aklıma benim yaşımda biri gelmiyor ama ona bu zevki tattırmayacağım. "Ailem karşı cinsten pek çok kişiyle arkadaş."

Kaşlarını bana doğru indiriyor. "Çiftlerin arkadaşları sayılmaz, Eva."

"Tamam. Biz arkadaşız."

Mutfağında gürültülü bir kahkaha yankılanırken başı geriye düşüyor. "Bu bulabileceğin *en kötü* örnek. Biz ne yapılmaması gerektiğinin timsali gibiyiz."

"Nasıl yani?" Duruyorum ve elimi kalçama koyuyorum.

"İkimiz de birbirimizden etkilendiğimizi itiraf ettik. Arkadaş olmak -gerçek arkadaş- sadece cinsel gerilim yoksa işe yarar. İskambilden bir kule gibiyiz, bir rüzgârın çarpıp bizi devirmemesi umuduyla dengede duruyoruz."

"Ne tuhaf bir ifade şekli. Güzel. Şu anda aklıma kimse gelmiyor."

Muzaffer bakışı beni rahatsız ediyor.

"Bu konuyu kapatalım ve gidip filmimizin ve atıştırmalıklarımızın tadını çıkaralım."

Odak noktamız başyapıtımın tamamlandığı tezgâha kayıyor.

"Vay anasını. Bunu biz konuşurken mi yaptın? Parti mi veriyoruz?"

"Şarküteri panoları sadece partiler için değildir. Ayrıca İtalyan yemeklerine bayılırım. Bu benim takıntım. Bunu yemek için her türlü bahaneye varım."

Tahtayı alıp onu aile odasına doğru yönlendiriyorum, sonra da yiyeceği ahşap sehpanın üzerine koyuyorum.

"İtalyan yemeği sever misin?" Yanımdaki kanepeye oturdu, iri gövdesi kanepenin beklediğimden daha büyük bir kısmını kaplıyordu. Vücutlarımız

neredeysse dokunaklı.

Bir parça prosciutto ve yıllanmış parmesan peyniri alırken "İtalyan yemeklerini severim," diye cevap veriyorum.

"Annemin evinde akşam yemeği yemekten memnun olursunuz. İtalya'dan gemiyle gelir ve tanıdığım en iyi aşçıdır."

Sadece bunu düşününce bile midemin guruldadığını hissediyorum. "Çok şanslısın. Bir dahaki sefere bana yemek artıklarını getir."

Gülümsüyor ve gözlerinin kenarlarında yaşını gösteren çizgileri fark ediyorum. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Aslında, bundan sonra artık yemek istiyorum. İtalyanlar büyük miktarlarda yemek pişirmekle ünlüdür, bu yüzden yeterince olacağından eminim."

Birasından bir yudum alıyor ve ben biranın boğazından aşağı inişini izlemeye odaklanmamaya çalışıyorum, ki bu garip bir şekilde erotik. Boynun fit olması mümkün mü? Sanırım mümkün çünkü onunki mükemmel yontulmuş bir adamın boynuna benziyor.

"Haklısın. Yemek artıkları annemin evinin vazgeçilmezidir. Tupperware ağzına kadar yemek artıklarıyla doludur."

"Onun yemeklerini tatmak için sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum, sonra koltuğa yaslanıp uzaktan kumandayı alıyorum. "Ne izlemek istersin? Komedi mi, dram mı?"

"Her şeye varım."

Hakkında gerçekten iyi şeyler duyduğum bir komedi bulana kadar seçenekleri karıştırıyorum.

Doksan dakika göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. Jenerik ekranda akarken sehpayı tarıyorum. Şarküteri tabağını mideye indirdik ve altı bira içtik.

Alkol beni biraz gevşetiyor ve kafamı güzelleştiriyor.

Parmaklarını birleştirip kollarını başının üzerine kaldırarak esneyen Roman'a bakıyorum, sonra gözlerimle buluşup gülümsüyor. Tembel sırtışı kalbimi hoplatıyor. Onu çok genç ve masum gösteriyor. Görmeye alışık olduğum başarılı CEO gibi değil.

Acaba kaç kişi onun bu halini görebiliyor?

"Bu kadar komik olacağını tahmin etmemiştim," diyor. "Davet için teşekkürler."

İkimizin de kafası kanepede arkaya yaslanmışken, önümde bu şekilde yayılırken ne kadar iyi göründüğünü takdir etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Uzun, biçimli bacaklarını uzatmış. Elleri karnının üzerinde duruyor. Saçları dağınık ve kontrolden çıkmış.

Onu incelediğimi fark ediyorum ama onun gözlerinin de bana aynı şeyi yaptığını fark ediyorum. Dişleri alt dudağını ısırırken vücudumda geziniyorlar.

"Rica ederim," diye fısıldıyorum, bu da onu transından çıkarıyor.

Hızla ayağa kalktı. "Eve gitmeliyim. Bir duşla ihtiyacım var, sonra da iyi bir uyku çekebilirim. Sonra görüşürüz Eva."

Kanepede doğruldum. "Hoşça kal Roman," diye cevap verdiğimde o çoktan kapımın yolunu yarılammıştı.

Sonra gitti ve birkaç dakika önce dairemi dolduran elektrik enerjisi de onunla birlikte yok oldu. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir yalnızlıkla baş başa bırakıyor.

Arkama yaslanıyorum ve iç çekiyorum. *Ne düşünüyorsun Eva? Onunla gerçekten sadece arkadaş olabileceğini mi düşünüyorsun?*

Tehlikeli bir yolda ilerliyormuşuz gibi geliyor, işler karışmadan bu arkadaşlığını sürdürebileceğimizi düşünerek kendimizi kandırıyoruz.

On Birinci Bölüm

Roman

Eva'yı tanımak işleri daha da kötüleştiriyor. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, çekimim o kadar güçlü oluyor. Bu alışılmadık bir durum çünkü bir kadınla daha fazla zaman geçirdiğimde genellikle bunun tam tersi olur.

Birkaç hafta önce Ma's'taki akşam yemeğinden sonra ona uğrayıp istediği artıkları vermem gibi. İsteddiğini yerine getirdiğim için şok olmuştu ama çok da heyecanlanmıştı. Onun sersemliğinin bende uyandırdığı duygular tuhaftı ve kesinlikle hoş karşılanmıyordu. Ama gri pijamasının şortu ve tişörtüyle bir tabak Ma's dana parmesanının üzerinde inlerken bir şeyler hissetmemek mümkün değildi.

Çok seksi görünüyordu.

Ben de geçen hafta annemlerde yemek yedikten sonra aynı şeyi yaptım. Yemek yedik ve güldük, sonra da gözlerini zorlukla açık tutana kadar televizyon izledik.

İşteyken, gözlerim sürekli koridoru izliyor, onu bir an için görmeyi bekliyordum.

Bu yüzden bu gece -Cuma gecesi- Walker ve çocuklarla dışarı çıkıyorum. Dışarı çıkmalı ve kendime birden fazla kadından etkilenebileceğimi hatırlatmalıyım. Beynimin ona olan lazer odağından kurtulmalıyım.

Sawyer bu gece bir kulübe gitmek için ısrar ediyor. Pek benim tarzım değil ama ortam değişikliği tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Kulübe adımımı atar atmaz, müziğin yüksek bas sesi vücudumu titretiyor. Mor ışıklar yanıp sönerken kalabalığın arasından geçip

VIP bölümlerinin duvara yaslandığı odanın arka tarafına.

Önce Drew'u görüyorum, kafasını müziğe göre sallıyor, sonra da pelüş kırmızı koltuklarda oturan diğer adamları görüyorum. Halatı geçer geçmez ceketimi çıkarıp rahatlamak için kollarımı sıvıyorum.

Colton'ın yanına oturuyorum ve o da kolumu dürtüyor.

"Sawyer'ın burayı seçtiğine inanabiliyor musun? Bu gece am için o kadar çaresiz mi?"

"Nerede olduğum umurumda değil. Sadece bir içkiye ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum garsonun bizim bulunduğumuz alana yaklaşmasını izlerken.

Adamlara içkilerini verdikten sonra eğildi. "Size ne ikram edebilirim?"

"En pahalı viskinizi buzlu alayım. Double olsun," diye bağıryorum.

"Sonunda bu gece bizi varlığınla onurlandırmaya mı karar verdin?" Walker müziğin üzerinde çılgık atıyor.

"İşle meşguldüm," diye yalan söylüyorum suçluluk duygusu üzerime çökerken. Gerçek şu ki, çoğu geceyi kitaplıkları inşa etmekten birlikte televizyon izlemeye kadar kız kardeşiyle geçirdim.

"Nasıl gidiyor? Bugün Eva'yla konuştum. Her şeyin çok iyi ilerlediğini düşünüyor gibi görünüyor."

"Öyle. Son derece yetenekli. Yenileme çalışmaları herkesi şaşkına çevirecek. Sebastian'ın, kız kardeşinin bir araya getirdikleriyle rekabet etme şansı olmayacak."

Walker gururla gülümsüyor. "İşte benim kız kardeşim. Son işinden çıkması gerekiyordu. Kanatlarını açmasına ve gerçekten neler yapabileceğini göstermesine asla izin vermediler."

"Eva'dan bahsetmişken, şuradaki dans pistinde bir hatuna sürtünen o değil mi?" Sawyer takdirle izlemeye devam ederken söylüyor.

İçimi garip bir öfke ve koruma duygusu kaplıyor. Çabucak ayağa kalkıyorum. "Nereye?" Walker'ın "Hayatta olmaz" demesiyle aynı anda havladım.

Walker ve ben dans pistini incelerken yan yana duruyoruz. İlk fark ettiğim saçları oldu. Sırtının ortasına kadar uzanan altın sarısı uzun kahverengi saçları.

Sonra bir çift siyah şort ve beyaz bir atlet giydiğini fark ediyorum. Siyah topuklu ayakkabıları bacaklarını kilometrelerce uzuyormuş gibi gösteriyor. Ritimle zıplayıp sallanırken elleri havada, dudaklarından büyük bir kahkaha patlaması dökülüyor.

Arkadaşı elini tutuyor ve onu bir çemberin içinde döndürüyor.

"Tabii ki Jessie'yle birlikte," diye inliyor Walker yanımda.

"Jessie de kim lan?" Herifin birine saldırmaya hazır bir şekilde soruyorum.

Onun biriyle birlikte olması fikri karşısında duyduğum öfke beni ürkütüyor. Bunun nereden geldiğinden emin değilim.

"Kendini Küçük Bayan Mükemmel sanan sinir bozucu arkadaş."

Jessie'nin bir kız olduğu kafama dank ediyor. Kaslarım anında rahatlayarak gevşiyor. Neden bir mağara adamı gibi tepki verdiğimi daha sonra analiz edeceğim. Şu anda gözlerim Eva'nın sıkı vücudunun hareketlerini izlemeye odaklanmış durumda.

Elleri baştan çıkarıcı bir şekilde beline doğru kayıyor. Aletim heyecandan seğiriyor. Onu böyle hareket ederken, sikime binerken hayal ediyorum, ikimiz de artan uyarılmayla nefes nefese kalırken kalçalarını kavriyorum.

"Kahretsin, beni görüyor," diyor Walker nefesinin altından.

Jessie'nin yüzünün öfke gibi bir şeye dönüştüğünü görüyorum. Walker'la göz teması kurarken kaşlarını indiriyor, sonra Eva'ya fısıldıyor.

Eva hemen duruyor ve arkasını dönüyor. Gözleri benimkilerden Walker'ınkilere ve tekrar benimkilere kayıyor. İçime işleyen utangaç bir gülümsemeye karşılaşıyorum.

Bize doğru ilerlerken onu yakından izliyorum. Onu yaklaştıran her adımda kalp atışlarım hızlanırken o benden başka bir yere bakmıyor.

Tam önümde duruyor. "Merhaba," diyor usulca.

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Merhaba."

Öne doğru eğiliyor ve ben de kulağıma fısıldayabilmesi için eğiliyorum.
"Buranın senin sahneden olduğunu düşünmezdim."

Kulağına cevap verebilmek için başımı ayarlıyorum. "Öyle değil. Sawyer kolay bir sevişme havasındaydı."

Kahkahası kulağımda çınlıyor. "Çok patavatsızsın."

Kendimi geri çekip ona bakıyorum. "Ben oldukça açık sözlü bir adamım." Başını sallıyor. "Evet, fark ettim."

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette. Teşekkür ederim."

Garson kız yanıma geldiğinde ona kanepede bana katılmasını işaret ediyorum.

"Ne alırdınız?" diye soruyorum.

"Bir Manhattan alayım."

Şu anda kollarını göğsünde kavuşturmuş olan ve Walker'ın söylediği bir şeye gözlerini deviren arkadaşına bakıyorum.

"Sence arkadaşın bir tane ister mi?" "Eminim
bunu takdir edecektir."

Garsona "Şunu iki yapalım" diyorum, sonra bardağımlı kaldırıyorum, "Bir tane daha alacağım."

Garson gittikten sonra kanepede vücudumu Eva'ya bakacak şekilde ayarlıyorum. Bacaklarımız birbirine değiyor ve vücudum ısınıyor ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Jessie ve kardeşinin nesi var? Neden birbirlerinden nefret ediyor gibi görünüyorlar?"

"Bilmiyorum. Konu Walker olunca çok garipleşiyor. Para için sattığını düşündüğü için böyle davrandığını iddia ediyor ama bence hikâyede daha fazlası var."

Sawyer, Eva'nın diğer tarafına oturur. "Eva, seni burada görmek tuhaf." Ona bir gülümseme sunuyor. "Duyduğuma göre kolay bir ilişki arayışındaymışsın."

Yüksek sesle gülerken başı geriye düşüyor. "Ben öyle demezdim. Sadece değişiklik olsun diye biraz gevşemek istedim. Bu adamlar her zaman iş konuşan yaşlı, sıkıcı adamlarla havasız bir bara gitmek isterler."

Eva bana baktı. "Kulağa Roman gibi geliyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Böyle bir yerden iyidir."

"Hey," diye şarkı söylüyor Eva. "Bazen gevşeyip dans etmek eğlencelidir. Hayatı her zaman bu kadar ciddiye alamazsın."

Walker ve Jessie içkiler getirildikten sonra bize katılıyor. Bir süre oturuyoruz ve müzik eşliğinde konuşmaya çalışıyoruz. Bir süre sonra Sawyer Eva'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Omuzlarını silkiyor ve ayağa kalkıyor. "Dans pistine gidiyoruz," diye anons ediyor.

Walker Sawyer'a bakar. "Dikkatli ol dostum," diye uyarır.

Sawyer onu başından savar. "Dans edeceğiz. Sakin ol."

Diğer herkes sohbete geri dönüyor ama benim tek yapabildiğim oturduğum yerden dans pisti. Masumca dans etmeye başladılar. Sawyer mesafesini korurken onlar gülüyor ve birkaç metre arayla dans ediyorlar.

Sonra şarkı değişiyor ve yakınlaşıyorlar. Kadın vücudunu daha şehvetli bir şekilde hareket ettiriyor ve adamın eli kadının kalçasına düşüyor.

Diğerlerinin dans etme şekline kıyasla oldukça masum bir dans ama Jessie'nin erkek olduğunu düşündüğümde hissettiğim o tanıdık öfkeyi alevlendiriyor.

Elim bardağımın etrafında sıkılaşıyor. Başka tarafa bakmalıyım ama bu imkânsız. Sawyer'ın vücudu onunkiyle mükemmel bir ritim içinde hareket ediyor. Dans ederken gülüyor ve konuşuyorlar. Daha önce hiç arkadaşımın suratına yumruk atmak istememiştim ama şu anda içimdeki dürtü çok güçlü.

Bir sonraki şarkıda dans etmeye devam ettiklerinde, yeterince içtiğime karar veriyorum. İçkimi masaya bırakıp ayağa kalkıyorum. Kimse uzaklaştığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Ben yaklaşırken ikisi de beni fark etmiyor. Koluna vurup gitmesini işaret ediyorum.

Sahiplenici tavrımı yüzüme vurmak yerine, yenilgiyle ellerini havaya kaldırıyor ve geri çekiliyor. Eva'nın fildişi yüzünün elmacık kemiklerinde gül rengi bir kızarıklık var ama pek memnun görünmüyor.

"Bu ne içindi?" diye bağıyor öfkeyle.

İkimizin arasındaki mesafeyi kapatıyorum, elini tutuyorum ve onu döndürüyorum, sonra da kendime doğru çekiyorum. "Sıra bende," diye kulağına fısıldıyorum.

Vücudunun benimkine karşı titrediğini hissedebiliyorum. Bana karşı böyle bir tepki verdiğini bilmek beni memnun ediyor. Ona istediğim şekilde sahip olamayabilirim, ama dans etmek onu elime geçirmenin bir yoluysa, bunu kabul edeceğim.

Kimsenin bizi göremeyeceğinden emin olana kadar onu dans pistinde biraz daha ilerletiyorum. Ellerim kalçalarını buluyor ve ileri geri hareket etmesine yardım etmeye başlarken sıkıyor, ama direncini hissediyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordum." "Öyleyiz. Sen ve Sawyer da öyle, değil mi? Sadece dans ediyoruz."

Bununla birlikte, arkasını dönüyor ve vücudunun müziği hissetmesine izin veriyor. Sonra ne olduğunu bilmiyorum ama tek anladığım kontrolümü tamamen kaybettiğim.

Onun sağa sola sallanışını izlerken, onu bana karşı hissederken, sanki tünel görüşüm varmış gibi, sanki odada bizden başka kimse yokmuş gibi.

Üzerimdeki etkisini hissedebilmesi için onu kendime doğru çekiyorum. Kanıt sert ve şu anda kışına baskı yapıyor. Bana tekrar bakıyor; bu sefer kasıtlı olarak bana sürtünürken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Bedenlerimiz birbirimize karşı hissettiklerimizi, onlarla ne yapmak istediğimizi ifade ederken müziğin içinde kayboluyoruz. Saçlarını toplayıp başını yana doğru çekiyorum, sonra eğilip dişlerimi boynuna bastırıyorum.

Ritmin vuruşuna rağmen, daha sert ısırıldığında soluğunu duyuyorum - kesinlikle bir iz bırakıyor. Eli boynumun arkasını buluyor ve beni daha yakına çekiyor. Dudaklarım omzunu bulana kadar boynunun eğiminde nazıkçe geziniyor ve ona bir ısırık daha veriyorum.

İşleri daha ileri götürmek için çaresizim. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmuş hissetmemiştim. Sanki daha fazlasını almazsam aklımı kaybedecekmişim gibi geliyor.

Elim, göğsünün çevresini çizene kadar kıvranan vücudunda kayıyor. Gözlerimiz birbirininkinden hiç ayrılmıyor, bunu çok ileri götürdüğümüz her saniye daha da yoğunlaşıyor. Durmamı istediğine dair hiçbir işaret göstermediğinde, parmaklarım göğsünün etrafında sıklaşıyor.

Gözleri zevkten donuklaşırken çenesi düşüyor.

Sikimin o dudakların arasından kaydığını görmek nasıl bir şey olurdu? Eminim cüssemle mücadele ederdi.

Zihnimde gördüğüm, onun beni öğürürkenki görüntüsü neredeyse beni dans pistinde, yüzlerce yabancıнын önünde boşalmaya zorluyor. Bu uyarılma seviyesi bu dünyanın dışında.

Birden şarkı çok daha sakın bir ritme dönüşüyor. Beni transımdan çıkarıyor. Dans pistinde neredeyse bu kadını becerdiğimi fark ediyorum, erkek kardeşi bizden sadece birkaç adım ötede.

Ellerimi ondan çekip geri çekiliyorum ve o da kaybettiği için tökezleyerek geri çekiliyor. Gerilim bir anda artarken ensemin tutuyorum.

"Dans için teşekkürler," diye bağırdıktan sonra tuvalete doğru yola çıkıyorum.

Aletim çelikten bir çubuk gibi. Bu halde gruba geri dönemem. Ellerimi tuvaletin kapısına çarpıyorum ve boş bir kabin buluyorum.

Sikimi dışarı çıkarıyorum ve beynim şimdiden onun sikimi tekrar emdiği görüntüleri canlandırıyor. Hareket kafamda tekrar tekrar oynanırken elimin kendimi çalıştırmasına izin veriyorum.

Saniyeler içinde elimin her yerine boşalıyor, öfkeyle kendi kendime homurdanıyorum. O kadar ileri gitmesine izin verdiğime inanamıyorum.

Niyetim bu değildi. Sadece ellerimi bir dakikalığına onun vücudunda gezdirebileceğim masum bir dansın tadını çıkarmak için bir bahane istemiştim. Gerçi şimdi düşününce bu hiç de masum gelmiyor.

Kabinin kenarına yaslandım ve uzun, derin bir nefes aldım. Oraya geri dönüp onunla -ya da Walker'la- nasıl yüzleşeceğimi bile bilmiyorum.

Kendimi temizledikten ve gruba tekrar katılma cesaretini bulduktan sonra Jessie ve Eva'yı hiçbir yerde bulamıyorum.

Rahat davranmaya çalışarak Sawyer'ın yanına oturuyorum. "Kızlar nerede?"

"Jessie başka bir bara gitmek istedi." Gözleri bana onaylamaz bir şekilde bakıyor. "Ne?" Kızgınlıkla soruyorum.

"Ne zamandır Eva'ya karşı bir şeyler hissediyorsun?" "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Aptalı oynama. Bir erkeğin Eva'dan hoşlanmasının ne demek olduğunu biliyorum.

dans pistinde kadınına sahip çıkmak için bana yaklaştı." "Öyle bir şey olmadı."

"Yani, inkar ediyorsun. Anladım. Bu ilginç olacak." Arkasına yaslandı ve ukala bir piç gibi içkisinden bir yudum aldı.

Ayağa kalkıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bu gecelik bu kadar yeter. Böyle bir yerde hatun bulmaya çalışırken iyi şanslar." Sawyer'a bakıyorum, sonra da diğerlerine başımla veda ediyorum.

Eve doğru yürürken, Eva'nın vücudunun benimkine değdiğini hissettiğimde, erkek kardeşi yanımdayken ona bu şekilde dokunduğum için ne kadar boktan biri olduğumu düşünürken kafamda bir savaş sürüyor.

Bu savaş eve dönüp yatağıma uzandığımda bile durmuyor.

Bu çekimin onunla geçirdiğim zaman arttıkça daha da kolaylaşması gerekiyordu.

On İkinci Bölüm

Eva

Bu Pazartesi sabahı Roman'la yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışırken ofisin dışında duruyorum. Bütün hafta sonu tam bir felaket oldum.

Tek bir dansla, kurmaya başladığımız arkadaşlığımız mahvoldu. Vücudunun sıcaklığının benimkine karşı hareket etmesinin verdiği his beynime kazındı. Saçlarımdan tutup başımı yana doğru hareket ettirişindeki şiddet, beni mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde anında ıslattı.

Bıraktığı diş izi hala orada. Onun ilgisinin sarhoş edici çekiciliğiyle alay edilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor.

Son bir derin nefes alıp vererek binaya giriyorum.

Neyse ki yanından geçtiğimde ofisinde değildi. Bir korkak olarak neredeyse koşarak kendi ofisime giriyor ve kapıyı kapatıyorum.

Bugün, son tasarımları Drew ve Roman'a sunmam planlanıyor.

Onların tepkileri konusunda gergin değilim - sinirlerim tamamen farklı bir nedenden dolayı yüksek alarmda.

İçimi görecektir ve geçen geceden ne kadar etkilendiğimi anlayacak mı?

Bunun iş ilişkimizi mahvetmemesi için dua ediyorum. Bu iş benim hayalim ve bu kadar dikkatsiz bir şey yüzünden onu kaybetmek istemem. Patrona karşı uygunsuz davranışlarım yüzünden ilk büyük müşterimi kaybedersem ne kadar başarısız olurum. Bir deliğe girip utançtan ölmem gerekirdi.

Annem benimle gurur duyardı. Roman tam da yuva kurmamı istediği türden bir adam. Zengin, yakışıklı, başarılı, güçlü. Bir kocada ihtiyacım olduğunu düşündüğü her şey.

Toplantıya hazırlanırken sabah uçup gitti. Sonunda zaman geldiğinde, geri adım atmanın mümkün olmadığını biliyorum. Konferans odasına girmeli ve müzikle yüzleşmeliyim.

Her şeyi mükemmel bir şekilde hazırladığımdan emin olmak için oraya otuz dakika erken gidiyorum. Kitapçıları yerleştiriyorum, ardından PowerPoint sunumumu projektörde hazırlıyorum.

Toplantının başlamasına on dakika kala, Roman ve Drew birlikte içeri girmeden hemen önce konferans odasının dışında kahkahalar duyuyorum, birlikte rahat ve huzurlu görünüyorlar. İyi bir çalışma ilişkileri olduğunu söyleyebilirim.

Bu ikisini yan yana görünce çok etkilendim. İkisi de yakışıklı ama farklı şekillerde. Biri takım elbisesi ve güç duygusuyla bir odaya hükmederken, diğeri güç ve güven yayıyor.

Bir an için, her ikisi tarafından aynı anda ele geçirilmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum ama tamamen istenmeyen bir şey değil. Üçlü seks hiçbir zaman yapabileceğimi düşündüğüm bir şey olmamıştı, ama bu ikisini birlikte görmek benim için mümkün olup olmadığını merak ettirmiyorsa lanet olsun.

Bu düşünce beni Roman'ı tekrar görmenin gerginliğinden uzaklaştırıyor, ta ki gözleri benimkilerle buluştuğu anda yüzü soğuyana kadar. Bağırsaklarıma inen bir yumruk gibi.

"Günaydın Eva," diyor Drew karşımdaki koltuğa otururken kayıtsızca.

Roman masanın başındaki koltuğuna oturuyor ama ben sadece Drew'a odaklanmaya karar veriyorum.

"Günaydın, Drew. Seni tekrar görmek güzel."

Parlak beyaz gülümsemesi yüzümde parlıyor. "O zevk bana ait."

Drew'un söylediği her şeyi çapkınmış gibi gösterme gibi bir huyu var. Ama bana asıldığını hissettiğim bir şekilde değil. Bunun onun kişiliğinin bir parçası olduğu hissine kapılıyorum.

Ne olursa olsun, bu ilgiden biraz utanıyorum ve tepkimi gizlemek için kendimi dudağımı ısırırken buluyorum.

"Tamam, başlayalım." Onları PowerPoint'e yönlendiriyorum ve New York City otelinin planlarını ayrıntılı olarak gözden geçiriyorum.

Lobiden kongre salonlarına, toplantı odalarına, kafeye, odalara, süitlere, aklınıza ne gelirse.

Sonra müşterinin en sevdiği bölüme geçiyorum: sanal renderlar. Bu, 3D görüntüleri kullanır, böylece onlara tüm alanın nasıl görüneceğini gösterebilirim.

Göz ucuyla Roman'ın daha dik oturduğunu görüyorum. Bunları görmek istediğini biliyorum. Geçen gün ima etti, bir göz atmak istedi.

Elimdeki işe odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ve tasarımlarıma verecekleri tepkiler için kafamı kaldırmıyorum. Bir tasarımcı olarak bu zor bir şey, ancak tepkileri analiz etme riskine girsem, muhtemelen ne düşündüklerini yanlış yorumlarsam - örneğin nefret ederlerse - sunumu iyi bir şekilde bitirme yeteneğimi tehlikeye atabilirim.

Son tartışma mali durum ve son sipariş tarihleriyle ilgili. Bu, inşaat programını hazırlarken son teslim tarihleri konusunda bana yardımcı olması gerekecek olan Drew için özellikle önemli.

"Böylece sunum tamamlanmış oldu. Bugünkü her şey size e-posta ile gönderilecek, böylece istediğiniz zaman tekrar gözden geçirebilirsiniz. Sorusu olan var mı?"

Hâlâ Roman'a bakmaya korktuğum için başımı kaldırıp Drew'a bakıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bir nefes verdi. "Bu gerçekten inanılmaz bir işti. Tasarımların hakkını vermişsin. Bertini Otelleri gibi hissettiriyor. Başlamak için sabırsızlanıyorum."

Cesaretimi toplayıp Roman'a bakıyorum. Gözleri benimkilerden Drew'unakilere kayarken yüzünde şüpheli bir ifade var. Sessizliği karşısında koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyor, tasarımlardan nefret ettiğinden endişeleniyorum.

Belki de maliyetten dolayı üzgündür. Ama ben bütçeye uydum. Bazı malzemelerin sevkıyatı için daha uzun süre beklendiğini biliyorum ama özel malzemeler sipariş ettiğinizde böyle oluyor. Bu tamamen benim kontrolüm dışında.

"Bu mükemmel." Derin sesi beni rahatlatıyor. "Maketleri gördüğüm anda harika olacağını biliyordum ama ekranda görmek

ne kadar parlak olduğunu teyit ediyor."

Sözleri beklediğimden daha sertti. Yıllarca kendimden şüphe ettim. Kendi yolumu çizmek ve sıfırdan bir şirket kurmak için gerekenlere sahip olup olmadığımın emin değildim. Ciddi olmadığı sürece övgü dolu sözler söylemeyen ilk müşterim bana öyle bir iltifat etti ki, şaşkına döndüm.

Bu ikisinin önünde ağlayamam ama kesinlikle ağlamak istiyorum. Bunu Jessie'ye saklayacağım. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilecektir.

Şimdilik ona minnettarlıkla gülümsüyorum. "Son tasarımları beğenmenize çok sevindim."

Kısa ve basit. Profesyonelce. Şu anda kendime yaptığım moral konuşmasını saymazsak.

Ben birkaç soruyu yanıtladıktan sonra Drew sohbeti daha sıradan bir hale getiriyor. "Şehirde yeni olduğunuzu duydum."

"Öyleyim. Bir ay önce Chicago'dan buraya taşındım."

"Kardeşinle daha önce birçok kez karşılaştım," diyor sırtarak.

Gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Biri bana bunu her söylediğinde ve ardından ne kadar deli olduğuna dair bir hikâye anlattığında beş sentim olsaydı, burada emekli olabilirdim.

"Yemin ederim onun gibi değilim," diyorum kendimi savunmak için iki elimi havaya kaldırırken.

Kıkırdıyor. "Bunu görebiliyorum."

Bir kez daha, fazla bir şey söylemiyor ve bu sadece kelimelerle ilgili değil, onları söylerken bana bakış şekliyle de ilgili. Sanki arkalarında gizli bir cinsel ima varmış gibi hissediyorum.

Roman yüksek sesle öksürüyor. Ona bakıyorum ve sanki konuşmaya eşlik etmeye çalışıyormuş gibi hafifçe gülümsüyor, ama bu gözlerine ulaşmıyor. Çenesi gergin ve ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Sanki daha ne kadar iyi davranabileceğini hesaplıyor.

Ayağa kalkıyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Her şeyi ayrıntılı olarak inceleyeceğim ve onayları almak için Drew ile birlikte çalışacağım, böylece programlama sürecine başlayabiliriz."

Bununla birlikte Drew ayağa kalktı ve masanın üzerinden elimi sıktı. "Görüşmek üzere, Eva."

Ardından Roman'ı takip ederek konferans odasından çıkıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Her şeyi kapatırken, incinmiş duygularımın su yüzüne çıkıp günümü mahvetmesine izin vermemeye çalışıyorum. Yapmam gereken şey, Roman'ın tuhaf ve mesafeli davrandığı gerçeğine değil, işim için aldığım övgüye odaklanmak.

On Üçüncü Bölüm

Roman

Yemekten sonra annemin kanepesinde dinlenirken Julian bana "Bu gece çok sessizsin," diyor.

Başımın yan tarafını rahatsız edici bir şekilde kaşıyorum. "Bir gün oldu."

Chianti'sinden bir yudum alırken "Tadilatlar zarar vermeye mi başladı?" diye soruyor.

Keşke hepsi bu kadar olsaydı. İş stresiyle başa çıkabilirim. Her zaman bir cevap vardır, bulmak için yeterince çalışırsan her zaman orada olan bir tür çözüm.

"Hayır. Her şey harika gidiyor. Bugün New York'taki otelimizin son tasarımlarını sunduk. Muhteşem olacak."

"Seni bu kadar üzen ne?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Pek bir şey yok. Sadece o günlerden biri. Muhtemelen yorgunum."

Bana inanmıyormuş gibi bir kaşını kaldırıyor ama ben başka tarafa bakıp fark etmemiş gibi yapıyorum.

Ne söylemem gerekiyor? Arkadaşımın küçük kız kardeşi yüzünden kafayı yediğimi kendime bile itiraf edemiyorum.

Daha önce bir hatun için hiç bu kadar kafayı yememiştim ve bu beni sinirlendirmeye başladı.

"Gitsem iyi olacak," diye devam ediyorum ayağa kalkarken. "Muhtemelen bu gece iyi bir uyku çekmek en iyisi."

Beni saçmalıklarımla suçlamasını dinlemek yerine mutfağa girip annemin yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Sanırım bu gece erken çıkacağım. Yorgunum."

Bana şüpheyle bakıyor, sonra yanaklarımı ellerinin arasına alıyor. "Hasta mısın? Bir sorun mu var? Neler oluyor?"

"Anne" -çekiliyorum- "Ben iyiyim. Sadece yorgunum." "Çok çalışıyorsun Roman."

Bu doğru olabilir, ama tek bildiğim bu. Babamdan öğrendim.

Gözlerim annemin tezgahındaki yemek kaplarına takılıyor ve geçen hafta Eva'yla yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

"Kalan yemekleri eve götürebilme şansım var mı?" Kayıtsızca soruyorum.

Bu pek sık sorduğum bir şey değil. Annemin haftalık öğünleri benim hile günlerimdir, ancak özellikle cazip hissetmediğim sürece haftanın geri kalanında genellikle düşük karbonhidratlı, yüksek proteinli bir diyet uygulamaya çalışırım.

"Tabii ki yapabilirsin." Annem bracirole'nin bir kısmını tabağa koymak için küçük bir kap alıyor, muhtemelen eve yemek götürürsem protein isteyeceğimi biliyor.

Spagetti carbonara'ya bakıyorum, Eva'nın isteyeceği şeyin bu olduğunu çok iyi biliyorum. "Biraz carbonara'ya ne dersin?"

"Bu senin için mi?" diye soruyor başka bir kap alırken.

"Hayır, bu Walker'ın kız kardeşi Eva için," diye cevap veriyorum, dürüstlüğü beni buradan daha hızlı çıkarabileceğini düşünerek. "Benim apartmanımda oturuyor ve ona biraz yemek artığı getireceğime söz verdim. O büyük bir gurme."

Gözlerindeki pırıltı gözden kaçmıyor. Yemin ederim şimdiden bir düğün planladığını görüyorum ama yemi yutmayacağım. Annemin kocaman bir kap alıp heyecanla tüm yemeklerini içine doldurmasını izliyorum.

Eva'nın sadece küçük bir insan olduğunu söylemek yerine, onu ağzına kadar yiyeceklerle doldurmasına izin verdim.

Evime dönerken Eva'yı ve bugünkü buluşmamızı düşünmeye başladım. Görüşmemizden sonra onunla arama mesafe koymaya kendimi ikna etmişim.

Ama Drew'un ona bakışını fark ettiğimde işler değişti.

Drew'u uzun zamandır tanıyorum. Harika bir adamdır ve kadınlar ona yaltaklanır. Eğer Eva'yı istiyorsa, onunla birlikte olmaması için hiçbir neden yok.

Bu beni çok kızdırdı.

Günün geri kalanında Drew ve Eva'yı birlikte hayal ettiğim için dikkatimi zar zor toplayabildim.

Şimdi kendimi onun kapısının önünde durmuş, cevap vermesini beklerken buluyorum ve fiziksel mesafemi daha ne kadar koruyabileceğimi merak ediyorum.

Kapı açılıyor ve onu gördüğümde vücudum anında gerginleşip ısındığında cevabın net olması gerekiyor. Bunun yerine, yiyecek torbasını kaldırıyorum ve içgüdülerimin bana söylemeye çalıştığı her uyarı işaretini görmezden geliyorum. Kulüpte işleri çok ileri götürmenin garipliğini aşarsak, belki tekrar yola koyulabiliriz.

Çantaya bakarken kaşları kalkıyor. "İçinde ne var?" "İstediğin yemek artıklarıyla geldim."

"Yok artık. Gerçekten dinleyeceğini düşünmemiştim," diyor çantayı tutarken. içeri girmem için kapıyı açtı.

Doğruca mutfağına girdim ve çantayı tezgâhın üzerine koydum, sonra da yiyecekleri çıkarmaya başladım. "Bir şey istediğinde onu sana vereceğimi ne zaman öğreneceksin?"

Söz konusu kendisi olduğunda zayıf bir orospu çocuğu olduğumu şimdiye kadar öğrenmiş olmalı.

Yanımda duruyor, çok yakın ve yemeğin üzerine eğiliyor. "Ne getirdin?"

"Tabaklarınız nerede?"

Arkamdaki dolabı işaret ediyor. Bir tabak alıyorum ve arkamı döndüğümde iki kadeh şarap dolduruyor. Bir kadehi bana doğru kaydırdı.

"Teşekkür ederim." Her kaptan biraz aldıktan sonra tabağı mikrodalgaya koyuyorum.

Yemeğin ısınmasını beklerken tezgâha yaslanıyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum. İlk kez ne giydiğini fark ediyorum ve aletim anında sertleşiyor. Üzerinde siyah ipek bir şort ve ona uygun bir atlet var. Altında sütyen yok, bu da ince kumaştan dış hatlarını görebildiğim sert meme uçlarından belli oluyor.

Dikkatimin nerede olduğunu fark etmiş olmalı.

"Özür dilerim," diyor, biraz da utanarak. "Misafir beklemiyordum."

"İyisin," diyorum huysuzca, kendimi yeniden kontrol etmeye çalışırken. "Habersiz gelen bendim."

"Geldiğine sevindim. Bugün sağlıklı olmaya çalıştım ve akşam yemeğinde salata yedim. Açlıktan ölüyorum."

Mikrodalgadan bip sesi gelince gülümsedim. "O zaman bunu düzeltelim."

Tabağı önüne koyduğumda dokunulamayacak kadar sıcaktı. Bir çatal ve bıçak alıyor, sonra bir parça bracirole kesip ağzına atıyor ve bir parça eti kıskandığımı fark ediyorum.

İlk ısırık diline değdiği anda gözleri kapanıyor. Dudaklarından tatmin olmuş bir inilti kaçıyor.

"Aman Tanrım!" diye soluk soluğa ağzını kapatıyor. "Bu inanılmaz!"

Başka bir parçaya uzanıyor ve çiğnerken sesler çıkarmaya devam ediyor, seslerinin üzerimde yarattığı etkiden tamamen habersiz. Tezgâhta öne doğru eğiliyor ve kenarları sıkıca kavıyorum. O tam bir işkence. İstesem de kendimi ondan ayıramayacağım bir işkence.

"Cidden Roman," diyor makarnayı çatalının etrafında döndürürken, "her gece böyle yemek için hayatım boyunca biriktirdiğim paradan vazgeçerim."

Bu beni kıkırdattı. "Dikkatli ol. Eğer anneme söylersem, bu onun aklını başından alır."

"Gitmeli. Kafasını her türlü övgü ve iltifatla doldurmayı hak ediyor. Böyle yemek yapabilen birinin kafası büyük olmalı."

"İnan bana, fırsatını bulduğunda bunu sana karşı kullanacaktır."

Ağzının kenarında büyük bir sos damlasıyla bana gülümsüyor. Yüzümün her yerinde yazılı olan eğlenceyi görmemesini umarak yüzümü eğiyorum. O kadar sevimli ki.

Ona tekrar baktığımda, hala orada olduğunun farkında değil. Hiç düşünmeden elimi kaldırıyorum ve başparmağımı alt dudağının köşesine doğru sürüklüyorum.

"Sende ..." Başparmağımı çekerken başlıyorum, sonra başparmağımdaki sosu yalıyorum.

Donup kalıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. Dudakları hafifçe aralanıyor. Havadaki gerilim artarken ikimiz de hareket etmiyoruz. Sertçe yutkunuyorum, hiçbir şeye odaklanamıyorum ama dudaklarımı başparmağımın olduğu yere koyabilmeyi diliyorum.

"Sos," diye bitiriyorum.

Göğsü hızla inip kalkıyor. Birkaç santim güneye baksam meme uçlarının eskisinden daha sert görüldüğüne bahse girerim.

Gözlerini hızla kaçırıyor, sonra tabağındaki yemeği yemeye devam ediyor. "Bunu getirdiğin için teşekkür ederim. Gecemi güzelleştirdin."

Makarnadan büyük bir ısırık daha aldı. "Drew lobiye başlamak için bir dizi sipariş gönderdi ve ben de bugün onları onayladım. Önümüzdeki hafta içinde inşaata başlamamız gerekiyor."

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?"

Derin bir nefes alırken omuzlarım sertçe kalkıyor. "Heyecanlıyım. Belki biraz da gerginim."

Duygularımı insanlara pek açmam ama onunla konuşmak çok kolay geliyor. Beni yargılamayacağını biliyorum.

Başını yana eğdi. "Neden gerginsin?"

Biraz utanarak omuz silkiyorum. "Bu işe çok para yatırıyorum, kaybettiğimiz müşterilerimizi geri getireceğine güveniyorum. Babam tadilatla ilgili onaylamadığını çoktan paylaştı. Bazen kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissediyorum, her hareketimi izliyor ve eleştiriyor, hata yapmamı bekliyor."

"Yapmaya değer her şey önce seni korkutur," diyor. "Bu

doğru," diye cevap veriyorum.

Bana bakış şekliyle sanki sözleri daha kişiselmiş gibi-
Belki de ikimizin de henüz adını koyamadığı bir şeyin kıyısında.

"Şey,"-çatalını boş tabağına bırakıyor- "Tıka basa doydum. Yemek getirdiğın için teşekkürler."

"Bir şey değil." Ona gülümsüyorum. "Uyarı: Annem artık onun yemeğini istediğini bildiğine göre, her hafta daha fazlasını gönderecek."

"Ona benden bahsettin mi?" diye soruyor, sesi şaşırmış gibi.

"Genelde yanıma tonlarca yemek artığı almam. Bir şeyler olduğunu biliyordu. Ayrıca, biz arkadaşız, değil mi? Ona gerçeğı söylememek için bir neden yok."

"Doğru." Yanakları biraz pembeleşirken başını sallıyor. "Tabii ki."

Saatime bakıyorum, eve gidip yatmak için yeterince geç olduğunu biliyorum. Ama iyi geceler demek yerine, kendimi sohbeti devam ettirmek için nedenler ararken buluyorum.

"Gecenin geri kalanı için planların nedir?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sadece bir film koyacaktım." "Belirli bir şey var mı?"

"Benimle bir film gecesi daha yapmaya değip değmeyeceğine karar vermeye mi çalışıyorsun?"

Gülümsüyorum. "Bu bir davet mi?"

"Hadi ama." Tabağını lavaboya koyarken gülüyor. "Bir işe yara ve şu şarap şişesini kap."

Arkadaşlığımızı yeniden rayına oturtabileceğimizi fark ettiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. Emrine itaat ediyorum ve elimde şarap şişesiyle onu kanepeye kadar takip ediyorum.

İkimiz de onun uzun kanepesinin ucuna oturuyoruz. O yan tarafa yaslanıyor, dizleri bükülmüş, ayakları kanepenin ortasına doğru açılı. Bu hafta yeni bir dizi vizyona girmiş, izlemek isteyip istemediğimi sormadan tıklıyor. Film tek başıma izlemeyi tercih edeceğim bir şey değil ama Eva'yla birlikteyken her şeyden keyif aldığımı fark ediyorum.

Bardaklarımızı doldurup şişeyi sehpanın üzerine koyuyorum, sonra arkama yaslanıp rahatlıyorum.

Film başlıyor ve her zamanki gibi dikkatim ekranla yanımda oturan kadın arasında gidip geliyor. Göz ucuyla baktığımda ekranda olan bir şeye gülümsediğini görüyorum.

Her zaman çok açık, duygularını koluna takıyor. Bu sevimli bir özellik; eskiden bunun bir zayıflık işareti olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise tam tersi olabileceğini düşünüyorum.

Filmdeki çift, yatağa düşmeden önce birbirlerinin kıyafetlerini çıkarırken tutkuyla öpüşmeye başladığında ekrana geri dönüyorum.

Beynim beni ve Eva'yı aynı şeyi yaparken hayal etmeye başlarken aletim seğiriyor. Saniyeler içinde, ekrandaki aktris çılglık atıyor ve zevkten nefes nefese kalıyor.

Eva bir homurtu çıkarıyor. "Vay canına. Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü sahte orgazm olabilir."

"Daha iyisini yapabileceğini düşünüyor musun?" Eva'dan tekrar ekrana bakarken merakla soruyorum.

Agresif bir şekilde işaret ediyor. "Bir kadının seksi bu şekilde deneyimlemesine imkân yok. Manyak gibi çılgılık atmasını gerektiren anlık bir zevk gibi. Hadi ama."

"Öyle mi? Sık sık orgazm taklidi yapar mısınız?" Merakla bir kaşımı kaldırıyorum. "Sadece bir erkekle her seks yaptığımda."

İçimden birbiri ardına çeşitli duygular geçerken şarabım neredeyse boğazımda düğümleniyor. "Ne... yap..." Ne diyeceğimi düşünmek için duruyorum. "Şaka yapıyorsun."

Omuz silkiyor, sonra kucağında kıpırdayan ellerine bakıyor. "Hayır. Bir kere bile. Bir erkekle hiç orgazm olmadım. Yakınımdan bile geçmedim."

Pantolonumun bir paçasını aşağı çekip koltuğumda kendimi ayarlıyorum, zonklayan sikim için pantolonumda daha fazla yer açmaya çalışıyorum. Ben çenemi çalıştırırken aramızda birkaç vuruşluk sessizlik oluyor.

"Ciddi misin?" Sonunda soruyorum.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi vücudunda aşağı yukarı gezdirmekten kendimi alamıyorum. Belli ki beklediğimden çok daha masum. Onu kırabilirdim. Ama lanet olsun, ona yapmak istediğim şeyler.

Şu anda bildiklerimle arzularımı asla tam anlamıyla açığa vuramam ama ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettirebilirim.

"Öyle olmasaydım bunu kabul eder miydin sanıyorsun?"

Ona bakıyorum, bu kez daha uzun süre, bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Ruh hali gündelikten ağır elektriğe dönüşmüştü.

"Şu anda bunu düşünüyorsun, değil mi? Daha iyisini yapıp yapamayacağını merak ediyorsun."

"Düşünmüyorum."

Beni dikkatle izlerken alt dudaklarını çiğniyor, sanki cevabım konusunda gerilmiş gibi.

Normalde düşünceleriyle bu kadar açık sözlü olmadığını hissediyorum. Bu bende de aynısını yapma isteği uyandırıyor.

Şakacı bir şekilde gülümsüyor. "Yalancı."

Nefesimi sertçe veriyorum, beynimdeki kirli düşünceleri temizlemeye çalışırken bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Hadi ama. O bakışı gördüm. Bir şey kanıtlamak için can atıyorsun." "Evet... ama yapamam."

"Neden?"

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşisin. Ve sen de benim için çalışıyorsun. Bunlar burada oturup nasıl-" diye düşünmem için iki büyük neden.

"Nasıl ne?" Hafifçe eğiliyor.

Dudaklarına bakıyorum - dolgun ve pembenin mükemmel tonu - sonra aniden ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek."

Mutfak tezgâhından anahtarlarımı alıp kapıya doğru yürüyorum. Bir an duraksıyorum, sonra dönüp ona son bir kez bakıyorum. Gözlerinde sıcaklık ve merak vardı.

"İyi geceler," diyorum ve aptalca bir şey yapmadan önce kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Asansöre binip bir kat yukarı çıkmak yerine merdivenleri koşarak çıkıyorum. Vücudumda çok fazla enerji dolaşıyor. Çatı katıma geri döndüğümde anahtarlarımı tezgâhın üzerine fırlatıyorum ve ileri geri adım atmaya başlıyorum.

Onu neredeyse öpüyordum. Bu hiç iyi değil.

Bölüm On Dört

Eva

Az önce ne oldu? Bunu ona söylediğime inanamıyorum. Onu o kadar rahatsız ettim ki dairemnden kaçıp gitti.

Ne düşünüyordum bilmiyorum. Kendimi o ana kaptırdım ve durumu yanlış okudum. Onunla böyle bir konuşma yapmak bile beni ateşlendirdi ve belki de ilk kez kendimi cesur hissettim.

Ondan sonsuza kadar saklanabilseydim, saklanırdım. Ama bu benim müşterim. Şirketime daha fazla görünürlük kazanması için ihtiyaç duyduğu teşhiri sağlayan ilk *milyarder* müşterim.

Olanları özür dilemeden geçiştiremem.

Hiç olmamış gibi davranmak ve sorunun kendiliğinden ortadan kalkmasını ummak yerine, titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyor ve yatak odamın kapısından siyah bornozumu alıyorum.

Yukarı çıkıp ondan hızlıca özür dilemem gerekiyor. Bir dakika içinde bitecek. Eminim kabul edecek ve son derece alışılmadık arkadaşlığımıza geri döneceğiz.

Ön kapısına kadar yol boyunca bornozumun ipiyle oynadım. Geri çekilmeden önce eklemlerimi tahtaya vuruyorum, acıdan irkilecek kadar sert.

Kapı uçararak açıldı ve beni ürküttü. Üzerinde sadece gri bir eşofmanla karşımda durduğunu gördüğümde sanırım sesli bir şekilde nefesimi içime çektim.

Saçları hafif dağınık görünüyor, sanki ellerini saçlarında gezdirmiş gibi.

Bir süredir sessiz kaldığımı ve bir ucube gibi aval aval baktığımı fark ediyorum ve yüzünde artan bir hayal kırıklığı belirtisi var - sanki kafamdan geçen düşünceleri biliyormuş gibi.

Bunlar için özür dilemeyeceğim. Kapıyı bu şekilde açması onun kendi hatası. Ben de insanım.

Bana daha önce hiç olmadığı kadar arzulandığımı hissettiren bir şekilde bakmaya devam ederken çenesi gergin.

"Sadece özür dilemek için geldim," diyorum şefkatle. "Seni zorlamak ya da kendini kötü hissettirmek istememiştim..."

Sözümü kesti, sesi alçak ve sertti, "Rahatsız olduğum için mi çekip gittiğimi düşünüyorsun?" Havayı gerginlik doldururken bir an duraksıyor ve sonra bir adım daha yaklaşıyor. "Bana öyle bakarak böyle şeyler söylüyorsun ve öylece oturmamı mı bekliyorsun?"

Nefesim kesildi, sanki nefes alacak kadar hava yokmuş gibi hissediyorum. Daha da yaklaşıyor.

"Söyle, ben de senin o küçük sorununu burada çözeyim. Hemen şimdi."

Saf çaresizlik üzerime geliyor. Son adımı atıyorum, aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Parmaklarımı karın kaslarında gezdiriyorum. Yutkunurken gözleri dalgalanarak kapanıyor ve dudakları dudaklarımı bulmadan hemen önce bana karanlık, tehlikeli bir bakış atıyor.

Ağızındaki hafif titremeyi, dudaklarının dudaklarıma yapışmasını hissediyorum - sıkı ve ısrarcı, sadece beni tadacak kadar ayrılıyor.

Çok uzun zamandır kendini tutuyormuş gibi aç ve sınırsız. Midemin çukurunu vahşi bir girdaba gönderiyor. Dili dudaklarımın yumuşak dolgunluğunda geziniyor, ona açılmam için beni çağırıyor. Söylenmemiş emrine itaat ediyorum.

Dillerimiz birbirine değdiği anda derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor. Anlık uyarılmamla külotum sular altında kalıyor. Roman gibi birinden böyle bir tepki aldığım için kendimi güçlü hissediyorum.

Elleri kalçalarımı buluyor ve vücudumda yukarı doğru hareket etmeden önce sıkıca sıkıyor, sonra beni daha yakına çekiyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve bir elimi

koyu renk saçlarında gezdiriyorum.

Bu öpücük şimdiden şimdiye kadar yaptığım tüm sekslerden daha iyi.

Havada olduğumu fark etmem bir saniyemi alıyor. Bizi döndürüyor ve beni çatı katına götürüyor, kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor.

Kalçalarım fuayenin ortasındaki masaya çarptı. Beni geriye itti ve masanın üzerine kaldırdı. Dudakları öpücüğü derinleştirirken elleri yukarı kalkıyor ve yüzümü kavıyor.

Geri çekilip bana bakıyor, masmavi gözlerinde bir fırtına kopuyor. "Bunun bir anlamı olamaz."

Başımı hevesle sallıyorum, dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmek için yanıp tutuşuyorum. "Biliyorum."

"Söyle Eva," diye ısrar ediyor.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye fısıldıyorum.

Bakışları beni öpmeden önce bir kalp atışı kadar tutuyor - bu sefer ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir açlıkla. Öpücüğü kesiyor, ağzı önce çeneme sonra da boynumun hassas derisine kayıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sıcak dudakları vücudumda daha da aşağılara inerken içimde dolaşan hislerin tadını çıkarıyorum. Dudakları göğsümün üst kısmına değdiğinde, atletimi önümden çekiyor ve içgüdüsel olarak sırtımı eğiyorum.

Ağzı sol meme ucumun etrafını sarıyor ve beklediğimden daha sert emiyor. Ağzı meme ucumu emmeye devam ederken iri eli diğer göğsümü sıkıyor.

Zar zor düşünebiliyorum. Tek yapabildiğim, göğüslerime daha önce hiçbir erkeğin odaklanmadığı kadar odaklandığını hissetmek. Dişleri sert meme ucumu ısıyor. Dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti çıkıyor -bana o kadar yabancı ki, diliyle meme ucumu yalayıp yumuşatırken gülümsediğini görene kadar bunun olduğunu neredeyse fark etmiyorum.

"Bu bir çılgılık değildi ama daha yeni başlıyoruz," diyor kendinden emin bir şekilde diğer göğsüme geçip ona da aynı hınzır ilgiyi gösterirken.

Meme ucumu koparıyor ve bana bakıyor. Göğsünün hızla hareket ettiğini fark ediyorum, ne kadar etkilendiğini gösteriyor.

"Dirseklerinin üzerine yaslan," diyor.

Sözlerine kulak veriyorum ve masaya sırt üstü uzanıyorum. Elleri kalçalarımın doğru ilerliyor ve şortumun üst kısmında duruyor. Parmaklarını altlarına sokuyor ve aşağı çekiyor. Ona yardım etmek için kalçalarımı kaldırıyorum, sonra da bacaklarımdan aşağı çekmesine izin veriyorum.

Önümde diz çökerken onları kenara fırlatıyor. Endişemi bastırıyorum. Fuayenin ortasındayız, her yerde ışıklar yanıyor ve o vajinamla göz hizasında. Burası normalde zihnimin aşırı hızlanmaya başladığı ve rahatlamamı imkânsız hale getirdiği yer.

Bacaklarımı kaldırıyor ve bir ayağını masanın ucuna, diğerini de sol omzunun üzerine koyuyor. Artık tamamen onun önündeyim.

Beni içine almasını izliyorum; gözleri amıma odaklanmış.

Sonra tekrar bana bakmadan önce "Siktir" diye fısıldıyor.

Sinirlerim yüzümden okunuyor olmalı.

Sol eli omzunun üzerinden sarkan bacağıma dayanıyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor. Gözlerimi sıkıca

kapatıyorum. "Hey," diyor usulca. "Bana bak."

Gözlerimi açıyorum ve onunkilerle buluşuyorum. Beni acele ettirmiyor.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece hisset. Hepsi bu." Bir süre duraklıyor. "Seni anlamaya zahmet etmeyen tüm erkekleri unutturmama izin ver."

Sözleri içime işlerken dudağımı ısıyorum. Şimdiye kadar hiçbir erkek, cesaretlendirici sözler söylemek bir yana, gerildiğimi fark etmek için bile zaman ayırmamıştı.

İç baldırımı öpüyor, yavaşça ve bilerek, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi.

"Buraya seni aceleye getirmek için gelmedim." Elimi tutup saçlarına götürüyor ve ona rehberlik etmem için bana izin veriyor. "Seni başkaları için *mahvetmek* için buradayım."

Ağzı klitorisime iniyor ve ıslak dilini nazikçe bana doğru itiyor. Zevk anlıktır - ayak parmaklarımdan hissettiğim bir şey

vücutuma doğru. Elim saçlarını ölümcül bir şekilde kavrarken, dili bana karşı ölçülü, kasıtlı vuruşlar yapıyor.

Gözleri beni izlerken hiçbir acı belirtisi göstermiyor, sanki öğrenmeye çalıştığı bir ders kitabıymışım gibi her nefesimi alıyor. Dili hızla aşağı yukarı, sonra da sağa sola gidip gelmeye başlıyor. Önümdeki manzaradan tamamen büyülenmiş bir şekilde izlerken çenem gevşiyor.

Daha önce hiç izlememiştim. Adam bu kadar... kişisel bir şey yaparken gözleriyle buluşmak çok samimi geliyordu. Roman'la birlikte, izlemek doğru geliyor. İstesem de gözlerimi ayıramazdım.

Parmaklarının giriş yerimle alay etmesi ne kadar ıslak olduğumu gösteriyor. İki uzun, kalın parmağını içeri itiyor. Onları ileri geri, yukarı aşağı hareket ettirirken beni inceliyor, tepkilerimi ölçüyor.

G noktamı bulduğu anda küçük bir nefes alıyorum. Klitorisimi çalıştırmaya devam ederken gülümsüyor.

Sonra dudaklarını etrafıma yerleştiriyor ve klitorisimi emiyor. "Oh fuck," Duygular devralırken dışarı çıktım.

Parmaklarını bana doğru bastırıyor. Dili fiskelerden emmeye doğru hareket etmeye başlıyor ve artık gözlerimi açık bile tutamıyorum. Duygular, onların beni ele geçirmesine izin vermekten başka bir şeye odaklanamayacağım kadar güçlü.

Uzaklaşmaya çalışıyor, ama elim çılgınca saçlarını kavriyor, onu yerinde tutmaya çalışıyor. İlk defa bu kadar yakınım. Onu kaybetmek istemiyorum.

Kukumun üzerinde titreşen hafif bir kıkırdama duyuyorum. Çaresizliğime gülmesine kızamayacak kadar ileri gitmiş durumdayım. Sonra parmakları mükemmel noktaya masaj yaparken bana karşı inliyor.

"Benim için boşalacak mısın Eva?" diye inliyor. "Aminin beni sıktığını hissedebiliyorum. Neredeyse geldin. Ver onu bana. Serbest bırakılmanın her damlasını tatmak istiyorum."

"Ahhh," diye çığlık atıyorum, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm beni yıkıyor. "Aman Tanrım, Roman. Henüz durma."

Parmakları içimde çalışırken ve dili sihrini konuştururken ondan bir inilti daha yükseliyor. Vücutum yavaşça aşağı inerken ona bakıyorum, artçı şoklar birkaç saniyede bir içimde dalgalanıyor.

Tamamen tükenene kadar her spazmda beni yalıyor. Başım masaya yaslanıyor, dudaklarımda tatmin olmuş bir gülümseme beliriyor.

Oldu işte. Sonunda.

On Beşinci Bölüm

Roman

Tavanıma doğru gülümsemesini izlerken mükemmel pembe amının son bir kez tadına bakıyorum. Parmaklarımı içinden çektiğimde, orgazmının izleri her yerimdeydi.

Sikim çok sertleşmişti.

Bir kadını tatmin ederken her milisaniyeyi izlemekten hiç bu kadar zevk almamıştım. Bunun farkındalığı göğsüme çarpıyor ve bir sonraki nefesimi almamı zorlaştırıyor.

Bunun tekrar olmasına izin veremem. Bu çok tehlikeli. O çok tehlikeli.

Ayağa kalkıyorum. Aletim o kadar sertleşmişti ki saklamak imkânsızdı. Kendini yukarı çekip ellerinin üzerine yaslanıyor, saçları dağınık, vücudu hala bana açık. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzel.

Ona verdiğim tepkinin kanıtlarına bakıyor ve dudaklarını ısıyor, gördükleri açıkça ilgisini çekiyor.

Ama oraya gidemem. Eğer bana dokunmasına izin verirsem, asla durmasını istemeyeceğim.

Bu konuyu kapatmadan önce son bir öpücüğe ihtiyacım var, ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve dudaklarım yavaşça onunkilerle buluşana kadar eğiliyorum. O da benim öpücüğüme karşılık veriyor, şefkatli ve amaçlı.

Geri çekiliyorum ve kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum. "Aptalca bir şey yapıp bunu daha da ileri götürmeden önce gitmelisin."

Yüzündeki şaşkınlığı gizleyemiyor ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Ama bunun yapılması gerekiyor.

"Oh, evet. Tabii ki." Kendine baktı, sonra hızla masamdan kalktı, şortunu kaptı ve tekrar giydi. "Yarın otelde görüşürüz."

Başımı sallıyorum, acaba yanlış mı yapıyorum diye düşünüyorum. "Yarın görüşürüz."

Küçük bir gülümseme sunuyor, sonra gözden kayboluyor ve beni aynı anda hem şaşkın hem de tahrik olmuş halde bırakıyor.

Keşke yaptıklarımızdan pişman olduğumu söyleyebilseydim, çünkü bu her şeyi çok daha kolaylaştırırdı, ama sonunda dudaklarını dudaklarımda hissetme şansını elde ettiğim için pişman olmamın imkânı yok.

Onu boşaltan ilk erkek olmak gururla taşıyacağım bir rozet.

Ama olanları bir kenara bırakmalıyım. Bu ona bir erkeğe gelebileceğini göstermek için tek seferlik bir şeydi. Bunu yapmamın tek sebebi buydu. İçimden bir ses kendime yalan söylediğimi söylüyor.

Her halükarda, yarın otelimizin lobisinde demoya başlıyoruz. İşler çığırından çıkacak ve ellerimi kendime saklayamadığım için tasarımcımı kaybetmeyi göze alamam.

* * *

Dün gece iyi uyuyamadığımı söylemek hafif kalır. Bütün gece dönüp durdum, Eva'yı düşünmeden edemeyeceğimi bildiğim için kendime vermeyi reddettiğim bir rahatlama için çaresizce çırpındım.

Olanları geride bırakmalı ve tadilata odaklanmalıyım. Bu tadilat tamamlandığında ve gidişatından emin olduğumuzda Paris'teki otelimize geçeceğiz.

Eva'ya sıranın Paris'te olduğunu söylediğimde yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. Ona bu fırsatı verebildiğimi bilmekten duyduğum gurur, zaten çok derinde olduğuma dair bir uyarı işareti gibiydi.

Otelin ana lobisine girdiğimde geçici bölme duvarlarının yükseldiğini, yani inşaatın başlamaya hazır olduğunu gördüm. Kapının hemen dışında, duvar boyunca, şu anda Drew ile konuşmakta olan Eva duruyor.

Başını geriye atıp Drew'un söylediği bir şeye gülüyor, sonra da onun koluna dokunuyor. Görünüşe göre dün gece aramızda olanları çoktan unutmuş ve başka biriyle devam ediyor.

Ellerim iki yanımda yumruk olurken çenem sıkıca kenetleniyor. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok ama yine de bana sadakatsizlik ediyormuş gibi hissediyorum. Bu hiç mantıklı değil.

İkisine doğru uzun adımlar atıyorum, içimde yanan ateşi kontrol edemiyorum.

"Günaydın," diye derin bir sesle araya giriyorum.

Drew arkasını dönüyor ve gülümsüyor. "Günaydın patron."

Eva, "Günaydın" diye cevap verirken gözlerini yere odaklıyor.

"Herkesin erkenden eğlenmeye başladığını görmek güzel," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Kendimi Eva'nın yanına yerleştiriyorum, sanki onu bir şekilde Drew'un etkilerinden koruyabilecekmişim gibi hafifçe önünde duruyorum.

Drew, şu anda önünde olup bitenlerden habersiz, ıslıl ıslıl gülümsüyor.

"Eva'yı bir süreliğine çalabilir miyim?" Elimi sırtının alt kısmına koyarken soruyorum.

"O tamamen senin. Zaten gidip demo ekibini kontrol etmem gerekiyor."

Eva'yı odanın köşesine doğru yönlendiriyorum, bundan sonra ne söyleyeceğimden emin değilim. Arkasını dönüyor ve daha tam yol alamadan duruyor, elini önüne koyuyor, bu da beni durmaya zorluyor.

"Bunun neyle ilgili olduğunu açıklamak ister misin?"

Yüzünde hiç sıcaklık yok. Yüksek sesle gülen ya da sırıtarak bana gözlerini deviren kadından hiçbir iz yok. Birinin benden hoşlanıp hoşlanmamasının önemli olmadığını düşünürdüm hep. Eva bunun istisnası.

Onun bana artık bana şüpheyle bakmayı bırakmış gibi, sanki bundan geri dönemeyecekmişim gibi baktığını görmek içimde bir şeyleri kırıyor.

"Proje yöneticimin iş yerinde güzel bir kadın tarafından dikkatinin dağıtıldığını görmek istemiyorum. Bu onun kariyerinin en önemli renovasyonu. Odaklanması gerekiyor."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Dikkatinin dağıldığını düşündüren ne?"

Omuzlarını kulaklarına yakın bir yerde düğümleniyor. Onunla flört ettiğini biliyor olmalı. Onu kadın ya da erkek pek çok insanla iletişim kurarken gördüm. Hiçbirine ona baktığı gibi bakmıyor.

"Bana aptalı oynama Eva. Bundan daha zeki olduğunu biliyorum. O seninle flört ediyor ve anladığım kadarıyla sen de ona karşılık veriyorsun."

Çenesini dik tutuyor. "Ya flört ediyor olsaydık? Bana bunun seni rahatsız ettiğini mi söylüyorsun?"

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, çık ortaya ve söyle. Ben oyun oynamam Eva."

"Peki. Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Dün gece bir şeyler hissedebileceğinden korktuğun için beni dairenden kovduğunu ve şimdi de benden gerçekten *hoşlanıyor* olabileceğin gerçeğiyle başa çıkamadığını düşünüyorum."

Dürüstlüğü zırhımda hafif bir çatlak yarattı. "Mesele o değil," diye cevap veriyorum, gerçeği ne ona ne de kendime itiraf etmeye hazır değilim. "Tek derdim çalışanlarımın profesyonelce davrandıklarından ve onlara para ödediğim işe odaklandıklarından emin olmak."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölmüş olurdum. Kaşları çatıldı ve burun delikleri genişledi.

Omuzlarını geriye çekip başını dikleştiriyor. "Özür dilerim Bay Bertini. Sizi temin ederim ki bu proje tüm dikkatimi veriyor."

Bu sözlerle birlikte uzaklaşıyor ve baretini taktıktan sonra inşaat alanının kapısını açıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Dün gece bir hataydı. Bunun dikkatimi bu projeden uzaklaştırmasına izin veremem. Buraya nasıl görüldüğüne bakmak için geldim ve sonra ofise gitmem gerekiyor. İnşaatla arama ne kadar mesafe koyarsam o kadar iyi. Eva'dan uzakta geçireceğim zaman bana şu anda çaresizce ihtiyaç duyduğum berraklığı verebilir.

On Altıncı Bölüm

Eva

Roman'ı görmeyeli haftalar oldu. Lobide benimle yüzleştikten ve beni Drew ile flört etmekle suçladığından beri. İşle ilgili konularda mesajlaştık ve e-posta gönderdik ama aramızda olanlar hakkında konuşmadık.

Benden kaçtığını biliyorum ve birinin benden kaçmasına müsamaha göstermeyeceğim. Bana karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmek istemiyorsa, bu onun bileceği bir şey.

Bu arada ben de dikkatimi dağıtmak için elimden geleni yapıyorum. Drew ve ben son birkaç haftadır inşaat aşamalarımızın programını hazırlamak için birlikte çalışıyoruz. Teslim edilmesi biraz zaman alacak mobilyaları sipariş etmeye başladım.

Drew biraz çapkın mı? Elbette. Ama dürüst olmak gerekirse karşısında başka bir kadın olsaydı da farklı olacağını sanmıyorum. Komik biri ve onun etrafında olmayı seviyorum.

Roman gibi değil, o sadece benim dairemin kapalı kapısının ardında kendini serbest bırakabiliyor. Roman'ı düşününce bile göğsüm sıkışıyor. Drew komik, rahat biri olabilir ama onu düşündüğümde kalbimin daha hızlı atmasına neden olan o değil. Roman vücuduma mümkün olduğunu bilmediğim şeyler hissettirebilir.

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum.

"Ne oluyor?" Annem elini bana doğru salladı. "Seni kaybettim."

Ailemin mükemmel bir şekilde dekore edilmiş evine bakıyorum. Gerçi annem onun için süslememe asla izin vermezdi. Çalışmalarımı hâlâ kabul etmiyor.

Cidden. Bunun ne kadar acı verdiğini onunla hiç yzleşmedim.

Oldukça prestijli bir kadın olan Pamela Harlow, kızının toplumdaki ortalama bir kadın gibi çalışmasını onaylamıyor. Bizim işçi sınıfının üstünde olduğumuzu düşünüyor. Bu yüzden evini kendi kızı yerine, daha az değer verdiği başka bir kadının tasarlamasını tercih ediyor.

Ona yumuşakça gülümsüyorum. "zr dilerim anne. Sadece düşünüyordum da..." Duraksyorum ama sözümü kesiyor.

"Bana iş hakkında düşündüğünü söyleme. Çok alışyorsun." İşte başlıyoruz.

"yle düşündüğünü biliyorum anne. Özür dilerim. Ama yaptığım işi seviyorum. Ve ben Walker sana söyledi mi bilmiyorum ama Bertini Otelleri'nin kontratını aldım. Dünyadaki tüm lüks otellerini ben tasarlıyorum."

Gözleri parlıyor. "ok güzel bir otel. Roman, Walker'ın çok sevdiği bir arkadaşıdır." Ona az önce bahsettiğim başarıyı tamamen görmezden geliyor. "Biliyor musun, ondan harika bir koca olurdu. Walker ikinizi ayarlamalı."

Bu ironiye neredeyse gülecektim. Keşke ona karşı acımasızca dürüst olabilseydim. *Hayır anne, Roman'ın harika bir koca olacağını hiç düşünmedim ama bira hafta önce amımı yaladı ve bana bir erkekle ilk orgazmımı yaşattı. lrd.*

"Hayır, Walker bana Roman'ı ayarlamayacak. şu anda onun için çalışıyorum; bu son derece uygunsuz olur."

Profesyonel sınırlar mı? Yapma ya. O gemi, ağzı benimkini bulduğu an yelken açtı. Ama o bunu bilmiyor ve ben bu konuşmanın bitmesini istiyorum.

"Babamla aranızda neler oluyor?" Dikkatini dağıtmak için sordum.

Elini sallıyor. "Baban çok alışıyor. Emekli olmasını bekleyemiyorum.  yıl daha. Sonra Jim ve Irene gibi dünyayı dolaşabiliriz. Ben ve hanımlar brunch yaptığımızda vnebileceği tek şey bu."

Annem onun adına sevinmek yerine arkadaşına üstünlük sağlamak için endişeleniyor.

Onunla iki saat geçirdikten sonra ayrılabilirim. Arabamın kapısını kapattığım anda vücudumdaki gerginlik azalırken omuzlarım düşüyor.

Keşke annemle durumumuz farklı olsaydı, ama onunla aynı olmadığımız gerçeğiyle barıştım. Beni kendine has garip bir şekilde seviyor.

Bir saat sonra, dairemde oturmuş iki kadeh şarap doldururken kapım yüksek sesle çalınmaya başlıyor. Kapıya doğru yürüdüğüm süre boyunca devam ediyor, bu da beni güldürüyor.

Ya Jessie ya da çaresizce saklanacak bir yer arayan biri. Kapıyı açtığımda Jessie'yi siyah bir eşofman ve beyaz bir tişört giymiş, sarı saçlarını tepesinde toplamış, makyajdan eser kalmamış bir halde buluyorum.

"İşemen falan mı gerekiyor?" diye sordum.

Bana garip bir bakış attı. "Hayır. Neden?"

Mutfağa doğru yürüyoruz.

Ona bir bardak şarap uzatırken gülüyorum. "Çünkü deli gibi kapı çaldın."

Omuz silkti. "Sadece sinir bozucu olmak istedim."

"Kulağa doğru geliyor." Hazırladığım şarküteri tabağını alıp kanepeye doğru ilerliyorum. "Beni takip et. Arayı kapatmamız lazım."

Yanıma oturup bir parça peynir, et ve kraker alıyor, sonra ağzına atıp çiğnerken konuşuyor. "Kesinlikle, kızım."

Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Sanırım, sonunda tekrar aynı şehirde yaşayacağımızı bilmenin heyecanıyla, artık zorlu işleri olan yetişkinler olduğumuzu unuttuk."

"Doğru!" diye kuvvetle katılıyor. "Bizi her hafta sonu eğlenirken ve hafta içinde sürekli film geceleri ve şarap içerken hayal etmişim. Şimdi, hayatımı kurtarmak için makul bir saatte ofisten çıkamıyorum."

"İşler yoğun mu?" diye sordum.

İç geçiriyor. "Toparlanıp eve daha erken gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bu çocuklarla berbat bir velayet savaşı arasında duran tek şeyin işin olduğunu bildiğinde, çekip gitmek zor oluyor."

"Ayrılırken seni bu konuda rahatsız etmedim ama çenemi bir yere kadar kapalı tutabilirim. Söyle bana, ikinizin arasında bir şeyler mi var?"

Onu düşündüğümde vücudum hafifçe titriyor. Onu nasıl özleyebileceğimi bilmiyorum. Birlikte o kadar çok zaman geçirmedik. Ama gerçekten bir arkadaş oldu. Bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını çok iyi bilen bir arkadaş.

"Karışık bir durum," diye başladım.

"Zamanım var. Ve daha azını da beklemiyorum. O senin patronun ve kardeşinin arkadaşı. Ayrıca, kulüpte ikinizin de yüzünde karmaşık bir ifade vardı."

Ona ne kadar çok şey söylemek istediğimi düşünmeye başladım. Ama haftalardır içimde tutuyorum ve yoruldum. Konuşacak birine ihtiyacım var.

Göğsüm derin nefesimle yükselip alçalıyor ve sonra hepsini dışarı bırakıyorum. "Her şey onun tam bir pislik gibi davranmasıyla başladı. Bir gün bunun savunma mekanizması olduğunu itiraf etti. Benden gerçekten etkilendiğini söyledi."

Gözlerini devirdi. "Erkekler duygularıyla başa çıkamadıklarında neden pislik olurlar?"

"Bir de bana sor. Ama bir süre için harikaydı. Aramızdaki çekime rağmen arkadaş olmayı kabul ettik."

Kaşı kalktı. "Çekimin iki yönlü olduğunu mu söylüyorsun?" "Hadi ama Jess. Adama baksana."

Gülüyor. "Haklısın. Devam et."

"Böylece takılmaya başladık. Ofisime kitap rafları yapmayı teklif etti. Burada bir film ya da dizi izlerdik. Güldük ve konuştuk. Her şey çok güzeldi. Sonra bir gece ona bir şey itiraf ettim."

"Neyi itiraf ettin?" diye soruyor merakla.

Ona söylemekten utandığım için alt dudağımı ısırıyorum. "Ona daha önce bir erkekle hiç orgazm olmadığımı söyledim."

Gözleri kocaman açıldı. "Yani... sadece bir kadın seni orgazm mı etti?"

İçimden yüksek sesli bir kahkaha yükselirken başım geriye düşüyor. "Ne?" "Hey, ben yargılamıyorum. Kadın kadına seks seksidir."

"Hayır, Jess. Ben sadece tek başıma orgazm oldum. Sanırım sadece bir kadın beni orgazm etti. Ama o kadın benim."

"Vay canına," diye cevaplıyor. Sessizce oturuyor.

Sessizliğin odayı doldurmasına izin verdiğinde Jess'i şok ettiğinizi anlarsınız. "Evet," diyorum, sondaki 'p'yi patlatarak.

"Yani numara falan mı yapıyorsun?" diye fısıldıyor, sanki başka biri onu duyabilirmiş gibi.

Başımı sallıyorum, utanıyorum.

"Hey." Koluma dokunuyor. "Bu senin hatan değil. Bu bir erkeğin işi."

"Evet, Roman da öyle dedi. Sonra bana gösterdi."

Dik oturuyor. "Yani... senin üzerine mi indi?"

Başımı bir kez daha sallayarak onaylıyorum.

"Peki sen yaptın mı?"

Gülümsüyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Kızım!" Heyecanla beni itiyor. Şarabımın dökülmesini engellemeye çalışıyorum. "İşte böyle. Gördün mü, sadece birlikte olduğun adamlarmış."

"Evet. Sadece... vay canına. Ama ..." O anı düşünüyorum ve sanki yine oradaymışım gibi hissediyorum. "Bana hemen gitmem gerektiğini söyledi."

"Ne yaptı?" diye bağıyor, sonra ayağa kalkıyor. "İşte bu kadar. Beni onun aptal çatı katına götür."

Kolundan tutup onu koltuğuna geri oturmaya zorladım. "Hayır, Jess. Hiçbir yere gitmiyoruz. Ben iyiyim."

"Gerçekten mi? Sen iyi misin?" diye şüpheyle soruyor.

"Beni öpmeden hemen önce bunun hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Tam olarak kızgın olamam."

"Yani panikledi." Yere bakıyor ve kendi kendine gülüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Başını tekrar kaldırıyor. "Artık her şey ortada. Bitirdiği anda, olması gerekenden çok daha fazla hoşlandığını fark etti. Daha fazlasını yapmak istedi. Bir şey hissetti ve çıldırdı."

Ben de tam olarak bunu merak ediyordum. Ona ertesi sabah Drew'la gülerken ne kadar kıskandığını anlatmaya devam ettim.

"Evet. Sana karşı kötü hisleri var. Ne istiyorsun peki?"

Ne mi istiyorum? Bunu düşünmek için tam olarak durmadım. "Emin değilim. Ondan hoşlanıyorum."

"Karmaşık bir adam olmasına rağmen mi?" Omuz silkiyorum. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hiç de değil. Eğer istediğin buysa. Sadece dikkatli ol. Yaralandığını görmek istemiyorum."

"Zaten bir önemi yok. Belli ki daha ileri gitmeye niyeti yok. Benden kaçıyor."

"Bunun çok uzun sürmeyeceğine dair bir his var içimde."

O bunu söylediğinde sorumsuz kalbim göğsümde çırpınıyor. Nefesimi tutmayacağım. Bir ilişki istemediğini biliyorum. Vücuduma başka kimsenin yapamayacağı şeyler yapabilse bile, daha ileri gitmesine izin vermek aptallık olur. Değil mi?

On Yedinci Bölüm

Roman

Arabamı çatı katımdaki garaja **park ettim**. Annemlerde başka bir salı gecesi. Yolcu koltuğumda duran yemek artıklarına bakıyorum. Eva'yı görmeyeli haftalar oldu. Bu mesafe onu düşünmeyi bırakmama yardımcı oldu mu?

Hayır. Hem de hiç. Hiç.

Her gün, binanın lobisinde onunla karşılaşmayı umuyorum. Kendimi onu görme ihtimalime karşı fazladan kolonya sıkarken ve saçlarımın yerinde olduğundan emin olurken buluyorum.

Kendime, onu bir kez görürsem sürekli onu düşünmeyi bırakacağımı söyleyip duruyorum.

Kalan yemekleri alıp yanıma alıyorum. Annem arkadaşım için biraz daha almamı önerdiğinde onu durdurmam. Şimdi buradayım, asansörde durmuş, düğmelere bakıyorum. Hızlıca, hiç düşünmeden, onun katına giden düğmeye basıyorum.

Asansörle yukarı çıkarken sinirlerimin karıncalanması tenimin her yerinde dans ediyor. New York şehrini yöneten bir grup milyarder Eva'nın yarattığı türden bir sinir yaratmıyor. Korkutucu ama uzak duramayacağımı biliyorum.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken kapısını çalıyorum. Bir dakika boyunca yanıt alamayınca, kapı açıldığında uzaklaşmak için bir adım geri atıyorum.

Eva dar siyah bir pantolon ve kolsuz kırmızı bir üst giymişti. Kahverengi saçları dalga dalga dökülmüş, yeşil gözleri makyajıyla daha da belirginleşmiş.

"Roman," diyor düz bir sesle, sesinde heyecan yok. "Burada ne yapıyorsun?"

Annemin yemekleriyle dolu çantayı elime alıyorum. "Salı akşamı annemlerde yemek yedik. Sana getirmem için bana daha fazla yemek verdi."

"Çok tatlı biri." Arkasına baktı. "Ben de tam birkaç dakika içinde çıkmaya hazırlanıyordum."

"Oh, sorun değil. Al bakalım." Çantayı ona veriyorum. "Eninde sonunda yemeğin tadını çıkarmanı isteyecektir."

Çantayı benden alıyor ve ben de ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştiriyorum, henüz ayrılmak istemiyorum. Onunla daha fazla zamana ihtiyacım var.

"Ee, nereye gidiyorsun?" Onunla daha fazla zaman geçirmek için her şeyi yapabilecek bir aptal gibi konuşmadığımı umarak soruyorum.

"Oh, Drew'in bir rezervasyonu var-"

Randevularının ayrıntılarını duyamadığım için sözünü kestim, "Anladım. İyi eğlenceler. Böldüğüm için özür dilerim."

Asansöre geri dönene kadar agresif adımlar atarak arkama bakmadan uzaklaşıyorum. Asansörün düğmesini neredeyse kırıyordum, öyle sert basıyordum ki.

Parmaklarım avuçlarımın içine kıvrılıyor, ön kollarımdaki kaslar öfkemden geriliyor.

Çatı katıma girdiğimde doğruca ıslak barıma gidiyorum. Kristal bir bardak alıp tezgâhın üzerine koyuyorum ve en güçlü viskime uzanıyorum. İki parmak kadar doldurup bir yudumda geri içiyorum. İçimden taşan ve beni aşağı çekmekle tehdit eden duyguları maskelemek için hiçbir şey yapmıyor.

Bunu neden yapıyor? Ona çalışanlarımdan biriyle ilişkiye girmesini istemediğimi söyledim. Sanki beni kızdırmak *istiyor*.

Kadınların bana yaltaklanmasına alışkınım, onlardan istediğim her şeyi yapmaya hazırlar. Eva istemediği hiçbir şeyi yapmaz. Kimse onu zorlayamaz ve bu yüzden ona saygı duymuyorsam ne olayım.

Drew için fazla iyi. Drew sadece güzel yüzü ve mükemmel vücudu görüyor. Onu diğer kadınlardan ayıran şeyin ne olduğunu bilmiyor.

Bu gece onunla bir randevuya çıkacağını düşünüyorum. Şansını zorlamaya çalıştığını, belki bir öpücük bile alabileceğini.

Bir anda fırtına gibi evimden çıkıp asansöre geri dönüyorum. Damarlarımda dolaşan adrenalin, kapısının önünde durana kadar yol boyunca ileri geri adım atmama yetiyor.

Yüksek sesle vuruyorum, sakince kapıyı çalacak gücüm yok. İşte bu kadar. Geri dönemeyeceğim bir karar veriyorum. Tehlikeli ve felaketle sonuçlanabilecek bir karar. Ama onunla tanışalı aylar olduğunu ve hislerimin daha da güçlendiğini de biliyorum.

Artık karşı

koyamıyorum. Kapı

açılır.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, benden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Ben. "Dönmüşsün."

İlerliyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor, sonra ellerimi yanaklarına koyuyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. Bir anda omuzlarımdaki ağırlığın kaybolduğunu hissediyorum. Karşı koymak için bu kadar mücadele ettiğim bir şey için, tam da yapmam gereken şeymiş gibi geliyor.

Dudakları mükemmel bir ritimle benimkilere doğru hareket ediyor. Aynı anda kollarım beline dolanıyor, onunkiler de boynuma.

Bizi dairesinin içine doğru itiyorum ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum. Bizi döndürerek, dilimle ağzını talep ederken onu tekrar kapıya doğru bastırıyorum.

"Bununla savaşmaktan bıktım," diye fısıldıyorum ağzına. "Başkasının sana sahip olmasına izin vermeden önce dünyayı yakacağım."

Bana inleyerek karşılık veriyor ve cevap vermeden önce beni öpüyor. "Bitirmeme izin verseydin," diye başlıyor, sonra beni tekrar öpüyor, "Drew'un personel için rezervasyon yaptırdığını duyardın."

"Siktir et. Umurumda değil. Sana ihtiyacım var Eva."

Geri çekiliyor ve öpüşmemiz aniden sona eriyor. "Önce bana karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmelisin."

Başım onunkine doğru öne düşüyor ve sonra onu ileri geri sallıyorum. O gülerken vücudunun benimkine karşı hareketini hissediyorum, bu da beni

Gülümse.

"Tam bir baş belasısın Eva."

Eğiliyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma değdiriyor. "Umurumda değil. Bu gece beni, tüm benliğimi istiyorsan, bir kez olsun dürüst olmalısın."

Uzun dalgalarını avucumun içine alıp başını yana çekiyorum, sonra dişlerimi yumuşak tenine bastırıyorum. "Kabul edeceğim... eğer bana bu gece Drew ile küçük randevuna gitmeyeceğini söylersen."

"Sana söyledim; bu bir-"

"Sadece bana gitmeyeceğini söyle," diye homurdanıyorum.

Parmakları omuzlarıma saplanıyor, beni hafifçe itiyor, sonra da karar veremiyormuş gibi beni kendine doğru daha sert çekiyor.

"İyi," diye cevap veriyor nefes nefese. "Bu gece hiçbir yere gitmiyorum."

Dilimi boynuna bastırıyorum ve kulağına kadar yalıyorum. Doğrudan sikime giden bir inilti çıkarıyor.

"Sıra sende," diye fısıldıyor.

Alnımı tekrar onunkine yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Belki kapalı olurlarsa kelimeleri yüksek sesle söylemek daha kolay olur. "Senin için bir şeyler hissediyorum Eva." Ellerimizi yanlarımızda birleştirdiğinde göğsüm garip bir hisle kabarıyor. "Daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim şeyler."

Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde dururken kelimeler havada asılı kalıyor.

"Ama söz veremem..." Bunun şu anda verebileceğimden daha fazlasını ifade ettiğini düşüneceğinden endişelenerek başlıyorum.

"Şşşt," diyor, sonra başını arkaya yatırıyor ve beni öpüyor. "Bana hiçbir şey için söz vermene ihtiyacım yok. Sadece gerçeği öğrenmek istiyorum."

Sonunda kendimi tutamıyorum. Onu kaldırdım ve bacaklarını belime doladım. "Mükemmel. Şimdi daha önemli şeylere odaklanabiliriz."

"Ne gibi?" diye soruyor ben yatak odasına doğru yürürken.

"Senin o lezzetli amını emmem gibi." O çıldırırken onu yatağına fırlatıyorum.

"Çok bayağısın."

Arkama uzanıp gömleğimin boynunu tutuyorum ve tek bir hareketle yukarı kaldırıyorum. Yeşil gözleri karnıma odaklanınca gülümsemesi anında kayboluyor. Ayağa kalkıyor ve ben elimi kemerime koyarken o da elini benimkinin üzerine koyuyor.

"İzin ver," diyor usulca.

Kemerin kuyruğunu yavaşça ilmeklerden çıkarıyor. Daha önce hiç soyunmadığımı fark ediyorum. Normalde kontrolü tamamen elime alır, o ana hükmedebilirim. Kendimi soyunurken izlemenin ne kadar erotik bir his olduğunu bilmiyordum. Ya da belki de sadece beni soyan kişidir.

Pantolonumun düğmelerini açarken, sonra fermuarımı açarken ve sonra pantolonumu aşağı iterken bana bakarken göğsüm sıkışıyor. Boxer külotumdaki şişkinliğe baktığında gözlerinin daha da açılmasını izliyorum.

Boğazı titriyor. Çenesini tutup kaldırıyorum, böylece göz göze geliyoruz. "Küçük dar amcığın alışana kadar yavaş gideceğim bebeğim."

Neredeyse nefesi kesiliyordu. Üstünü tutup başının üzerinden çekiyorum, sonra da sütyenini çıkarıyorum. Yatakta arkasına yaslanıyor, şımarık göğüsleri benim için sergileniyor.

Elim hemen boxer'ımın üzerinden sikimi okşuyor, bir tür rahatlama arıyor. Sadece ona bakarak saniyeler içinde kolayca boşalabilirdim. O saf mükemmellik.

"Çok güzelsin Eva. Bu kadar uzun süre nasıl uzak kaldım bilmiyorum." Şu anda, ona sahip olmadan iki ayımı boşa harcadığım için kendime kızıyorum. "Ama bu gece bunu telafi edeceğim."

Bu sözle pantolonunu ve külotunu çıkarıyorum, böylece önümde tamamen çıplak yatıyor.

"Geri çekil," diye talimat veriyorum. "Rahat edebilmem için yer lazım. Bir süre burada kalacağım."

Yastıklara sırt üstü uzanana kadar kendini ayarlıyor, neredeyse oturma pozisyonuna geliyor.

"İzlemek istiyorum," diyor.

Bu kesinlikle duyduğum en ateşli şeylerden biri. Çok deneyimsiz görünen biri için çok cesur. Bana bunları söyleyebileceğini hissetmesine bayılıyorum.

Yatağa doğru eğildim, bacaklarını ayırırken önünde düz bir şekilde uzandım. Başım hemen amına, son derece ıslak amına birkaç santim yaklaşıyor.

Bir parmağımı onun kaygan merkezinde gezdirirken inliyorum. "Hazırdan da öte görünüyorsun. Seni tahrik ediyor muyum Eva?"

Bana bakıyor ve utangaç bir şekilde başını sallarken göğüsleriyle oynamaya başlıyor.

"Bebeğim, amına girmeden önce o mükemmel göğüslerine boşalmam gerekebilir."

Cevap vermesini beklemiyorum. Burnumu onun açıklığından klitorisine kadar gezdiriyorum, sonra yavaşça yalıyorum. İzlerken çenesi açık kaldı. Acele etmiyorum, her seferinde bir vuruşla yalıyor ve tadının tadını çıkarıyorum.

Ona acele etmeyeceğimi söylediğimde ciddiye dim. Dudaklarımı klitorisinin etrafına sardığımda ve sevdiğini bildiğim gibi emdiğimde, kalçaları yataktan kalkıyor.

Nefesi kesiliyor, ardından şekerli bir inilti geliyor. İki parmağımı içine sokuyorum ve daha önce yaptığım gibi onu çalıştırıyorum.

Elleri saçlarını avuçladığında, yakın olduğunu anlıyorum. Daha sert emiyorum ve parmaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum, ta ki çığlık atıp çaresizlikle amını içime sokana kadar.

Sonra beklenmedik bir şey oluyor. Her tarafıma fışkırıyor ve yüzüm onun salgısıyla kaplanıyor.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor orgazmının doruğuna ulaştığında.

Bir kadından aldığım ilk fışkırtmayı emerken yüzümü gömüyorum. İyi ve gerçekten sikildim. Bundan asla kurtulamayacağım. Yıllarca aklımdan çıkmayacak.

Aşağı inmeye başladığını hissettiğimde parmaklarımı çekiyorum ve başımı kaldırıyorum.

Ayağa kalkıp önünde diz çöktüğümde, "Olanlar için özür dilerim," diyor. "Bu... biraz utanç verici."

Boxerımı aŖađı itiyorum ve ona aletimden sızan düşleri gösteriyorum, yumruğumu Ŗaftımda aŖađı yukarı gezdiriyorum. "Sakın   z  r dilemeye kalkma. Bu, Ŗ  phesiz, Ŗimdiye kadar yaŖadıđım en seksi Ŗeydi."

Yataktan atlıyorum, boxerımı çıkarıyorum ve pantolonumun arka cebinden prezervatifi alıyorum. Yatağa geri s  r  n  yorum, ona doğru eğiliyorum ve yumuŖak dudaklarını öpüyorum. Parmaklarını nazikçe yanaklarıma koyuyor ve derin, Ŗefkatli bir öpücükle karŖılık veriyor.

Eli sikimin etrafını sarıyor. Sonunda bana dokunmasının verdiği hissin tadını çıkararak ona doğru inliyorum.

Beni sıkıca kavrayan elini yukarı aŖađı hareket ettiriyor, sonra baŖparmađını ucuma yerleŖtiriyor ve d  llerimi hareket ettiriyor.

"Ben de senin tadına bakmak istiyorum," diye fısıldıyor.

Hayır demeliyim çünkü zaten boŖalmanın eŖiđindeyim ama diyemiyorum. Ona arzuladığı her Ŗeyi vermek istiyorum. Kendimi aptal durumuna d  Ŗ  rmek de bunun bir parçasıysa,   yle olsun.

Kendimi yukarı itiyorum ve önünde diz   k  yorum. Sikim sert ve uzun, tam ağzının önünde, bakması için ona zaman tanıyorum.

Dili dıŖarı çıkıyor ve üzerimdeki döllerin bir kısmını yalıyor. Yumruklarım iki yanımda sıkılı, içimde yanan ateŖi kontrol etmeye   alıŖıyorum.

Sanki sikim lanet bir lolipopmuŖ gibi beni tekrar yalıyor. Sonra dudaklarını etrafıma doluyor ve aŖađıya doğru kayarak neredeyse her yerimi ağzına alıyor.

"Bu ne lan?" HuŖu içinde izlerken nefes nefese kaldım.

Gözlerinde sanki yaptığı Ŗeyin etkileyici olduğunu biliyormuŖ gibi bir eğlence var. Aletim boğazının arkasına çarpıyor. Geri çekilirken   ğ  r  yor, sonra tekrar yapıyor.

Elleri taŖaklarımı kavırıyor ve sikimi emerken   yle bir masaj yapıyor ki yıldızlar görüyorum. Serbest kaldığımı hissettiğim anda ağzından çıkıyorum ve m  kemmek göğüslerinin üzerine boŖalıyorum.

Her bir vuruŖun vücudunda nasıl göründüğüne o kadar kapıldım ki, iŖim bitene kadar ne kadar ŖaŖk  n göründüğünü kaçırıyorum. Serbest bırakmamla boyanmıŖ g  ğ  s   sikimi anında tekrar sertleŖtirdi.

İkimizin de göğsü yükselip alçalıyor. Uzanıp prezervatifi alıyorum ve paketi ağzımla yırtıp folyo parçasını tükürüyorum. Kılıfımı çıkardıktan sonra onu dizlerinin arkasından tutup sırt üstü yatana kadar itiyorum.

Bir elime yaslanarak alçalıyorum, diğer elim ise sikimi onun girişine doğru yönlendirmeye yardımcı oluyor. Sıkışık olacağını bildiğimden, yüzünü izlerken sadece ucunu içeri itiyorum. Ağzını açıyor.

"O amcığ! şimdi çok iyi gereceğim. Benim için ardına kadar açılacak, işim bittiğinde daha fazlası için yalvaracak."

Ben daha da içeri iterken onun gerildiğini hissedebiliyorum. Dudaklarını buluyorum ve acısını hafifletmek için onu öpüyorum. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirmeye devam ettiğimde pazılarımı kavrayan elleri gevşiyor.

Ona birkaç santim daha verdim. Öpüşmeye devam etmeyi unuttum, duvarlarının beni kavramasının ne kadar iyi hissettirdiğine çok dikkat ettim. Hâlâ çok ıslak. İçeri kaymama yardımcı oluyor.

Nefes alırken dudaklarımız artık sadece birbirimizin üzerinde duruyor. İkimizin de dikkati, duyumsadığımız hisler yüzünden çok dağınık.

"Sana her şeyimi vereceğim," diye fısıldıyorum.

"Lütfen" diye cevap veriyor.

Bununla birlikte, tamamen içine oturana kadar geri kalanımı ona yediriyorum. Çekip tekrar içine girmeden önce ona uyum sağlaması için sadece bir saniye verebiliyorum. Ondandır titreyen bir inilti duyuyorum. Dirseklerimi yatağın üzerine koyup onu kafesliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Yeşil gözleri bana ısıltılı parlıyor. Birkaç dakika boyunca, içine girip çıkarken gözlerinde kayboluyorum, dibe vurduğumda kalçalarımı yuvarlayarak klitorisinin etrafını ovuyorum.

Bu çok samimi hissettiriyor. Korkutucu derecede.

Çekiliyorum, yatağa uzanıyorum ve onu üstüme yuvarlıyorum.

"Sür beni, bebeğim. Döllerimle kaplıyken o göğüslerin benim için zıpladığını görmeliyim."

Doğrulup üzerime oturdu, sonra üzerime oturdu ve beni yavaşça içine geri soktu. Saçları darmadağın, göğsü benimle kaplı, gözleri heyecandan çıldırmış.

Onu böyle gördüğümde göğsüm yarılacakmış gibi oluyor. Lanet olsun. Sanki hangi pozisyonda olursak olalım, bu duyguları uyandırıyor.

Kalçalarını kavrayıp onu yukarı kaldırıyorum, sonra da üzerime yatırıyorum. "İşte bu," diye homurdanıyorum o yine aynı şekilde zıplarken.

Göğüslerini tutuyor ve beni daha sert sürerken onlara masaj yapıyor. Parmaklarım acı içinde derisini kazıyor, serbest kalmak istiyor ama bunun asla bitmesini istemiyor.

"Evet, sertçe sik beni." Kıçını tokatlıyorum.

Ellerinden birini göğsünden çekiyor, şimdi parmağının her yerine dölüm bulaşmış durumda, sonra parmağını ağzına sokup emiyor.

"Tadımı beğendin mi?" diye soruyorum, ses tonum ateşle kalınlaşıyor. "Şimdi hepsini boğazımdan aşağı istiyorum" diye cevap veriyor.

Tekrar dönüyorum, üstte olmak istiyorum. Patlamak üzereyim ve buna izin vermeyeceğim. Onunla ilgilenildiğini bilmeden bir şey yapamazsın.

"Böyle konuşmayı nereden öğrendin?" Homurdanıyorum.

Dizlerini tutup göğsüne doğru itiyorum ve mükemmel noktayı hedefleyerek onu stratejik bir şekilde beceriyorum.

Yüksek sesle nefes alıyor ve bana tam olarak ihtiyacım olan yere vurduğumu söylüyor. "Ben... sadece... sana... ne istediğimi söylüyorum."

Bunları bana şaka olsun diye söylemediğini, gerçekten istediğini bilmek beni kendimden geçiriyor.

Orgazmım beni vururken inliyorum, ona kuvvetle vurmaya devam ediyorum. O da benimle birlikte boşalırken duvarları sikimi ölümüne kavramaya başlıyor. Çok güçlü. Her şeyi tüketiyor. En iyi şekilde boşaltıyor.

Göğsüm kabararak, terden sıırıslıklam olmuş tenim tene değerek, hâlâ her şeyin yoğunluğundan titreyerek onun üzerine çöküyorum.

On Sekizinci Bölüm

Eva

Vücudunun ağırlığını üzerimde hissetmek, sanki beni az önce yarattığımız ana demir atıyormuş gibi topraklanmış hissettiriyor. Yüzü omzuma yaslanmışken tavana doğru gülümsüyorum. Böyle olabileceğini bilmiyordum.

İki orgazm ve bedenim tükendi. Her bir kasım gevşemişti. Bu şekilde kolayca uykuya dalabilirim. Hayatımda hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Gerçi Roman hiçbir söz vermediği için bunun beni korkutması gereken bir şey olduğunu biliyorum ama içimde umursayacak bir şey yok. Gerçekten iyi seksin insana yaptığı şey bu. Size güvende olmayı unutturuyor ve bunun yerine zevke teslim oluyorsunuz.

"Sanırım bir duşa ihtiyacımız var," diye inliyor.

İkimizin arasındaki yapışkanlığı hissediyorum ve gülüyorum. "Katılıyorum. Bence çarşafaları da değiştirmeliyiz."

Kendini üzerimden kaldırıyor ve ben hemen onun sıcaklığının rahatlığını özlüyorum. Birlikte banyoya giriyoruz. Biraz tedirgin hissediyorum, sanki yapmak üzere olduğumuz şey çok mahremmiş gibi.

Az önce yatağında olanları düşününce, bu çılgınca bir düşünce gibi görünüyor.

Suyun ısınması için duşu açıyorum, sonra çarşaf dolabından iki temiz havlu alıyorum, bu sırada Roman prezervatifle ilgileniyor.

Kolunu duşa uzatıyor ve sıcaklığı test etmek için su spreyinin altına yerleştiriyor. "Önden buyurun," diyor içeri girmemi işaret ederken.

Su vücuduma çarptığı anda gözlerimi kapatıyorum. Bir süredir kullanmadığım şekilde kullanılan kaslarımda harika bir his uyandırıyor.

Beni çok lezzetli bir şekilde gerdiği yerim şimdiden ağrıyor. Adam kocaman.

Vücudumu durulamakla başladım, beni işaretleme şeklinden kurtulduğum için üzgünüm. Üzerime boşaldığında uyarılmışlığıyla çok işkence çekmiş görünüyordu. Çok güçlendirici bir duyguydu.

Omzumun üzerinden baktığımda beni dikkatle izliyordu. Aletinin yeniden hafifçe sertleştiğini görünce gülüyorum ama başımı arkaya yaslayıp saçlarımı ıslatmaya odaklanıyorum.

Şampuan şişesinin açıldığını duyuyorum.

"Arkanı dön," diye fısıldıyor. "Ve artık sikime gülmek yok. Senin yanında hep sert oluyor. Elimde değil."

Parmakları şampuanı kafa derime masaj yaparak yedirmeye başlıyor. Şehirdeki çoğu kadının birlikte olmak için öleceği bu seksi milyarder beni şımartırken gözlerimin kapaklarının kapanmasına izin veriyorum.

Aldığım zevke karşılık olarak inliyorum. Öne doğru bir adım atıyor ve sert uzunluğunun sırtıma bastırıldığını hissediyorum. Bir şey söylemesini bekliyorum ama hiçbir şey olmamış gibi üzerimde çalışmaya devam ediyor.

"Durula," diye fısıldıyor ve beni düşüncelerimden uyandırıyor.

Ben saçımdaki köpükleri durularken, o saçını yıkarken onu izliyorum. Karın kasları esniyor, pazıları şişiyor ve amım ıslanıyor.

Birden eline aldığı vücut sabunu yere düşüyor, tam önüne.

"Tüh," diyor yüzünde bir gülümsemeyle.

Kaşları ondan doğru kalkıyor. "Onu alacak mısın?"

Yere bakıyor. "Hoşuna gideceğini düşündüm. Beni izlediğin için."

Başladı. Eğer böyle oynamak istiyorsa, ona kiminle uğraştığını göstereceğim. Ellerimi saçlarımda gezdirip fazla suyu sıkıyorum, sonra sudan çıkıyorum, ondan sadece birkaç santim uzaktayım.

Kendimi yavaşça dizlerimin üzerine indirirken gözlerini tutuyorum. Aletinin ucu dudaklarımdan santimetrelerce uzakta. Ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyorum.

Cevap olarak başını sallıyor. Şişeye uzanıyorum. Elime aldıktan sonra gülümseyerek ağzımı hafifçe açıyorum. Ne yapmak üzere olduğumu bilmeden beni izlerken çenesi sıkılıyor.

Sonra ayağa kalkıyorum ve gülümseyerek şişeyi ona uzatıyorum. "Al bakalım."

"Sen" -belimi tutup yanlarımı sıkıyor, bu da beni yüksek sesle güldürüyor- "kirli oyna."

Duşun geri kalanı, havada asılı duran bir cinsel gerilimle eğlenceli ve şakacı geçiyor. Roman havlularını çıkarıp siyah boxer'ını tekrar giyiyor ve kıyafetlerinin geri kalanıyla uğraşmamaya karar veriyor.

Yatağıma uzanıyor, bir elini başının arkasına koyuyor ve beni izliyor. Siyah pamuklu şortumu çekiyorum ve gri bir tişört giyiyorum. Sonra fırçamı alıp saçlarımda gezdirmeye başlıyorum, bir bacağıma sarkık, diğeri altımda, yatağa oturuyorum.

Drew'a gelemeyeceğimi bildirmek için mesaj atmadığım aklıma geliyor.

"Kahretsin," diyorum

kendi kendime. "Sorun ne?"

"Drew'a mesaj atıp orada olamayacağımı söylemeyi unuttum. Son dakikada kaçtığım için kendimi berbat hissediyorum."

Odamdan kayboluyor, Drew hakkında konuşmamdan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum. Ama bir dakika bile geçmeden, elinde telefonumla odama geri döndü. Tekrar uzanırken telefonu aramızdaki yatağın üzerine koydu.

"Ona bunun benim hatam olduğunu söyle. İkinci aşama için bazı detaylar üzerinde çalışarak seni geç saatlere kadar tuttum."

Telefonumu elime alıyorum ve ona yazdığım son mesajı açıyorum.

"Kıskanç bir pislik olduğum için özür dilerim. Seni bu duruma sokmamalıydım."

Şimdi suçluluk dolu bir ifadeyle yan yatıyor.

"Beni onunla konuşurken her gördüğünde çıldıracak mısın?" Drew'a bir mesaj attıktan sonra telefonumu kenara koyarken soruyorum.

Yan yatıp yüzümü ona dönerek yanıtını bekliyorum. Cevabını düşünmek için biraz zaman ayırmış gibi görünüyor.

"Onu seninle gülerken gördüğümde bana ne olduğunu açıklayamam. Bu daha önce hissettiğim bir şey değil."

"Daha önce hiç kıskanmadın mı?" Merakla sordum.

"Kıskandım, evet, ama bir kadını değil."

"Seni ne kıskandırdı?"

Elimi tutuyor ve parmaklarıyla üzerinde daireler çizmeye başlıyor. Tüylerim diken diken oluyor ama ona odaklanmaya çalışıyorum.

"Bir bakalım. Son zamanlarda rakibimi ve otelindeki başarısını kıskandığımı söyleyebilirim."

"Mantıklı. Ama en yetenekli tasarımcıyı işe aldığına göre yakında bu başarıyı ondan çalacaksın."

Hafifçe kıkırdıyor. "Alçakgönüllülüğüne bayıldım... ama haklısın. Tanıdığım en yetenekli tasarımcıyı işe aldım ve gerçek bu."

"Dalkavukluk sizi her yere götürür Bay Bertini," diyorum yumuşak bir sesle, ama hiçbir şey onu kıskandıran tek kadın olduğumu bilmek kadar gurur verici olamaz.

* * *

Gecenin bir yarısı karnımda bir elle uyanıyorum. Roman'la geçirdiğim gece aklıma gelene kadar bir an için irkiliyorum.

Yemek sipariş ettik ve yatağında bir film izledik. Yatmak için hazırlandığımda saatin kaç olduğundan emin değilim, evine dönmek için hiçbir hareket yapmadığını fark ettim. İçten içe kalmasını istiyordum ama bunu asla istemezdim. Aramızdaki şeyin ne olduğundan hâlâ emin değilim.

Ona şöyle bir baktım. Gözleri kapalı ve yavaş nefes alıyordu. Uyurken o güçlü CEO gibi görünmüyor.

Eli karnımın üzerinde birkaç santim daha aşağıya iniyor ama uyanık gibi görünmüyor. Parmaklarının bu kadar yakın olduğunu bildiğim için bacaklarımın arasında ıslaklığın biriktiğini hissediyorum. Bu adamla her şey otomatik. Sahip olduğu yetenekleri ve o parmaklarla neler yapabileceğini biliyorum. Onlar bu kadar yakinken tahrik olmamak imkânsız.

Şaşırtıcı bir şekilde, parmakları klitorisime inene kadar aşağı doğru hareket ediyor. Nefesim kesiliyor ve karanlıkta ona bakıyorum; gözleri hala kapalıyken gülümsediğini görece kadar ışık var.

"Çok sinsisin..." Fısıldıyorum.

"Mmm," diye inliyor. "Benim için çoktan ıslanmışsın."

Parmakları girişime kadar iniyor, sonra tekrar ıslak olan klitorisime doğru hareket ediyor. Beni ihtiyaçtan çılgına çeviren yavaş, tembel daireler çiziyor. Kalçalarım kendi kendine hareket ediyor, daha fazlası için zorlamaya çalışıyor.

Kıkırdıyor. "Sabırlı ol. İyi ve hazır olduğumda gelmene izin vereceğim."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve hızlandırmaya çalışıyorum ama o daha güçlü. "Seni oraya birlikte mi götüreceğiz?" diye soruyor, sesi kısık.

Birden ikimiz de parmaklarımızı birlikte hareket ettiriyoruz. Artık ne kadar hızlı ya da yavaş gittiğimizle ilgilenmiyorum, sadece birlikte yaptığımızla ilgileniyorum.

Orgazm olmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü bu anın bitmesini hiç istemiyorum -Ama çok güçlü ve bir barajı aşan sel gibi içimde dalgalanıyor.

"İşte bu, bebeğim. Parmaklarımızın her yerine boşal. Sikim için hazır ol."

Sözleri daha yüksek sesle inlememe ve daha sert boşalmama neden oluyor.

Düzgün düşünebilme yeteneğine sahip olur olmaz, boxer'ına uzanıyorum ve ıslak parmaklarımı etrafına sarıyorum. Hemen inliyor ve ben onu okşarken kalçalarını hareket ettiriyor.

"Siktir," diye fısıldıyor.

İyi bir *sikiş* olmadığını anlayana kadar okşamaya devam ediyorum. O kadar tahrik olmuş ki dayanmakta zorlanıyor.

"Sorun ne?" Mırıldanıyorum, cevabı duymak istediğimden emin değilim.

"Sadece bir prezervatif getirdim. Lütfen, lütfen bana bir tane olduğunu söyle," diye neredeyse yalvarıyor.

"Yok."

Bırakın prezervatifi dert etmeyi, seks yapmayalı bile uzun zaman olduğunu söylemenin daha az utanç verici bir yolu var mı?

Ne önerdiğimi düşünmeden "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye ağzımdan geçiriyorum.

Doğruyu söylediğime inanacak kadar bana güvenmediğinden eminim. Kim bilir kaç kadın onu parası için kandırmak için böyle bir şey söylerdi?

"Hiç kullanmadığım *olmadı*," diye yanıtlıyor.

"Doğru. Tabii ya. Özür dilerim." Elimi tekrar hareket ettirmeye başladım. "Senin için yapabileceğimiz başka şeyler de var."

Ben onu memnun etmeye odaklanmaya çalışarak elimi sıkarken o başını omzuma yaslıyor.

"Bir ay önce randevum vardı," diyor gergin bir sesle. Durup bekliyorum, devam edip etmeyeceğini merak ediyorum.

"Sadece yıllık kontrol, ama her zaman beni test ettiririm. Temiz çıktım."

"Temizim," diye cevap veriyorum usulca. "Benim için uzun zaman oldu. Ama o zamandan beri kaç kadınla birlikte oldun?"

Odanın karanlığı içinden bana bakıyor, azıcık ışık onun şaşkınlığını görmeme izin veriyor. "Seninle tanıştığımndan beri kimseyle birlikte olmadım."

İtirafı nabzımın aşırı hızlanmasına neden oluyor.

"Yapmadın mı?" Sesim şaşkınlıkla karışık bir şekilde idare ediyorum.

"İki ay önce ofisime girdiğin andan beri tek düşündüğüm sensin."

Ona doğru eğildim. Dudaklarımız birbirine değiyor; yumuşak, geçici, anı test ediyor. Sonra dudakları benimkilerin üzerinde bir aciliyet hissiyle hareket ediyor. Boxerını indirip yana atmasına yardım ediyorum, sonra aynısını kendi şortum için yapıyorum.

Boyunu tutup girişime getiriyorum ve ona tam olarak ne yapmak istediğimi gösteriyorum. "Sana güveniyorum... eğer sen de bana güvenirsen."

Kendini tamamen çıplak bir şekilde kabzaya doğru iterek karşılık veriyor. "Vay anasını," diye ikimiz de hep bir ağızdan bağıriyoruz.

"Hissediyorsun ..." Nefes verirken hırıltılı bir inilti çıkarıyor, kasları geriliyor, sanki daha derin bir acıya karşı koyuyormuş gibi. "Mükemmel."

Bunu daha önce hiç yapmadığını bilmek hoşuma gidiyor. Bu bana diğerlerinden farklı olduğumu hissettiriyor. Belki de dokunduğumuzda hissettiğim kıvılcımı hayal etmiyorumdur.

Vücudumu ateşe veren yavaş, ritmik bir tempoda ileri geri hareket ediyor. Sadece saatler önceki ilk seferimiz gibi değil ama yine de aynı derecede iyi.

Birkaç dakika içinde hızını artırıyor ve mükemmel noktaya tekrar tekrar vuruyor. Umutsuzca rahatlamak isterken parmaklarım sırtını kavlıyor.

"Amını döllerimle doldurmak için sabırsızlanıyorum," diye kulağıma homurdanıyor.

Her itişten sonra havada ıslak bir tokat sesi duyuluyor. Orgazmın yaklaşmaya başladığını hissettiğimde, tekrar gerçekleşmek üzere olduğu için şok oluyorum. Onda farklı olan ne bilmiyorum. Sanki bedenimden orgazmı çıkarmak ikinci doğasıymış gibi kolaymış gibi gösteriyor.

Sonunda vurduğunda tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. İçimde hareket ederken kendime bile tutarsız gelen bir çığlık atıyorum. Bir noktada homurdanıyor ve kendi salıverilişini sarsıyor, ancak ben kendi salıverilişimin tadını çıkarmakla meşgulüm.

Sessizce uzanıp kendimize gelmeye çalışırken ikinci kez üstüme düşüyor. Aleti hâlâ içimde ama çıkarmak için hiçbir çaba göstermiyor.

"Kısa bir süre önce bana bir kadının seks sırasında çığlık atmasının tamamen sahte olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

Nefes nefese kalıyorum ve omzuna bir tokat atıyorum. "Şu anda ciddi misin? Aletin hâlâ içimdeyken bunu yüzüme vurmaya mı çalışıyorsun?!"

Göğsünü itip onu üzerimden atmaya zorladığımda gülüyor. Onun karakterine hiç uymayan derin, gırtlaktan gelen kahkahasına gülümsememeye çalışıyorum.

"Hey, elimde değil. Tanıdığım en ateşli kadının bana böyle bir şey söyleyip sonra da neredeyse beni parçalayacak şekilde devam etmesi egomu okşuyor.

seks sırasında kulak zarı."

"Oh, sen gerçekten de ukala bir pişsin," diye takılıyorum ama kendi gülümsememi de gizleyemiyorum.

Temizlendikten sonra -yine- yorganın altına giriyoruz. Düşünceler kafamın içinde dans edip bana ateşle oynadığımı söylerken beni göğsüne doğru sıkıca çekiyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Roman

Seks yapmayalı bir hafta oldu. Hala dilimde onun tadını alabiliyorum, sanki sadece benim için ayrılmış hayalet bir lezzet gibi. Ne halt ettiğimizi bilmiyorum. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf ettim, ama bu peşinden gitmemiz gereken bir şey olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor.

Birincisi, kardeşi beni öldürür. İkincisi, muhtemelen her şeyi bir şekilde berbat ederim. Eğer babam gibiysem, bir kadının kalbini kırmaya mahkum bir pisliğim.

Eva da oyun oynayacak bir kadın değil. Kararı benim vermeme izin veriyor.

Çıplak sikimi onun içine sokmanın nasıl bir his olduğunu düşünüyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyor. Hiç kimseye ona güvendiğim kadar güvenmemiştim ve bunu yapmaya karar verdiğim an inanılmaz olduğu kadar dehşet vericiydi.

Onunlayken, duvarları yüksek tutmak için yapmamam gereken şeyleri yapmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Onun güzelliği karşısında güçsüzüm. Sadece dış güzelliğine değil, iç güzelliğine de.

Bütün hafta boyunca otelden uzak durmayı başardım. Bilerek değil. Sağda solda söndürmem gereken yangınlar vardı. Başkan olarak, iş sahasında çok sık bulunmak benim sorumluluğum değil.

Bu sabah, durup ilerlemeyi kontrol etmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

Saçmalığın kokusunu ben bile alabiliyorum. Burada olmam için bir sebep yok. Sadece Eva'yı görmek istiyorum.

Lobiye giriyorum ve inşaatın kanıtlarıyla, havadaki toz kokusuyla karşılaşyorum. Şu anki konuklarımın tam olarak böyle karşılanmasını istemiyorum ama bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok.

İnşaat alanının kapısında baretimi takıp rozetimi takıyorum. Duvarlar tamamen yıkılmış ve alan beton zemine kadar çıplak kemiklere ayrılmış.

Odanın ortasında büyük bir kontrplak parçası kullanılarak derme çatma bir masa oluşturulmuş. Drew, Eva ve mürettebattan birkaçı, baretlerini takmış bir halde, tahtanın uzunluğuna yayılmış bir plana bakmaktadır.

Eva bir elbise ve topuklu ayakkabı giyiyor. Sıradan bir elbise değil. Her zamankinden daha kısa, dar bir elbise. Bir şeyi işaret etmek için tahtaya doğru eğiliyor ve ben de kalçalarını görüyorum.

Bu manzara karşısında gerildim.

Unutma, kıskançlık iyi bir görünüm değildir. Ayrıca, onun senin olduğunu iddia etmeye hakkın yok.

Kıskançlığımın üzerinde durmak yerine onlara doğru yürüyorum ve Eva'nın yanında duruyorum.

"Herkes güneydin," diyorum sertçe. "Şimdiden mükemmel bir ilerleme kaydettiğinizi görebiliyorum."

Drew başını kaldırıp gülümsüyor. "Selam dostum. Yeni avize için nelerin yeniden yapılandırılması gerektiğini görmek için mevcut elektrik tesisatını gözden geçiriyoruz."

Ekibin benim için hiçbir şey ifade etmediğini itiraf etmekten çekinmediğim terminolojisini dinlerken sessizce duruyorum. Böylesine inanılmaz işlerde ustalaşan bu adamlara büyük saygı duyuyorum. Bazen marangozluğa başlasaydım hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum.

Para mutluluk demek değildir ama yine de hepimiz tüm sorunlarımızın çözümümüş gibi paranın peşinden koşuyoruz.

Onlar bir eylem planı yapana kadar dikkatle dinliyorum ve işe dönmek için ayrılıyorum. Eva'nın parfümünün kokusunu buradan alabiliyorum. Neredeyse bir an için

pantolonumun içinde utanç verici bir durum.

İnşaat alanının diğer ucunda bir kapı gördüğümde elim sırtının alt kısmına uzanıyor.

"Beni takip et," diye kulağına fısıldıyorum.

Arkamdan yakından yürüyor. Kapıyı onun için açıyorum ve önce onun içeri girmesine izin veriyorum.

"Her şey yolunda mı-" diye söze başlıyor ama cümlesini bitirecek zamanı olmuyor çünkü dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

Onu odanın köşesindeki bir masaya doğru itiyorum - onlar için geçici bir çalışma alanı. Onu masanın üzerine kaldırıp arkasına yaslamaya başlıyorum, bu sırada baretlerimiz düşüyor.

"Bütün hafta seni düşündüm," diye fısıldıyorum öpüşmenin sıcaklığıyla.

Ellerim eteğinin kenarına ulaşana kadar vücudunda aşağı doğru hareket ediyor. Eteğini beline kadar kaldırıyorum ve çıplak kalçalarında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Bana gelmen neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor ağzıma karşı.

"Bilmiyorum Eva. Bu işte iyi değilim."

Dilimi ağzının içine kaydırıyorum ve o da bana dilini verince inliyorum.

"Daha iyi olmak için bir yol bulmalısın. Kendini toparlamayı beklemeyeceğim."

Uyarısını duyuyorum ama nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. O haklı. Ne istediğimi bulmam gerekiyor. Bedenimin ne istediğini biliyorum ama gerisi hâlâ karışık.

Şimdilik, her şeyin doğru hissettirdiği yerde, onun içinde batmak istiyorum. Aletimi serbest bırakmak için hızlıca çalışıyorum, sonra külotunu yana çekiyorum.

"Şu anda tam bir karmaşa içinde olduğumu biliyorum ve sen daha fazlasını hak ediyorsun. Ama bana durmamı söylemek için yaklaşık beş saniyen var," diyorum.

Bir ritmi bile kaçırmıyor. "Becer beni Roman. Şimdi."

O daha cümlesini bitirmeden sikim içindeydi. Onu çılgınca beceriyorum, içimdeki kaostan içinde tamamen kayboluyorum. Daha iyi erişime ihtiyaç duyduğum için ellerimi dizlerinin altına koydum ve onu masanın kenarına kaydardım, sonra

başının yanına getirip öyle bir şiddetle sokmaya devam ediyorum ki zar zor nefes alabiliyorum.

Normalde yatakta sesi çok çıkan Eva'nın nefesi kesiliyor ve soluk soluğa kalıyor. "Daha fazla," diye fısıldıyor nefes verirken.

Dik duruyorum, dizlerini kavriyorum ve bacaklarını açıyorum.

"Kahretsin, çok ıslaksın; her yerden damlıyor," diyorum ona. "Devam et. Hepsini istiyorum."

"Yapamam," diyor nefes nefese.

Aşağı uzanıp başparmağımı klitorisinin üzerine sürüyorum, sonra pantolonumun her tarafına fişkırdığını görecektene kadar çekiyorum. "Evet, işte böyle. Daha fazlası olduğunu biliyordum."

Tekrar içine kayıyorum ve etrafımızdaki seslere meydan okuyan yüksek bir homurtuyla yükümü dar amına boşaltana kadar devam ediyorum.

Kendi salıverilmesiyle uğraşırken amı kasılıyor ve her tarafımda titreşiyor.

Alnımdaki teri siliyorum, sonra çekip etrafta mendil arıyorum. Odanın diğer ucundan birkaç tane alıp kendimi siliyorum ve sonra onun için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Kahkahaları yüzünden vücudu titriyor. "Çabanı takdir ediyorum ama sanırım temizlenmek için tualeti kullanmam gerekecek." Külotunu yana çekti ve oturdu. "Kahretsin. Pantolonunu ıslattım."

Gri pantolonumun her yerinde onun dölleri var. Omuzlarımı silktim. "Umurumda değil. İnsanlar bu konuda ne isterlerse düşünebilirler. Ama ben bütün gün iş yerinde oturuyorum ve senin döllerinin üzerimde olduğunu biliyorum."

Yüzü ellerinin arasına düşüyor. "Bu çok aşağılayıcı. En azından burada kimsenin fark etmediğinden emin ol. Ne yaptığımızı bilmemelerine imkan yok."

Onu yatıştırmak için "Sen nasıl istersen," diyorum ama kanıtları saklamaya niyetim yok.

Kime ait olduğunu bilmek Drew'a iyi gelecektir.

Bu gibi düşünceler bana berbat bir erkek arkadaş ya da koca olacağımı fark ettiriyor. Bu kadar sahiplenici hissetmek, bu kadar yoğun tepki vermek normal değil. Ve beni tanıyan biri olarak, muhtemelen bir gün uyanır ve her şeyi başka birine kaydırırdım - sahiplenici ve ben farkına bile varmadan tekrar 'aşık' olurum.

Babamda da böyle olmuştu.

İkimiz de sakinleştikten sonra eğilip dudaklarından usulca öpüyorum. "Aniden gitmekten nefret ediyorum ama ofise gitmem gerekiyor. İyi olacak mısın?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Şimdi de benim için mi endişeleniyorsun?"

"Eva"-bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum- "Kafa karıştırmaya çalışmıyorum. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Bunu bir süreliğine gizli yapmamızın bir yolu var mı? Her şeye alışmam için bana biraz zaman ver. Bu benim için yeni bir şey."

Bunu ondan istediğim için bile kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama aynı zamanda ondan uzaklaşamayacak kadar bencilim.

Düşünürken alt dudağını endişelendiriyor. "Tamam. Bunun senin için yeni olduğunu anlıyorum. Ama sonsuza kadar küçük kirli bir sır olarak kalmayacağım."

"Sonsuza kadar olmayacağına söz veriyorum. Anlayışın için teşekkür ederim. Seni sonra ararım."

Alnından öpüyorum ve kapıdan çıkıyorum, çıkarken kimseyi görmediğim için biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Yirminci Bölüm

Eva

Sersemlemiş bir halde buzdolabımın önünde durmuş, bu öğleden sonrayı düşünüyordum.

Roman'la halka açık bir alanda seks yapmak şimdiye kadar yaptığım en tehlikeli şeydi. Kapıyı kilitlememiştik bile. Herhangi biri içeri girip bizi görebilirdi.

Bu fikirle içimde hafif bir heyecan belirdi. Artık kim olduğumu bilmiyorum. İçimde var olmamasından korktuğum bir şeyi uyandırdı.

Daha önce hiç bu kadar kadın gibi hissetmemiştim. Vücuğuyla ve onun ihtiyaçlarıyla uyum içinde olan biri.

Arayacağını söylediğini biliyorum ama ne zaman arayacağını söylemedi. Telefonunun başında bekleyen kız olmamaya çalışıyorum, bu yüzden telefon kanepede duruyor. Aldığım her mesajda acaba o mu diye düşünerek kendi saplantımı protesto etme şeklim bu.

Kapımın aniden çalınması beni gerçekliğe geri döndürüyor. Gözetleme deliğinden bakıyorum ve kalbim mideme iniyor. Kapıyı açtığımda halüsinasyon görmediğimi fark ediyorum.

Roman kollarında iki kese kâğıdıyla karşımda duruyor. "Roman," diyorum şok içinde. "Burada ne işin var?"

Yüzüne tereddütlü bir gülümseme dokunuyor. "Marketteydim ve düşündüm ki Kendim için yemek yapmak yerine buraya gelir ve ikimiz için yemek yapardım."

"Milyarderler markete mi gider?" Aptalca sordum.

Kıkırdadı. "Sanırım bu milyardere göre değişir. Bunun hala kendi alışverişini yapmayı sevdiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum. Kendi alışverişini yapması için başka kimseye güvenmiyorum.

yemeğimi çıkarıyorum. Belki de içimdeki İtalyan yüzündendir."

Onu içeri aldım. Poşetleri mutfağımdaki adanın üzerine koyuyor ve açmaya başlıyor. Makarna, peynir, limon, yeşillik ve daha pek çok şeyin yerleştirildiğini görüyorum.

Sonra torbanın dibinden tek bir beyaz gül çıkarıyor.

"Bu senin için," diyor usulca, kendinden biraz emin görünerek.

Bu öğleden sonra birlikte olduğum, beni masanın üzerinde her tarafına fişkırana kadar beceren adamdan beklenmeyecek kadar tatlı bir hediye.

Yanlış anlamadıysam, bana gizli seks dışında bir şey vaat edemeyen adamla aynı kişi.

Çiçeğe yavaşça uzandım. "Vay canına. Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok tatlı."

"Sevimsiz değil, değil mi?" diye soruyor, keşfedilmemiş bir bölgede olduğuna dair şüphelerimi doğrulayarak.

Yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyi engellemek için dudağımı ısırıyorum. Yanaklarım sıcacık oluyor. "Çok güzel. En son ne zaman birinin bana çiçek verdiğini hatırlamıyorum."

Elimdeki gülle küçük bir kristal bardak alıp suyla dolduruyorum ve çiçeği içine yerleştiriyorum.

"Ne yiyoruz?" Merakla soruyorum.

"Bize taze rendelenmiş pecorino peyniri ile limonlu sarımsaklı makarna yapacağım."

Tamam, bu adam daha da ateşli oldu. Tezgâhın etrafında eşyaları hareket ettirirken gri düğmeli gömleğinin altından pazılarının esnemesini izliyorum.

"Pekâlâ, Bayan Harlow" -ellerini birbirine sürtüyor- "dünyanızı sallamama hazır mısınız?"

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve endişeyle başımı sallıyorum, aniden yemekten mi yoksa seksten mi bahsettiğimizi karıştırıyorum.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi kendi kendine gülüyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Aklımı mutfağımda olup bitenlerden uzak tutmaya yardımcı olabileceğini düşünerek teklif ediyorum.

"Ben hallederim. Sen o küçük sevimli kıcını buraya koy ve bana eşlik et."

Eliyle tezgâha vuruyor.

Bu adam sayısız sıfata sahip. Bir saat ciddi ve huysuz olabiliyor, sonra bir anda şapşal, eğlenceli, kaygısız bir adam oluveriyor.

Sanırım hangisinin gerçek o olduğunu biliyorum. Diğeri ise kendini korumak için dünyaya takındığı kişilik.

Emirlerine uyuyorum ve kendimi tezgâhın üzerine itiyorum.

Biraz yeşillik doğruyor ve sarımsak soyuyor, ben de hayranlıkla izliyorum. Kollarını sıvamış ve pahalı saatini sergiliyor.

İhtiyacı olan şeyi bulmak için dolapları tekrar tekrar açmaya başlıyor. Yüzümün her yerinde eğlence yazıyor olmalı. Bir tencere su kaynattıktan sonra yanıma geliyor ve ellerini tezgâhın üzerine koyarak beni içine hapsediyor.

"Söylemen gereken bir şey mi var?" diye soruyor flörtöz bir tonla. Şakacı bir şekilde omuzlarımı silkiyorum. "Söyleyebileceğim pek çok şey var."

"Peki, devam et. Çekinme."

"Birincisi, sen kafa karıştırıcı bir a d a m s ı n . Benden uzak duramayacağın gerçeğini a n i d e n kabulleniyor musun?"

Gözleri gözlerimi tutuyor. Sözlerine güvenen bir kadın havası vermeye çalışsam da kalbim düzensiz atıyor.

"Beyaz bayrak sallıyorum." Sırıttıyor, sonra doğranmış sarımsakları biraz zeytinyağıyla birlikte tavaya koyuyor.

"Akıllıca bir seçim. Senin için oldukça utanç verici olmaya başlamıştı."

Gözlerini deviriyor. "Bana öyle bakmana neden olan diğer şey ne?"

Ben dürüstlükten yanayım. "Şu anda yemek yaparken çok seksi görünüyorsun." Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

Yavaşça ocaktan bana doğru geliyor ve beni tekrar içine hapsediyor. Eğiliyor kokusu yemeklerinden gelen aromaları bastırıyordu. I

kokusunu seviyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum dudakları
dudaklarımı okşarken. "Ben oldukça iyi bir
çoklu görev oyuncusuyum."

Eğilip diliyle dudaklarımın dış hatlarını yalamadan önce bununla ne demek istediğini sormama fırsat vermiyor. "Arkana yaslan. Sana ne demek istediğimi göstereceğim."

Ben ellerimi arkama koyup ağırlığımı onlara verirken, o tavaya doğru yürüyüp sarımsakları karıştırıyor, sonra kestiği limonları alıp suyunu sıkıyor.

Geri dönüp önümde duruyor. Elleri işten sonra değiştirdiğim kot pantolonumun düğmelerini buluyor ve açıyor. Külotumla birlikte onları da çıkarıyor, sonra bir ayağımı fuayedeki masanın üzerine koyduğu gibi tezgâhın üzerine koyuyor. Bir parmağını usulca amımda aşağı yukarı gezdiriyor, bana zar zor dokunuyor ama bir zevk dalgasına neden oluyor.

"Beni boşaltabileceğini ve yemeği yakmayacağını mı
düşünüyorsun? Bundan şüpheliyim." Başını bana doğru sallıyor.

"İnançlı ol, Eva."

Arkasını dönmeden tavaya doğru iki adım atıyor ve k ı p ı r d a n ı y o r .
Geri döndüğünde öne doğru eğiliyor ve kışımından klitorisime doğru yavaşça yalıyor.

Şokun sarsıntısıyla nefesim kesiliyor ama bu heyecan hiç de istenmeyen bir şey değil. "Her santiminin tadı enfes."

İki parmağını içime sokuyor ve dilini hızla klitorisimin üzerinde gezdirmeye başlıyor. Elim anında saçlarını kavırıyor, bu da onun inlemesine neden oluyor. Sanki acıdan hoşlanıyor gibi.

Başım geriye düşüyor ve onun ilgisinin tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor. Onu aniden kaybettiğimi hissettiğimde patlamaya gittikçe yaklaşıyorum.

Makarnayı tencereye atıyor ve tencereyi kapatıyor. Göğsüm hızla hareket ederken onu izliyorum, bedenim sıcak ve çaresiz.

"Şu haline bak, açık ve beni bekliyorsun," diye gürliyor derin sesi neredeyse. "Hayatımda hiç bu kadar çok şey istememiştim."

Sözleri yoğun ama yalanmış gibi hissettirmiyor. Nasıl doğru olabilir ki?

Eğer bu sona ererse, nasıl toparlanacağımı bilmiyorum. Beni bu şekilde hissettiren başka bir erkek olabilir mi?

Sonra tekrar üzerime çıktı. Beni kilitlerken kalçalarımı kavırıyor ve pervasız bir açıklıkla tekrar içeri dalıyor, dili hızlı, pis ve hassas bir şekilde fiske vuruyor. Hiç şansım yok -vücudum eğiliyor, kendimi kırılmış hissetmeye başladığımda boğazımdan bir çığlık kopuyor.

"İşte bu," diye hırlıyor bana karşı, dili acımasız bir ritimle klitorisimin etrafında dönüyor.

Kıvrınmaya çalışıyorum. Tekrar homurdanıyor ve beni yerimde tutuyor, ben yıldızları görecektene kadar sert boşalana kadar acımasızca.

Nefesimi kesen sessiz, tehlikeli bir güvenle ayağa kalkıyor, sonra bana sırtını dönüp yemek yapmaya devam ediyor. Makarnayı kaynar sudan çıkarmak için maşa kullanıyor ve tavaya ekleyip suyuyla karıştırıyor.

Tamam, bu sefer o kazandı. Harika bir çoklu görev adamı. Lanet olsun.

Külotumu ve kotumu aldı. "İşte. Tezgahtan in."

Bunu yaptığımda dizlerinin üzerine çökmüş, yavaşça önce külotumu, sonra kot pantolonumu giymeme yardım ediyor. Ayağa kalkıp fermuarımı çekmeye ve düğmelerimi iliklemeye odaklanıyor, alnımdan öpüyor, sonra dolabımdan iki tabak alıyor.

"Ben biraz ekmek keseceğim. Neden şu şarap şişesini açıp bize biraz doldurmuyorsun?" diye omzunun üzerinden soruyor.

Her şey söylenip bittiğinde, masamda inanılmaz bir tabak makarna, süslü şarap, ekmek ve içine batırmak için otlu yağ ile oturuyoruz - hepsi beni indirirken hazırlandı.

Şarap kadehini kapıp bir yudum alırken sırtıtmamak için kendini zor tutuyor.

"Şu anda kendinden gerçekten çok etkilendin. Değil mi?"

Kıkırdıyor. "Aklında böyle fikirler var ama bir şeyleri kolayca yakabilirdim ya da makarnayı fazla pişirebilirdim."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "En azından bu konuda dürüstsün. Egon sandığım kadar şişik olmayabilir."

"Benim için hâlâ zaman var mı? Tamamen kırılmadım mı?" diye şaka yapıyor - gerçi şaka yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Gözlerinde neredeyse yalvarır gibi bir ifade var, olmak istediği adam olabileceğini söylemem için bana yalvarıyor.

Bir çatal alıp makarnanın etrafında döndürüyorum, sonra da bir ısırık alıyorum. Ne kadar lezzetli olduğuna şaşıyorum. "Vay canına!" Hala yemeğimin geri kalanını çiğnemeye çalışırken söylüyorum. "Bu şaşırtıcı derecede inanılmaz."

"Öyle olacağından şüphe mi ediyordun?"

"Yani, çok az malzeme kullanmışsın. Kötü olacağını düşünmemiştim. Sadece bunu beklemiyordum."

"Bazen bir yemeği ortalamadan olağanüstü hale getiren şey malzemelerin miktarı değil, kullandığınız az sayıdaki malzemenin kalitesidir."

"Sanki bunda bir subliminal mesaj varmış gibi hissediyorum."

"Muhtemelen. Çok derin şeyler söyleme eğilimindeyim," diye şaka yapıyor ve bana göz kırıyor.

Kahkahalarım şampanya gibi patlıyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra kalan şarabımızı kanepeye götürüyoruz. Tuhaf bir şekilde güvenli bir sığınak gibi hissettiren kollarıyla beni sarıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum.

"Yemek için teşekkür ederim. Cidden. Çok düşüncelisin." "Rica ederim."

Bunun ne kadar farklı bir his olduğunu düşünürken sessizlik havayı dolduruyor. Onda bir sakinlik var gibi görünüyor. Kavgaya etmeyi bıraktığını söylediğini biliyorum ama bu sadece cinsel kimyamızla kavgaya etmemekle ilgili değil. Bana yemek pişirmesine gerek yoktu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesim alçak ve dikkatliydi.

"Yakında böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim. Sor hadi. Sor

bakalım." "Neden birdenbire bu konuda bu kadar rahat davranıyorsun?"

Bir an tereddüt ettim. Cevap vermediği her saniye kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Onunla bu konuda yüzleşmenin geri tepebileceğinin ve onu yeniden şüpheyeye düşürebileceğinin farkındayım ama bilmek zorundayım.

"Seni otelde görmek için bahaneler uydurmaktan ya da seni sebepsiz yere ofisime sürüklemekten bıktım. Sadece seni özlediğim için kapına gelebilmek istiyorum."

Eğer bu adama daha önce aşık olmamışsam, bu onu daha da güçlendirdi.

Bölüm Yirmi Bir

Roman

Cuma gecesi ve erkeklerle takılmamak için resmen nedenim kalmadı. Ancak dışarı çıkmak ve kaçınılmaz olarak kendilerini bana atacak diğer kadınlarla birlikte olmak gibi bir niyetim olmadığından, erkekleri evimde ağırlamaya karar verdim.

Yemek hazırlaması için bir şef tuttum. Lincoln ve Kylie geliyorlar, bu çok sık olan bir şey değil. Kylie'nin, on altı yaşındayken anne ve babası öldüğünden beri vasiliğini üstlendiği küçük bir erkek kardeşi var. Her zaman basketbol antrenmanı ya da Kylie'nin gözetimsiz bırakmak istemediği evlerinde bir tür takılma vardır. On üç yaşına yeni girdi, bu yüzden ona yakından göz kulak olması gerektiğini bildiği ergenlik yıllarında. O iyi bir çocuk. Lincoln onu kesinlikle küçük bir kardeş gibi seviyor.

Ben geçerken Şef Robin mutfağını hazırlıyordu.

Sebzeleri doğrarken "Size bir içki getireyim mi efendim?" diye soruyor.

Ona bir el sallıyorum. "Git buradan, Robin. Ben kendim getiririm."

Tam viski ekşime basit şurubu dökerken, ön kapım açılıyor ve adam telaşla çatı katıma giriyor. Bazen güvenliğe istedikleri zaman içeri girebileceklerini söylediğim için pişman oluyorum.

"Biraz para kaybetmeye hazır mısınız?" Dean omzuma vurup yanımdan geçmeye devam ediyor.

"Neden bahsediyor bu?" Sawyer yaklaşırken ona soruyorum.

"Walker bunun bir poker gecesi olduğuna karar verdi. Dean geçen sefer ondan kazandığın on bin doları geri almaya kararlı."

Başımı eğlenerek sallayarak hafif bir kahkaha attım. "Bu adam hiçbir şeyin peşini bırakmıyor."

Sawyer, "O bir piliçten de beter," diye cevap veriyor. "En azından benim gibi onunla çalışmak zorunda değilsin."

Koridorda bir gürültü duyuyorum ve Sawyer'ın omzunun üzerinden bakıyorum. "Orada neler oluyor?"

"Walker kızları almak için hızla aşağı indi. Bunlar onlar olmalı."

Kahretsin, Walker. Bu gece sadece erkeklerin olmasına izin vermeyeceğini bilmeliydim. Kylie sayılmaz; o da bizden biri. Ama bir grup bekâr kadın için havamda değilim.

Walker'dan bahsetmişken, peşinde beş kızla birlikte çatı katıma geldi.

"Selam dostum," diye selamladı Walker beni. "Bizi ağırladığın için teşekkürler. Robin'den gelen bir yemeği asla es geçemeyeceğimi biliyorsun."

Başımı salladım. Sinirlenmemeliydim. Bu onun için olağan bir durum. Kahretsin, eskiden ben de bunun bir parçasıyım. Neden birdenbire bu davranıştan bu kadar rahatsız oldum? O sadece New York'ta yaşayan genç bir bekar.

Bekar hayatından bu kadar hoşlanmamamın Eva'yla bir ilgisi olamaz. Muhtemelen bu tür sahnelerden yaşılanıyorum. Bu tamamen normal ve altımda yaşayan ve kafamın içinde kirasız yaşayan bomba gibi kadınla hiçbir ilgisi yok.

Bu arada, ona bu gece erkekleri davet ettiğimi söylediğimde, onun yerine ne yapacağını bana hiç söylemedi. Bir yanım sinirli, sanki nereye gittiğini bilmeye hakkım varmış gibi.

Ya arkadaşlarıyla dışarı çıkar ve bir erkekle tanışır mı? Onunla flört edecek mi? Ya ona elini sürerse? Durduracak mı?

Kendime zarar veren bu keşkeler sarmalında ilerlemeye devam etmeden önce Colton, Lincoln ve Kylie içeri giriyor.

Colton el sallıyor ve kadınların elinde bir kadeh şampanyayla durduğu ordövr masasına doğru ilerliyor. Neyi daha çok istediğinden emin değilim. Yemeği mi, kadınları mı? Eminim ki, bu kadar çok kadınla tanışmak zorunda kalmadığı için mutludur.

Seç. Doğrudan hastaneden geldiğini söyledi, bahse girerim kaçışa ihtiyacı vardır.

Pediatric onkoloji bölümünde çalıştığı için birçok hastasının kötüleştiğini ve kanserle olan savaşlarını kaybettiklerini görüyor. Bu kariyeri seçtiğinden beri farklı bir adam oldu. Ölümü bu kadar sık görmenin insana neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

Lincoln ve Kylie benimle birlikte barda durdular. Eğilip Kylie'ye sarılıyorum.

"Seni tekrar görmek güzel, Kylie. Bu gece bize katlanmaya istekli olduğun için teşekkürler."

Kollarımda kıkırdıyor, sonra geri çekiliyor ve rahat bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Oh, lütfen. Lincoln sizi görmeden çok uzun süre geçiremez. Yoksunluk çekiyor."

"Bizimle birlikteyken tek yaptığı hayat tercihlerimizi eleştirmek olduğu için buna inanmakta zorlanıyorum," diye şaka yapıyorum.

Lincoln'e bakıyor. "Bence hakaret etmek onun sizin için sevgi dili."

"Pekala, bu çocukları seviyorum gibi şeyler söyleyerek kendimizi kaptırmayalım," diye karşılık veriyor Lincoln. "Şimdi bana bir içki hazırlayalım."

Ben Lincoln'e viski ekşimi uzatıp çocuklara götürmek üzere bir tepsi hazırlarken Kylie yiyeceklerin yanına gidiyor.

Lincoln ve ben, pastırmaya sarılmış karides ve mantar dolması gibi ordövrlerin adanın uzunluğu boyunca sergilendiği mutfak alanındaki diğer herkese katılıyoruz. Şehre bakan pencere boyunca kurulmuş birkaç yüksek masa var.

Lincoln ve Kylie, Dean ve Walker ile konuşup söyledikleri bir şeye gülerken ben adaya yaslanıyorum. Kylie'nin yemek yediğini ama kimsenin ona içecek bir şey getirmediğini fark ediyorum.

"Kylie, çok üzgünüm. İçkiniz yok. Sana ne getireyim?"

Kylie ne diyeceğini bilemiyormuş gibi gözlerini kocaman açarak Lincoln'e bakar.

Lincoln bir kolunu Kylie'nin beline doluyor ve onu kendine çekiyor. "Şey, size söylemek için biraz bekleyecektik... ama şimdi tam zamanı gibi görünüyor.

uygun bir zaman. Kylie hamile!"

Salon alkışlar ve tezahüratlarla inler. Lincoln eğilip Kylie'yi öpüyor, sonra da sanki görebildiği tek şey oymuş gibi ona gülümsüyor. Bu hiç anlamadığım bir duyguydu ama birden Eva'yı düşündüm. Bu düşünce ürkütücü.

Tezgâhı itiyorum. "Tebrikler, ikinize de."

Kylie'ye sarılıyorum. "Sizin adınıza çok mutluyum." "Teşekkürler Roman."

Bir an için Lincoln'e elimi uzatıyorum ama yetersiz geliyor. Onu çekiyorum. sarılmak ve sırtını tokatlamak için. "Tebrikler."

Ayrıldığımızda gözleri buğulu görünüyor. "Sağ ol dostum. Baba olacağıma inanamıyorum."

"Çok iyi bir baba olacaksın," diyorum içtenlikle.

Çocuklar bu harika haberi kutlamak için daha fazla içki ve şerefe getirirken, Lincoln'ü ve Kylie ile ilgilenme şeklini izliyorum. Kulağına fısıldıyor, iyi olup olmadığını soruyor, ona köpüklü su getiriyor. Odak noktası tamamen Kylie, ama onu hiç görmediğim kadar mutlu.

Bar taburelerinden birine oturuyorum.

Walker elinde telefonla beni takip ediyor. "Umarım sakıncası yoktur ama Eva'ya burada olduğumu söyledim. Belki uğrayıp bir merhaba diyebilir diye düşündüm."

İfademi nötr tutmaya çalışıyorum ama içimde bir heyecan kıvılcımı çıkıyor. Gülümsememin sıcaklığını gizlemek için içkime uzanıyorum. "Öyle mi?" Rahatça soruyorum. "Güzel."

Kadınlardan ikisi o çok aşına olduğum gülümsemeleriyle yanımıza geliyor. Onlara bir şans verirsem iyi vakit geçireceğimi vaat eden baştan çıkarıcı bir gülümseme. Ama aradıkları fırsat beni tanımak değil; parama el koymak.

Birdenbire, bunun benim için tercih edilebilir bir yaşam tarzı olduğu fikri neredeyse gülünç gelmeye başladı.

"Siz çocuklar burada ne fısıldaşıyorsunuz?" diye soruyor altın rengi dar bir elbise giymiş uzun boylu bir sarışın.

Walker'ın cevabının ne olduğunu fark etmiyorum bile - eminim iğrenç ve flörtöz bir şeydir. Kapımın çalınmasını beklemekle, Eva'nın meşgul olup olmadığını ya da gelip gelmeyeceğini merak etmekle meşgulüm.

Walker bana Eva'nın cevap verip vermediğini hiç söylemedi.

Kahkahalar ve kıkırdamalarla dolu birkaç dakika geçiyor ve sonra omzumda bir kadın eli hissediyorum.

"Ne?" diye sordum. O ana geri dönerek soruyorum.

"Eviniz harika. Empire State Binası'nın manzarasına inanamıyorum."

"Evet, oldukça olağanüstü."

"İşte orada." Walker kollarını iki yana açıyor.

Yanımda duran bu kadının ne kadar yakınımda olduğunu fark ediyorum, eli hâlâ omzumda.

Eva'yı görmeden önce hissediyorum. Etrafımdaki hava onun enerjisiyle değişiyor.

Eva kardeşinin kollarına giriyor ve ilk fark ettiğim şey dar, koyu renk kot pantolonu ve şeffaf siyah bluzu oluyor. Altındaki her şeyi görebiliyorum, dantelli siyah sütyenini bile. Aletim pantolonumun içinde seğiriyor, onu gördüğüm için en az benim kadar heyecanlıyım.

Zahmetsizce güzel görünüyor. Odadaki diğer kadınlar gibi değil, ayna karşısında saatler geçirdikleri belli. Eva'nın böyle bir şey yapmasına gerek olmadığını bildiğiniz bir tarzı var ama yine de hepsini gölgede bırakıyor.

Bana baktığı anda göğsümün sıkıştığını hissediyorum ve keşke onu kollarıma alabilsem diyorum. Onun yerine, bakışlarının benimkinden yanımdaki kadına ve omzumdaki eline sıçrayışını izliyorum.

Yumuşakça gülümsüyor. "Merhaba Roman."

Gözlerinde bir an için bir değişim fark ediyorum. Çabucak bastırdığı bir şeyin parıltısı. Hayal kırıklığı mı? Acı mı?

Diğer çocuklara merhaba demek için ilerlemeden önce cevap verme şansım olmuyor. Bir merhabadan daha değerli değilmişim gibi benden uzaklaştığını görmek kalbime bir hançer gibi saplanıyor.

Takılmaya başladığımızdan beri ilk kez, bunu bir sır olarak saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Keşke karşımda duran adamla bu kadar karmaşık olmasaydı.

Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Sorulara davetiye çıkarmadan Eva'nın etrafında dolanamam.

"Affedersiniz," diyorum eli *hâlâ* üzerimde olan kadına.

Odanın diğer ucundan Eva'yı izlerken kendime ikinci bir içki dolduruyorum. Onunla tanıştığı için gerçekten heyecanlanmış görünen Kylie ile tanıştırılıyor. Keşke ben de katılsaydım dediğim kolay bir kahkahayı paylaşıyorlar.

Her parçam onu kenara çekmek, ona dokunmak, bir şeyler söylemek için çılglık atıyor - ona sadece onun için gözlerim olduğunu hatırlatacak herhangi bir şey.

Onun yerine burada durup onu izliyorum. Hareket etmiyorum. Yapamam.

İkimizi de açıklamaya hazır olmadığımız bir şeyin içine sürüklemekten olmaz.

Kylie ve Eva bar taburelerini yüksek bir masaya çekiyorlar ve zaten hızlı arkadaşları gibi oturuyorlar.

"Pekâlâ beyler. Bu gece dostça bir poker oyunu olacağı söylendi," diye anons ediyor Dean. "Neden hepimiz oturup partiyi başlatmıyoruz?"

Colton tüm kartları ve fişleri sakladığım odanın köşesine doğru yürürken, diğer çocuklar dairesel mutfak masama oturuyor.

"Dostum, aptal olma ve tüm paranı geri kazanmaya çalışma. Tek yapacağın bir onluk daha kaybetmek olur," diye bağırıyor Colton, Dean dönüp kartları önüne koyduğunda.

Fişleri paylaştırmaya çalışıyoruz ve her el için minimum ve maksimum bahis üzerinde anlaşıyoruz.

Dean desteyi karıştırıyor. Lincoln'ün yanındaki son boş koltuğa oturuyorum.

"Görünüşe göre Kylie bir arkadaş bulmuş," diye fısıldıyorum omzumun üzerinden bakıp onları derin bir sohbet içinde görünce.

Lincoln kıkırdıyor. "Burada sohbet edebileceği en azından bir tane daha normal hatun olmasına sevindim. Randevularınızın ona konuşacak ilginç bir şey vereceğine güvenemiyorum."

Dean kartları dağıtıyor ve Sawyer'a desteyi kesmek isteyip istemediğini soruyor. Biz de fişlerimizle katıldık. Diğer kızlar izlemek için etrafımızda toplanmaya başladı. Bu biraz rahatsız edici. Ben dikkat dağıtmak istemiyorum ama çocuklar aldırıyor gibi görünüyor.

Elimi kaldırıyorum ve seçeneklerimi düşünmeye başlıyorum ki o lanet hatun kışını kucağıma bırakıyor. Bunun uzaktan da olsa ilgilendiğim bir şey olduğunu düşünmesine inanamayarak başımı kaldırıyorum.

Sinyallerimi okuyacak kadar sosyal becerilerden tamamen yoksun mu?

Tam ona beni biraz rahat bırakmasını söyleyecekken Colton'ı bize bakarken yakalıyorum. Bana göz kırparak şanslı bir orospu çocuğu olduğumun sinyalini veriyor.

Kendimi sorgulamaya başlıyorum.

Onu uzaklaştırırsam bir şeyler olduğunu anlarlar mı? Yapbozun parçaları yerine oturmaya başlar mı? Walker benden nefret edecek mi?

Hayatımda hiç bu kadar paranoyak olmamıştım. Bu beni strese sokuyor. Şu anda vicdanımın gurur duymayacağı bir şey yaptığının işareti.

Eva'ya bakıyorum ve Kylie'nin söylediği bir şeye gülerken ipeksi saçlarının sırtından aşağı inişini izliyorum. Onunla geçirdiğim zamandan pişmanlık duymamın imkanı yok. Ona aşık olduğumu zaten biliyorum.

Hayatımda ilk kez, bir ilişkiyi sürdürebilecek kadar iyi bir adam olup olmadığımı düşünüyorum.

Babamdan daha iyi miyim?

"Roman"-Lincoln yanıma dürtüyor- "Walker'ın kız kardeşinden neden gözlerini alamadığın hakkında konuşmamız gerekecek mi?"

Lincoln'ün yanında oturan Sawyer bıyık altından gülüyor. "Bazı fikirlerim var."

İki kart atıyorum ve Dean bana iki kart daha veriyor, Sawyer ve Lincoln'ün bana ne fısıldadıkları hakkında hiçbir fikrim yok.

Eva'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Başımı çevirmeme gerek yok.

İçimdeki her şey bu kızı üstümden atmak istiyor. Onu herkesin önünde utandırmak yerine kartlarımı yere atıyorum.

"Pas geiyorurum," diye ilan ediyorum. "İzninizle. Tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye fısıldıyorum ona, ki bu onu kucağımdan itmekten daha iyi bir alternatif gibi görünüyor.

Eva'nın gözleri tuvalete yürüdüğüm süre boyunca benimkileri tutuyor. Kalabalığın nefes nefese kaldığını ve bağırdığını duyduğumda arkamda bir tür kargaşa yaşanıyor.

Banyoya girer girmez telefonumu çıkardım. Eva'ya mesaj atmam gerekiyor. İkimiz de bu duruma düştüğümüz için ona bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum.

Ben yazarken kapı alınıyor.

"Roman," Eva'nın yumuşak sesi diğer taraftan geliyor. Kapıyı hafifçe açıyorum. "Eva. Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Kapıyı iterek içeri girebileceği kadar açıyor, sonra arkasına yaslanıp kapatıyor. Kilidin tık sesini duyuyorum.

"Neler oluyor?" Kocaman gözlerle soruyorum.

Cevap vermek yerine bir adım öne çıkıyor ve parmağını göğsümde gezdiriyor. Kot pantolonumun düğmesine gelene kadar devam ediyor. Göz açıp kapayınca kadar aletim dışarıda ve onun elinin sıcaklığında.

"Eva," diye kekeliyorum, zar zor düzgün düşünebiliyorum.

Kıçım tezgâha yaslanana kadar beni geriye doğru itiyor. Bu kadar güçlü bir Eva'ya, kontrolü bu şekilde tamamen eline alan bir Eva'ya alışık değilim.

Bundan nefret etmiyorum.

"Bunun garip bir durum olduğunu biliyorum. Kimseye söyleyemeyeceğimizi biliyorum," diyor eliyle beni okşarken.

Gözlerinin içine bakmakla elinin sikimde aşağı yukarı hareket etmesini izlemek arasında gidip gelirken boğazım düğümleniyor.

"Ama bu sadece şu anda senin olduğumu hatırlaman için, dışarıda senden uzak duramayan o hatun değil."

El havlusunu tutucusundan alıp yere atıyor, sonra da üzerine diz öküyor.

"Eva," diye geveledim, "ona durmasını söyleyecektim. Yapmak zorunda değilsin..."

"Rahatsız olduğunu biliyorum. Bunu görebiliyordum. Bunu yapmama izin ver. Bu senin için olduğu kadar benim için de önemli. Oraya geri döndüğünde ve o tekrar dendiğinde ağzımda olduğunu bilmek istiyorum."

Dudaklarını ucuma doluyor ve resmen dünyada en sevdiğim ikinci yerdeyim, onun amı birincisi.

"Fuuuck, Eva."

Saçlarını iki elimle tutup başının arkasına çekiyorum, sonra bir elimle yüzüne gelmesini engelliyorum. Çoğumu boğazından aşağı alırken teşekkür etmek için bana göz kırpmıyor.

İçimden hayvani bir hırıltı çıkıyor. Ben boğazından aşağı boşalana kadar sikimi emerken, şapırdatırken ve yalarken gördüğüm en seksi manzarayı izliyorum.

Üzerimden çekilmeden önce tüm döllerimi alıyor ve sonra elinin tersiyle dudaklarını silip gülümsüyor. "Sonunda hepinizin tadına bakabildim. Bu benim yeni tercih ettiğim lezzet."

Başımı geriye atıyorum ve acı içinde gülüyorum. Bu durumdan kalbim tamamen sağlam olarak çıkmamın imkânı yok. Sanırım beni parça parça kırıyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Roman

Saatime baktım. Ma's'taki akşam yemeği için ayrılma vakti neredeyse geldi. Eva ve Drew'la birlikte bir toplantıda oturuyorum ve toplantı bitmek üzere.

Drew elimi sıkıyor ve Eva'ya el sallıyor, sonra toplantı odasından çıkıyor.

O gider gitmez Eva'ya bakıp gülümsüyorum. "O elbisenin içinde deli gibi görünüyorsun."

Dizüstü bilgisayarını kapatırken gülüyor. "Beni her gördüğünde bunu söylüyorsun." Kocaman bir sırıtışla sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Seni her gördüğümde bunu söylüyorum." Gözlerini deviriyor - bu bana sık sık yaptığı bir şey.

Sandalyemden kalkıp ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve tam yüzüne gelene kadar ilerliyorum. "Bana öyle bakma Eva. Beni seni cezalandırmaya zorlayacaksın. Haftalardır yapmak istediğim bir şey."

Kalın kalın yutkunurken boğazının hareketini izliyorum. "Cezalandır beni."

Ona soğuk, göz kırpmayan ve kesecek kadar keskin bir bakış fırlatıyorum. "Eva, dikkatli ol."

"Ben ciddiylim. Cezalandır beni. Bu gece."

"Bu akşam yemek için annemin evine gidiyorum."

Şükürler olsun. En iyi arkadaşımın kız kardeşiyle fantezi kurmak gibi aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmak için ihtiyacım olan boşluğu bana verecek.

Sonra yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görüyorum ve bu gece annemin yemeklerini yiyebileceğim için kıskanmış olabileceğini fark ediyorum.

Takıntılı hale geldi ve yemek artıklarını bekliyor.

"Benimle gelebilirsin." Kelimeler ağzımdan çıktı. Onları geri alamam. Geri almalıyım. Bu çok aptalca.

Ama aynı zamanda, öyle mi? Sadece yemek. Annem artıkları dört gözle beklediğini biliyor. Neden aracıyı ortadan kaldırmıyoruz?

Yüzünden şaşkınlık okunuyor. "Annenin evine gelmemi mi istiyorsun? O ne düşünür? Bizi... biliyor mu?"

"Hayır, birlikte yattığımızı bilmiyor. Ama Walker'ın kız kardeşi olduğunu ve bu tadilatla yakın çalıştığımızı biliyor. Benim binamda yaşadığını biliyor. Bunu pek önemseyeceğini sanmıyorum. Seni rahatsız edecekse gelmek zorunda değilsin."

"Hayır," diye yanıtlıyor hemen, "rahatsız hissetmiyorum. Sadece ne düşüneceğinden emin değildim, ama şimdi sen böyle söyleyince mantıklı geldi."

"Peki o zaman, sanırım ailemle tanışmak üzeresin. Yola çıksak iyi olur. Annem geç kalmamdan nefret eder."

Konferans salonundan çıktık, eşyalarımızı aldık ve asansörle arabamın bulunduğu kapalı otoparka indik. Salı günleri işe hep arabayla giderim, böylece arabama atlayıp doğruca yemeğe gidebilirim.

Arabaya bindiğimiz anda zihnim yarışmaya başlıyor. Ne düşünüyordum ki? Salı akşamı herkes oradayken onu yemeğe davet etmek mi? Sanki haberin yayılmasını ve yakalanmayı istiyorum.

Dur bir dakika. Bilinçaltım bizi yakalatmaya mı çalışıyor? Bunun gerçek olmasını arkadaşlığımı tehlikeye atacak kadar çok mu istiyorum?

Ellerim direksiyon simidinde sıkılaşıyor, parmak eklemlerim siyah deriye karşı solgunlaşıyor.

O anda doğru, hatta doğal hissettirdi. Sıradan olacağını düşünmüştüm, büyütülecek bir şey değil.

Bunu nasıl düşünebildim ki?

Eva yolcu koltuğunda sessizdi, gergin olduğunun bariz işaretlerini gösteriyordu. Onun rahatsızlığı benim yeni odak noktam oldu. Onu hazır olmadığı bir duruma soktuğumu düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Koltuğun diğer ucuna uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımı birleştiriyorum. "Geldiğine sevindim," diyorum ona.

"Öyle mi?" diye soruyor usulca. "Bu konuda düşündüğüm kadar rahat olmayabilirim."

"Hey, biz yetişkiniz. Birlikte uyumaya ve bunu yaparken birbirimizin hayatında olmaya iznimiz var. Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez. Değil mi?"

"Doğru." Gülümsüyor. "Bizler yetişkiniz. İstedığimizi yapabiliriz."

Onun dikkatini dağıtmalıyım. Onu rahatlatacak ne hakkında konuşabiliriz? Sonra aklıma geldi. Aklını her şeyden neyin uzaklaştıracağını çok iyi biliyorum.

Bir sırtıma yüzümü ele geçirmekle tehdit ediyor. "New York'taki renovasyon devam ettiğine ve sorunsuz gittiğine göre, bir sonraki otele geçmenin zamanı geldi diye düşünüyorum. Belki bazı ilk tasarımları başlatabiliriz."

"Öyle mi? Bundan sonra hangi oteli yenilemek istediğinize resmen karar verdiniz mi?"

"Verdim." Ona bir bakış attım. "Paris'i yapmak istiyorum. Sanırım bu, ikimizin bir seyahate çıkma vaktinin geldiği anlamına geliyor, böylece bir göz atabilirsin."

Gözleri irileşiyor ve sırtı dikleşiyor. "Sen ciddi misin? Ne zaman gidiyoruz?"

Açıkçası bir ay içinde diye düşünüyordum ama onun tepkisini görünce yarın gitmek istedim. "Gelecek hafta nasıl olur?"

"Patronum önümüzdeki hafta Paris'te olmam gerektiğini söylerse sanırım tüm toplantılarımı yeniden düzenleyebilirim!"

Kimse bizi görmeden Eva'yla birlikte Paris'te olma düşüncesi. Onu yemeğe çıkarıp öpebilirim. Karşılaşabileceğimiz hiç kimse olmayacak.

Bu fikir beni hemen heyecanlandırdı. Yolculuğun geri kalanı için enerjiyi değiştiriyor.

Ma's'a vardığımızda, içeri girmeden önce elini uzatmak istiyorum, sonra geri çekiliyorum. El ele içeri girmek kimliğimizin ortaya çıkması için iyi bir yol.

Mutfağa girdiğimiz anda odaya bir sessizlik çöküyor. Izzy ve Aria önce Eva ve bana, sonra birbirlerine bakıp gülümsüyorlar.

Annemin gözleri güneşten daha parlak parlıyor. "Aman Tanrım. Misafirimiz olacağını fark etmemiştim. Merhaba canım."

"Millet, bu Eva. Walker'ın kız kardeşi ve benim tasarımcım."

İçeri girdiğimizde şarap doldurmakta olan Luca yanımıza geliyor ve Eva'ya bir bardak uzatıyor. "Merhaba Eva. Eminim buna ihtiyacın olacak."

"Bir tane alabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır, senin bu kadar gergin olduğunu görmeyi tercih ederim."

Julian adanın diğer tarafından çatırdıyor. "Memnun oldum Eva. Ben Julian. Roman'ın çok daha yakışıklı ve bekâr olan kardeşiyim."

Eva yanımda kıkırdıyor. "Memnun oldum, Julian."

"Eva, bu Luca. Sonra Isabella ve Aria var. En önemlisi, bu benim annem, Chiara."

Annem Eva'ya ulaşmak için Luca'yı neredeyse itiyor ve onu kocaman bir kucakla sarıyor. "Seninle tanışmak çok güzel Eva."

Evet, bu kötü bir fikirdi. Annem akşamın sonuna kadar düğünümüzü planlıyor olacak.

Önüne bir umut atıp da onu kapmaya çalışmasını bekleyemeyeceğimi bilmeliydim.

"Haftalar boyunca tüm o artıkları gönderdiğin için çok teşekkür ederim. Gerçekten olağanüstü bir aşçısın."

Annem bana ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Roman'ın onları getirebileceği biri olduğu için mutluyum."

Luca ve Julian bir grup ergen gibi kıkırdıyor. Buna bayılıyorlar.

"Eva," diye sesleniyor Aria odanın öbür ucundan, "neden buraya gelip salatayı hazırlamama yardım etmiyorsun? Kardeşlerimi sana açıklamak için biraz zamana ihtiyacım olabilir."

Eva dudağını ısıyor ve bana bakıyor. Bensiz devam etmesi için başımı sallıyorum. Bu bana çocuklarla mantıklı bir şekilde konuşma şansı verecek.

Annem yanaklarımı tutuyor ve bir tanesine kocaman bir öpücük konduruyor. "O çok güzel. Harika bir kadın bulmuşsun."

"Anne," diye usulca uyarıyorum, "biz sadece arkadaşız."

Az önce söylediklerimi duymamış gibi uzaklaştı. Beni duyduğunu biliyorum.

Julian ve Luca kendilerini zor tutuyorlar.

"Siz ikiniz"- agresif bir şekilde işaret ediyorum- "aile odası... şimdi!"

Annemin sinirlendiğinde yaptığı gibi kafalarının arkasına vurmadan önce eşiği zar zor geçiyoruz.

"Ah!" Julian sızlanıyor. "Ben bir şey yapmadım bile."

"Şimdi kışının üstüne oturun," diyorum.

Oturduklarında, tam önlerinde duruyorum. Eva'nın mutfakta kız kardeşlerim ve annemle birlikte olduğunu düşündükçe kaslarım geriliyor. Ona üçüncü dereceden dayak atmasalar iyi olur.

"Dinleyin. Bu gece şöyle olacak. Kibar olacaksınız. Onu hoş karşılayacaksınız." Ne kadar ciddi olduğumu anladıklarından emin olmak için yüzlerini inceliyorum. "Ve ilişkimizin doğası hakkında sorular sormayacaksınız. Biz arkadaşız. Bu kadar."

Julian elini havaya kaldırdı. "Konuşabilir miyim?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu birinci sınıf değil. Neden elini kaldırıyorsun?"

"Affedersiniz. Bizimle birinci sınıf öğrencisiymişiz gibi konuşan sensin. Şimdi, her şeyi gizli tutmaya ve ne istersen ona uymaya varım, ama zekama hakaret etme ve bana sen ve oradaki kadının sadece arkadaş olduğunuzu söyleme."

Normalde güvенеbileceğim kişi olan Luca başını sallıyor. "Ona katılıyorum."

Bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini tartışırken yüzlerini inceliyorum. İnkâr edebilirdim ama bir şeyler döndüğünü bildikleri çok açık.

"Peki." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Birlikte yatıyoruz."

Böbürlenmeleri için kendimi hazırlıyorum ama hiç gelmiyor. Onun yerine meraklı görünüyorlar.

"Ne zamandır birlikte yatıyorsunuz?" Luca soruyor.

"Birkaç aydır." Hesap yapıyorum ve Temmuz'un sonuna geldiğimizi fark ediyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir? O kadar uzun zaman oldu mu?

"Ve bu da Walker'ın kız kardeşi..." Julian kesin bir dille ifade ediyor. "Aylardır yattığın ve şimdi bir aile yemeğine getirdiğin kız kardeşi."

"Bana bunu söyletme. Evet, bu noktada tam olarak sadece yatmak sayılmaz. En azından ... kahretsin, bilmiyorum. Bu konuda konuşmadık. Lütfen bu gece bunu sıradan tutabilir misin?"

Luca ayağa kalkıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Yanıdayız kardeşim. Şimdi gidip onu annemden kurtaralım."

Başımı sallıyorum ve onu mutfığa kadar takip ediyorum. Eva'nın Aria'nın söylediği bir şeye başını arkaya atıp güldüğünü görünce bir şeyler oluyor. Hareketli bir şekilde cevap veriyor, kız kardeşlerimin yanında tamamen rahat görünüyor.

Isabella eliyle ağzını kapatıyor ve kıkırdıyor. İzlerken göğsümdeki garip rahatsızlık elimi göğsümün üzerine sürmeme neden oluyor. Sanki odada yeterince oksijen yokmuş gibi garip bir his kaplıyor içimi.

Gözleri benimkileri buluyor ve parlıyor. Bir anda her şey beynimden siliniyor. Gülümsemesine karşılık veriyorum ve ona göz kırpıyorum. Sonra dudaklarını ısırmasını ve kızarmasını izliyorum. Isabella ve Aria omuzlarının üzerinden bakıp Eva'ya dönüyorlar ve birbirlerine sırtlıyorlar.

Annem bizi çağırıyor ve masaya varmadan kız kardeşlerimi köşeye sıkıştırıyorum.

Fısıldıyorum, "Lütfen, annemi umutlandırmayın. Sadece birlikte uyuyoruz." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken yalan gibi geliyor. Sanki bir parçam bunun doğru olmadığını zaten biliyor, kabul etmeye hazır olsam da.

Masanın diğer tarafına geçiyorum ve Eva için bir koltuk çekiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor otururken.

Ben de onun yanındaki sandalyeyi çekip otuyorum. Masanın altında elini bulup tutuyorum ve sıkıyorum.

"Biraz daha şarap ister misin?" Masanın ortasında duran şişeye uzanırken soruyorum.

"İsterim. Teşekkür ederim."

Onunkini dolduruyorum, sonra şişeyi yerine koyuyorum. "Başka istemiyor musun?" diye soruyor. "Hayır, bizi eve bırakmam lazım."

"Eva," diye yan konuşmamızı bölüyor annem. "Lütfen, buyur. Bu ailede canımız ne isterse onu yeriz. Çekinme. İstedğin kadar al."

"Bu annemin ne kadar çok yersen seni o kadar çok seveceğini söyleme şekli," diye mırıldanıyor Julian nefesinin altında.

Annesi ona azarlayan bir bakış atıyor. Şu anda şaka yapmıyor; iyi bir izlenim bırakmak istiyor.

Maşaya uzanıyorum. Eva'ya "Tabağını kaldır," diyorum.

Tabaklarımızı tonlarca karbonhidratla dolduruyoruz.

Eva makarnasından kocaman bir ısırık alıyor ve inliyor. "Oh, Bayan Bertini, yemekleriniz ocaktan yeni çıktığında daha da güzel oluyor."

Annem gururla gülümsüyor. "Bunu takdir ediyorum. Roman'a her zaman tavşan gibi yiyen bir kadını eve getiremeyeceğini söyledim."

Annemi söylediklerine dikkat etmesi için uyarmak istiyorum ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. En iyisi yolumuza devam etmek.

Bu stratejiyle gecenin geri kalanı sorunsuz geçiyor. Gerçekten çok eğlenceli. Eva aileme çok iyi uyum sağladı. Kardeşlerimin hepsi onu gerçekten seviyor gibi görünüyor ve dördünü birden etkilemek kolay bir iş değil.

Annem Eva'ya bakmadan duramıyor. Yarın sabah kaçınılmaz olarak beni arayıp Eva ile olan ilişkiyi açıklamamı istediğinde karşılaşacağım sorgulamadan korkuyorum.

Bu gece için onu evime getirip tatlı niyetine yemenin tadını çıkaracağım.

Çatı katıma adım attığımız anda onu kapıma sıkıştırıp öpüyorum.

Ağzımı boynuna doğru götürüp kokusunda

kayboluyorum. "Cezalandır beni," diyor bir nefeste.

Tüm vücudum donuyor. Ona bakmak için geri çekiliyorum. Yüzünü görmem gerekiyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Beni izlerken gözleri hızla titriyor; cesaret ve kırılganlığın bir karışımı. "Beni istediğin şekilde cezalandırmanı istiyorum. Konferans salonunda gözlerinin zevkle parıldamasına neden olan şekilde."

"Eva," diye uyarıyorum.

"Bu benim için de," diye devam ediyor. "Bunu istiyorum. Elinin yanağıma değmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Ellerim ihtiyaçtan seğiriyor. Artık karşı koymanın bir faydası yok, böyle bir itirafla olmaz. "Odama git. Bir dakika içinde orada olacağım."

Çatı katımda gözden kayboldu. Damarlarımda dolaşan heyecanı kontrol altına almaya çalışıyorum. Ona sahip olma ihtiyacı yoğun ve biraz da korkutucu. Onu takip etmeden önce kendime bir kadeh burbon dolduruyorum.

Yatak odama adımımı attığım anda, beklentiyle derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum. Yatağımda oturmuş, bir hediye gibi beni bekliyor.

Birden bunun onun istediği şey olmadığı konusunda gerildim. "Eva, bunu yapmak zorunda değiliz..."

"Bana ne yapacağımı söyleyin, efendim," diye mırıldanıyor, her hecesi niyetle bağlanmış. "Benim için soyun," diye emrediyorum. "Yavaşça."

Kapıyı kapatıyorum ve izlerken kapıya yaslanıyorum. Zamanını alıyor - her giysi parçası hassas bir hassasiyetle çıkarıldı.

"Aferin kızıma." Pantolonumun içine uzandım ve büyüyen sikimi ayarladım. "Şimdi yatağa otur ve bacaklarını aç. Bana o tatlı amını göster."

Yatağa geri otururken gözleri hâlâ pantolonumun içinde olan elime kayıyor. Bacaklarını açtı. Amcığı parlıyor, hevesinden neredeyse damlıyordu.

"Kendine dokun." Neredeyse kelimelerim boğazımda düğümleniyor, boğazım beklentiyle geriliyor.

Parmakları klitorisine dokunduğu anda bacaklarım beni ona götürüyor. Daha iyi bir görüşe ihtiyacım var. Bir iki adım önünde duruyorum, parmaklarının klitorisinin etrafında daha hızlı dönmesini, ağzının açık kalmasını izliyorum.

"İşte böyle. Kendini yaklaştır."

İzlerken elimi aletimin üzerinde gezdiriyorum. Yaklaşmasına izin veriyorum - o kadar yaklaşıyor ki amının sıkılmaya başladığını görebiliyorum.

"Dur," diye homurdanıyorum. "Şimdi."

Elini geri çekiyor. Göğsü hızla inip kalkıyor. "Henüz boşalmayacaksın.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Emrime itaat ediyor, güzel kıcı yatağın kenarında havaya kalkıyor. I Aramızdaki boşluğu kapattım ve elimi kalçasına, oradan da yanağına götürüp sıktım.

"Neden bana bu kadar çok gözlerini deviriyorsun?"

Yanıtını beklerken elim yanağında rahatlatıcı daireler çiziyor. Omzunun üzerinden bakıyor. "Çünkü beni kızdırıyorsun."

Elimi bir adım geriye savurup öne doğru çarpıyorum, temasın çatırtısı etrafımızda yankılanıyor.

Ağzından yumuşak bir homurtu çıkıyor. Şimdi hafifçe pembeleşmiş olan yanağına birkaç yatıştırıcı masaj daha yapıyorum.

Elimin az önce yaptıklarının kanıtı sikimin daha da sertleşmesine neden oluyor. "Bana böyle meydan okumak istediğine emin misin?" diye soruyorum.

Yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor. "İstediğimi yapacağım. Bu konuda ne yapacaksın?"

Bu sefer yanağına daha sert bir tokat atıyorum. El izim hemen belli olacak kadar sert. İniltisi daha yüksek, acıyla kazanmış.

Onu sikmek için duyduğum ihtiyaç çok büyük. Kıyafetlerimden kurtuluyorum, aletim önümde sallanıyor, sadece birkaç santim ötedeki kaygan amcığa kaymak için yalvarıyor.

Kalçalarını kavriyorum ve kulağına fısıldamak için eğiliyorum, "Eğer bu tavrını bırakmazsan, belki de seni sikip atmalıyım."

Kıçını bana karşı oynatıyor. Her zaman beni bir üst seviyeye çıkarmaya çalışıyor. İyi bir önlem için kıçına son bir tokat atıyorum, sonra tepkisini bitirmeden içine kayıyorum ve bir çığlık daha atıyorum.

"Aynen öyle bebeğim. Senin bana yaptığın gibi ben de seni ezeceğim. Hayatımın her lanet günü, bana hissettirdiklerinle boğuluyorum."

Bu sözleri itiraf etmeyi planlamamıştım ama şimdi aramızdaki havada asılı kaldılar.

Hay sikeyim. İyi hissettiriyor. Her çekişimde, onun içinde olmayı arzuluyorum. Daha derine. Daha sert. Daha yakın.

Benim için bu kadar önemli olmaması gerekiyordu. Bu kadar ileri gitmemeliydi. Bir arzuyu tatmin etmek istedik. Ama bu? Bu lanet bir ibadet.

Adımı inlerken çıkardığı ses beni boşaltmaya yetiyor. Yavaşlamalıyım. Ona karşı ağırdan almalıyım, ama istemiyorum. Onu başkaları için mahvetmek istiyorum.

Tanrım, o mükemmel. O benim. Kimse bilmesene bile.

Onun içinde patlarken lanet okuyorum ve inliyorum, hiçbir şeyi tutamıyorum. Serbest kalırken çığlık atarken amı etrafımda şekilleniyor.

Söylenmemiş o kadar çok şey var ki, ikimiz de anlaştığımız şeyin ötesine geçtiğimizi kabul etmek istemiyoruz.

Bir şey açık: yerine getireceğimi düşündüğüm tatmin, yüzeyi çizmekten çok uzak. Bu sadece içimde var olduğunu bilmediğim bir şeyi ortaya çıkardı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Eva

Panik içinde odama bakıyorum. Sabah kesinlikle aşık olduğum adamla Paris'e gidiyor olmam gerekiyordu. Bana hiçbir şey hissetmemeyi kabul ettiren adamla.

Ne halt ediyorum ben?

Aşk Şehri'nde birkaç gece geçirmek duygularımı ayrı tutmamı kolaylaştırmayacak.

Kapının gürültüyle çalınması anında rahatlamamı sağladı.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kapıyı açmak için ön tarafa koşarken.

Jessie elinde büyük bir gece çantasıyla içeri giriyor ve beni hızla yatak odama kadar takip ediyor.

"Pekâlâ. Hadi seni hazırlayalım. Senin için harika seçenekler getirdim. İç çamaşırlarımdan bazılarını sana vermeyi düşündüm. Yakın olduğumuzu biliyorum ama kimsenin bu kadar yakın olması gerektiğinden emin değilim."

"Evet, iç çamaşırını pas geçeceğim. Sadece benim için toplanmanı istiyorum. Doğru düzgün düşünemiyorum bile."

Yatağıma uzandı. "Kaç gece orada olacaksın?" "Üç gece."

"Tamam. O zaman, sevimli ama biraz rahatlık sağlayan birkaç gündüz kıyafeti. Birkaç profesyonel iş kıyafeti. Bunlar kolay, sende bunlardan bir sürü olduğunu biliyorum. Sonra, gece için seçeneklere ihtiyacın var. Güzel yemek, rahat ama seksi, süslü ve flörtöz."

"Ya o hafta sonu çantası getirirse ve ben de kocaman bir bavul getirirsem? Deli olduğumu düşünür!"

Başını sallar. "Yanlış. *Benim kızım Paris'i doğru şekilde gezecek* diye düşünecek. *Benim için neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum.*"

"Ama ben onun sevgilisi değilim. Ben onun ... sırrıyım."

"Tamam. İşte anlaşma. Burası Paris. Bu senin RÜYAN. Lüks bir otel tasarlamak için Paris'e uçuyorsun. Gideceksin, işini bitireceksin, hayalini yaşayacaksın, günah kadar seksi patronunla yatacaksın. Sonra buraya geri döneceksin ve onunla nasıl ilerleyeceğini konuşacağız ve ona aşık olduğunu söyleyeceksin."

Nefesim neredeyse boğazımda düğümleniyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Seni tanıyorum. Erkeklerin yanında böyle davranmazsın. Ama şu anda bunun için endişelenmeyeceğiz. Değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Seyahat programın var mı?"

"Şu ana kadar tek bildiğim yarın öğleden sonra iki gibi orada olacağımız ve onun otelinde kalacağımız."

"Yani, bu çok gayriresmi. Anladım. Peki, şu ana kadar sahip olduğunuz seçenekleri gözden geçirelim."

Süslü bir gece için hazırladığım birkaç elbiseyi çıkardım. Bir tanesi yere kadar uzanan, önden düşük kesimli ve arkası elmas işlemeli askılı sarı bir elbise.

Jessie elbiseyi incelerken dudaklarını büzüyor. Gözlerinin elbise boyunca gezinmesini izlerken elbiseyi askısından tutuyorum.

Sonunda başını sallıyor. "Hayır, bu balo elbisesi." Onu yere

fırlatıyorum. "Gitti. Sıradaki."

İlkinde yaptığım gibi askıyı tutup yukarı kaldırıyorum. Bu başka bir kat-uzunluğunda bir elbise, ama kırmızı. Denizkıızı kesim, her tarafı dar ve alt kısmı baldırlarımın etrafında hafifçe genişliyor. Önden düşük kesimli ve spagetti askılı çapraz bir sırtı var.

"Vay be. Bu tam bir kazanan. Güzel bir kırmızı ruj tonuyla harika görünecek. Paris'te bir gece için mükemmel."

Bir süre sonra, iyi bir süreç başlattık. Sadece bir gündüz kıyafeti daha seçmem gerekiyor.

"Onun ailesiyle tanıştığını bana nasıl söylemezsin?" diye soluk soluğa soruyor, elinde bir kadeh şarapla başucuma yaslanırken gözleri kocaman açılmış.

Omuzlarımı silkerek getirdiği seçeneklerden bazılarını gözden geçiriyorum. "Yani, planlanmış bir şey değildi. Beni oraya kız arkadaşı olarak getirmedi. Ben daha çok... bir arkadaş ya da çalışan gibiydim."

Gözlerini Roman'a benden daha sert deviriyor. Bu bana annesinin evinden döndüğümüz geceyi düşündürüyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Bu adam bir kızı nasıl cezalandıracağını biliyor, hem de olabilecek en iyi şekilde.

"Ah, doğru ya. Çünkü milyarderler genellikle çalışanlarını tüm kardeşleriyle birlikte akşam yemeği için annelerinin evine getirir. İkiniz de hayal görüyorsunuz."

"Hey, o kısmı döndüğümde halledeceğimize dair anlaştığımızı sanıyordum."

İç geçirdi. "Doğru. Çenemi kapalı tutacağım. Tamam, hadi şu işi bitirelim. Sarhoşum ve biraz yemeğe ihtiyacım var."

Son kıyafeti seçmeyi bitirdikten sonra bavuluma bakıyorum. Ağzına kadar kıyafetle doluydu. En azından makyaj malzemeleri ve diğer temel ihtiyaçlar gibi diğer her şeyi çoktan paketlemiştim.

Jessie kısa bir süre sonra çıkıyor, yol boyunca söyleniyor çünkü eve yürüyerek gideceğine güvenmediğim için ona araba çağırmakta ısrar ettim.

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra telefonumu alıp yatağa giriyorum. Makaleler arasında gezinirken bir mesaj geldi.

Saat 5:30 gibi dairene geleceğim. Giymek için güzel şeyler almayı unutma. Seni dışarı çıkarıp şımartmak istiyorum.
Oradayız.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Erkeklerin hiçbir şeyden haberi yok.

Sanırım birkaç seçenek
hazırladım. Paris'i görmek
için sabırsızlanıyorum.

Tepkisi neredeyse anında oldu.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Cevabını beğendim, kendi kelimelerimle cevap vermekten çok korktum. Bu iş tehlikeli olmaya başladı.

Alarmımı beşe kuruyorum ve telefonumu şarja takıyorum. Bedenimi uykuya dalacak kadar sakinleştirmek için biraz meditasyon ve nefes egzersizi yapmam gerekiyor. Bundan sonra ne olacağına, yani Roman ve benim için ne anlama geleceğine dair endişelerim hâlâ aklımın bir köşesinde duruyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Roman

Saatime baktım. Muhtemelen önümüzdeki yarım saat içinde ineceğiz.

Çok uzun zamandır Eva'nın karşımda uyumasını izliyorum. Göz kapakları sık sık hızla titriyor. Acaba rüya mı görüyor?

Yaklaşık bir saat önce bir şeylerin olması gerektiği aklıma geldi. Yıllardır peşimi bırakmayan duyguların ötesine geçip geçemeyeceğimi anlamam gerekiyor. Bana aşkın gerçek olmadığını söyleyen duyguları. Tıpkı babam gibi olduğumu ve sonunda yoldan çıkıp ailemi mahvedeceğimi.

Çünkü eğer yapamazsam, buna bir son vermeliyim.

Bizi kalplerin kırıldığı bu yola sürüklemem adil değil. Kalpler, çoğul, çünkü kendi kalbimin risk altında olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Aniden pilotun sesi interkomdan geliyor ve alçalmaya başladığımızı duyuruyor.

Eva'nın gözleri yavaşça açıldı. Etrafına bakınıyor, biraz kafası karışmış gibi görünüyor.

Ağzımın kenarından bir gülümseme yükseliyor. "Alçalıyoruz. On beş dakika içinde yerde oluruz."

Çabucak ayağa kalktı. "Vay canına, özel jetle uçmak çok daha rahatmış," diyor koltuğunu tekrar yukarı kaldırırken. "Sanki yeni ayrılmışız gibi hissediyorum."

"Böyle hissetmene sevindim. Sana katıldığımı söylemeliyim."

İndikten sonra araba bizi doğrudan personelin beklediği otelin önüne götürüyor.

Arabanın kapısını açar açmaz otel personeli tarafından karşılanıyoruz.

"İyi günler Bay Bertini. Benim adım Matis. Konaklamanız sırasında ihtiyaç duyabileceğiniz her konuda size yardımcı olmak için buradayım. Paris'e tekrar hoş geldiniz."

Matis'e başımı salladım. "Teşekkür ederim, Matis. Bu Eva Harlow."

Dorothy'ye geziyi ayarladığımda, Eva'nın benim kalacağım çatı katının altındaki odayı almasını sağlamasını söyledim. Gerçi onun o odayı kullanmasına hiç niyetim yoktu.

Matis valizlerimizi arabanın bagajından çıkarıp arabaya yüklemeye başladı. Ona doğru yürüdüm ve dikkat çekmemek için eğildim.

"Tüm bavulları çatı katına koyabilirsiniz, lütfen."

Belli mi? Belki de. Gerçi çatı katında iki ayrı yatak odası var. Her iki durumda da Matis'in bu konuda profesyonel davranacağına güveniyorum.

"Kesinlikle, efendim." Beni ve Eva'yı anahtar kartlarımızla baş başa bırakarak el arabasıyla otelin içinde kayboluyor.

Arkamı döndüğümde Eva'yı şehre bakarken buluyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Ne de olsa Paris'teyiz. Çalışanlarımın ne düşüneceğini umursamam gerekirdi ama artık dayanamıyorum. Kolumu beline dolayıp onu yanıma çekiyorum. Dudaklarım dudaklarını bulmadan önce nefesinin sıcaklığı bana çarpıyor - ilk başta yavaşça. Her saniye öpücük yeni bir seviyeye doğru derinleşiyor.

Geri çekildiğimde, gözlerimiz buluşurken nefeslerimiz düzensizleşiyor. "Sana Paris'i göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diye fısıldıyor nefes nefese.

"Gidip yerleşmeye ve tazelenmeye ne dersin?" Teklif ediyorum.

Elini elime alarak otel lobisinde ona doğru yürüyorum. Gözünün tasarımıdaki detaylara takılıp her şeyi içine çekmesini kaçırmıyorum.

Onun parlak zekâsının burası için neler bulduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Sektörde çok konuşulacağına şüphe yok. New York'taki tadilatımız hakkında şimdiden ne kadar çok dedikodu döndüğünden haberi yok.

Bundan sonra kariyeri yükselecek.

Asansörle yukarı çıkarken Eva incelemesine devam ediyor.

"Benim asansörüm de mi çirkin?"

Sertleşiyor ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Hayır, özür dilerim. Ben sadece her şeyi içine alıyor. Beynimde şimdiden bir sürü fikir var. Burası inanılmaz bir yer. Burayı tasarlayabileceğime inanamıyorum."

Ellerimi ceplerime sokarak ona gülümsüyorum. "Tasarımcı olarak sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Kapılar açılırken gözlerini deviriyor. Elim karnını buluyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"O güzel yeşil gözlerini bana çevirdiğinde ne olacağını unutma."

O cevap vermeden önce önünden yürüyorum ve kartı kapıya sokuyorum. Tüm kat bize ait. Bu da onu becerirken istediği kadar çığlık atabileceği ve kimsenin bizi duyamayacağı anlamına geliyor.

Bir keresinde seks sırasında çığlık atmanın abartılı olduğunu söylemişti. Ama benimleyken? Onu ne zaman boşaltsam bağılıyor ve ben bunun için yaşıyorum.

Kapıyı açtım ve önce onun girmesini işaret ettim. Çatı katının bir kısmı on yıl önce yenilenmiş. Mutfakta paslanmaz çelik aletler ve ana oturma alanında yeni kanepelerle tamamlanmış.

Doğruca odanın tüm uzunluğu boyunca uzanan ve arkalarında balkon bulunan uzun Fransız kapılarına doğru yürüyor. Kapılardan birini açıyorum ve onu dışarı çıkarıyorum. Demir masalar, uyumlu sandalyeler ve biraz yeşillik katmak için köşelerde saksı bitkileriyle tamamlanıyor.

Asıl güzel olan şehrin manzarası. Paris'in ilk gerçek manzarasını gördüğünde onu rahatsız etmiyorum. Eyfel Kulesi merkezde uzun ve gururlu bir şekilde dururken kireçtaşı binalar şehre dağılmış durumda.

Etrafımızdaki manzaraları incelerken, "Gece olana kadar bekle," diye öneriyorum. "Nefesinizi kesecek."

Gözleri benimkileri buluyor, yumuşak ve araştırmacı. "Hiçbir şeyin nefesini keseceğini düşünmezdim."

Etrafımızda hafif bir esinti esiyor, saçlarını farklı yönlerde savuruyor. İkimiz de hareket etmiyoruz.

"Çok fazla şey değil," diye mırıldanıyorum, şimdi hızla atan kalbimin ritminden zar zor duyuluyor.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Tekrar manzaraya bakarak bağlantıyı kesiyorum. "Bu gece burada şampanya içeceğiz."

"Sabırsızlanıyorum." Sesi gergin bir şekilde çatlıyor.

"Peki, neden sana etrafı göstermiyorum? Sonra hazırlanıp bu akşamı başlatabiliriz."

Ona çatı katını gezdirdim. Matis, her zamanki centilmenliğiyle, bavullarını ikinci yatak odasına yerleştirdi.

"Bu odada kalmak zorunda değilsin. Düşünüyordum da" - gergince enseme çekiştiriyorum- "eğer benimle kalmak istersen..."

"Seninle kalmamı istiyor musun?"

"Kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle yapmanı istiyorum..."

Dudaklarından sessiz bir kahkaha dökülüyor. "Ve seninle kalmamı istediğini söylemeni *istiyorum*."

Ellerim yanaklarına doğru kayıyor, sıcak ve alaycı. "Sen bir belasın," diye fısıldıyorum dudaklarına, sonra onu yavaşça öpüyorum ve bir anlığına gülümsüyorum. "Evet," diye devam ediyorum uzaklaşırken, "Benimle kalmanı *istiyorum* Eva."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Güzel. Seninle kalmak istiyorum."

"Peki, şimdi bu işi hallettiğimize göre" -bavulunu alıyorum- "hadi hazırlanalım. Bizim için planladığım özel bir akşam var."

Beni krem ve taba renkleriyle kaplı ana süite kadar takip ediyor. "Nasıl giyinmem gerektiğini sorabilir miyim?"

"Giydiği her şeyi yırtıp atmam için sabırsızlanan bir kadın gibi." Kaşları bir uyarıyla kalkarken ellerini kalçalarına koyuyor.

Kıkırdıyorum. "Güzel. Bir elbise tercih edilebilir. Burası güzel bir restoran." "Çok yürüyecek miyiz?"

Bavulumu açmaya başladım. "Biraz egzersiz falan yapmak ister misin?"

Eli koluma sertçe iniyor - bir sızı bırakacak kadar sert. "Benimle dalga geçme. Topuklu mu yoksa rahat bir şey mi giymem gerektiğini bilmem gerekiyor."

"Topuklular iyi. Arabamız bizi her yere götürecektir." Tuvalete giderken kulağına fısıldıyorum, "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin."

Hazırlanmasını beklerken, duş çalışırken yatağa uzanıyorum. Odanın sessizliği, akan suyun sesiyle birleşince beni uyutmaya başlıyor.

Sıcak ve yumuşak bir şey bana dokunduğunda yastıklara doğru inliyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en gerçekçi ıslak rüya ve sonra fark ediyorum ki... bu bir rüya değil.

Gözlerimi açıyorum ve Eva'nın ağzı aletimin etrafına sarılmış. Ucunu yumuşakça emiyor, acelesi olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyor.

"Eva," diye inliyorum.

Yavaşça şaftımdan aşağı iniyor, sonra dudaklarını tekrar yukarı kaldırıyor ve ucumdaki prekumun tadına bakıyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en şehvetli oral seks. Normalde kadınının sikimde boğulmasını severim ama bunda bir şey var. Acele etmediğini, gözlerini benden ayırmadığını, çok tatlı ve nazik olduğunu görmek. Dudakları ateş motoru kırmızısı, sikimin her yerine bulaşıyor. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha sıcak.

Ona herhangi bir şekilde dokunma dürtüsüne direniyorum. Onu rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyorum.

Bunun yerine, beni en hızlı, en yoğun orgazma ulaştırmasını hayranlıkla izliyorum. Onun gibi birini nasıl hak ettiğimden emin olmadan kendi kendime küfredip inlerken ağzının içinde patlıyorum.

Yatağı itiyor ve ağzını siliyor. Üzerinde kırmızı bir elbise olduğunu ancak o zaman fark edebiliyorum - rujunun bulaşmış haliyle uyumlu bir elbise.

"Sanırım bana Paris'te bir gece borçlusun." Gülümsüyor. "Sen hazırlanırken ben balkonda olacağım."

O kayarak uzaklaşırken ayaklarım yere yapışıyor. Kendimi toparlamam bir saniye sürüyor. O tam bir fişek ama aynı zamanda tanıdığım en samimi insan.

Duş alıp hazırlandığım süre boyunca, bu yolculuğun bizi değıştireceğı hissinden kurtulmaya çalışıyorum. Büyük hissettiriyor. Anıtsal. Ama yine de ne olduğunu anlayamıyorum.

Aynaya baktığımda, arkamdan bakan adamı tanımakta zorlanıyorum. Mesele ne gördüğüm değıl. Zorlukla görebildiğim şeyle ilgili. Gerginlik, alaycılık, öfke. Eskisi kadar belirgin görünmüyor.

Bir kez olsun, dönüştüğümü hissettiğim adamı umursamıyorum. Kendi yansımamı gördüğüm anda başka tarafa bakmak istemiyorum.

Saç jölemi elime alıyorum ve kalın, koyu renk saç tellerime sürüyorum. Koyu gri takım elbisem fiziğimi gösterişli olmayan bir şekilde gösterecek kadar dar. Kolonyamı sıkıyorum, sonra ışıkları açıyorum.

Sevgilimi bulup ona hayatının en güzel anlarını yaşatmanın vakti geldi. Geleceğimizin ne getireceğini bilmiyorum. Ne kadar benim olacak bilmiyorum. Ama bu gece, o benim.

Onu balkonun parmaklıklarına yaslanmış, manzaraya bakarken buldum. Arkasında çoğı insanın görmek için her şeyini verebileceğı en muhteşem manzaralardan biri uzanıyor, ama benim tek gördüğüm o.

Ellerimi korkuluğun üzerine koyarak onu içeri hapsediyorum. "Bu arada muhteşem görünüyorsun."

Dönüyor ve arkasına yaslanıyor. "Teşekkür ederim. Sen de oldukça hoş görünüyorsun."

Gölümsüyorum. "Hadi gidelim. Araba bekliyor."

"Bütün gece bir Jane Austin romanından fırlamış gibi mi konuşacaksın?" diye hafifçe şaka yapıyor.

"Karaktere büründüm Eva. Bunu benim için

mahvetme." "Kimi oynadığını sorabilir miyim?"

"Hayatında gördüğü en güzel kadının sevgisini kazanmaya çalışan 1920'lerde yaşamış bir Parisliyi."

Başını arkaya atıyor ve sınırsızca gülüyor. Elimde olmadan ona katılıyorum.

Aşağı indiğimizde Matis bizi bekliyordu. "Bay Bertini. Bayan Harlow. Arabanız geldi. Beni takip edin."

Araba bizi doğrudan restorana götürüyor, ancak Eva bunun bir dönüm noktasında mola vermek olduğunu düşünebilir.

Arabadan ilk ben iniyorum ve ona elimi uzatıyorum.

Eyfel Kulesi'ne huşu içinde gülümsüyor. "Vay canına. Çok güzel."

Saatime bakıyorum. "Bir saat sonra gün batımına kadar bekle. Daha da güzel olacak. Gerçi gideceğimiz yer bunu görmemizi zorlaştırabilir."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Hadi gidelim. Sana göstereceğim."

Onu kuleye yaklaşıtıyorum. Yüksekliğine bakmak için boynunu büküyor. Kulenin güney ucunda merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve kapıyı açıyorum.

Bizi güler yüzlü personel karşılıyor. "İyi akşamlar. İsim lütfen." "Roman Bertini."

Kızın gözleri benim adımla açılıyor. Ben ödüyorum emin olmak için Eva'nın hak ettiği hizmet. Eminim personele bize kraliyet ailesi gibi davranmaları söylenmiştir. "Bu taraftan Bay Bertini."

Güney sütunundaki asansörle Eyfel Kulesi'nin ikinci katındaki restorana çıkıyoruz.

"Buranın içinde bir restoran mı var?" Eva ellerimizi birbirine bağlarken fısıldıyor.

"Var. Bu akşamı benimle Paris'in kalbinde geçirmek ister misin?"

Bana bakıyor, gözleri şaşkınlıkla kocaman. Bir an için hiçbir şey söylemiyor, sanki beni yeni bir ışık altında görüyormuş gibi bana bakıyor.

Yüz hatları yumuşuyor ve ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bütün bunları sen mi ayarladın?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum, sanki kalbim iznim olmadan açığa çıkıyormuş gibi aniden biraz utanıyorum.

Asansörden inerken "Seni ciddi hafife almışım," diyor.

Bu beni gülümsetiyor. Her şey ne kadar ürkütücü olsa da, beni sadece romantik bir kemiği olmayan huysuz bir milyarder olarak görmemesi hoşuma gidiyor.

Hostes bize restoranın bir köşesine kadar eşlik ediyor, orada herkesten uzakta, pencerenin hemen yanında bir masa var. Eva için bir koltuk çekiyorum, sonra onun karşısındaki kendi koltuğuma oturuyorum.

"Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek," diyor ev sahibemiz ve bizi yalnız bırakıyor.

Eva pencereden dışarı bakıyor, kulenin çeliği bizi çevreliyor. Her şeyi içine çekmesine izin veriyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Bunun için teşekkür ederim. Bu inanılmaz."

İki saat geçti ama beş dakika gibi geldi. Yedi çeşit yemek yedik, güldük, şarap içtik ve güneşin Paris'in üzerinden batışını izledik.

Birlikte seyir terasına çıkıyoruz. Dışarı adım attığımız anda rüzgar vuruyor, keskin ve huzursuz. Saçlarını çekiştiriyor ve sadece yüksekliğin verebileceği türden bir ürpertiyle ceketimi kesiyor.

Korkuluklara yaslanmaya başlıyorum ama o beni köşeye sıkıştırıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Elleri saçlarımda, beni yakıcı bir yoğunlukla öpüyor.

Ağzım onunkine karşı hareket ediyor ve dillerimiz ısrarla birbirine dolanıyor.

Ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

Hesabı ödemek ve arabayı otele geri götürmek için geçen süre dayanılmaz.

Odaya girer girmez emir yağdırmaya başladım. "Kıçını yatak odasına götür. Hemen. Şimdi."

Onu takip ediyorum, yol boyunca elbisesinin fermuarını açıyorum. Döndüğünde yüzüme dönüyor, askıları omuzlarından çekip çıkarıyor ve ayaklarına doğru düşmesine izin veriyor.

Şimdi önümde kırmızı dantel iç çamaşırı ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla duruyor. Kırmızı ruj hala dolgun dudaklarını lekeliyor.

İçime bir şey doğuyor. Bu gece onun her bir santimine tapmak istiyorum.

"Benim için yatağa uzan," diyorum boğazımdaki kalınlığın içinden.

Ben boxerıma kadar soyunurken o da dediğimi yapıyor. Narin ayak parmaklarındaki açık pembe ojeyi fark ederek sağ ayağını tutuyorum. Dudaklarımı ayak parmaklarının ortasına bastırıyorum, sonra ayağının kemerine doğru ilerliyorum.

Beni izliyor, nefesleri sığlaşıyor. Dudaklarım baldırından iç uyluğuna doğru ilerliyor. Her iki öpücükte bir dilimi nazikçe tenine bastırıyorum.

Bikini çizgisi boyunca ilerleyip külotunun etrafını öpüyorum. Sonra diğer tarafa geçiyorum ve diğer ayağına doğru ilerliyorum.

Altımda kıvranmaya ve kıpırdanmaya başlıyor ama ben yılmıyorum. Onun her yerini tatmak istiyorum.

Üzerine tırmanıyorum ve kısa bir an için dudaklarını öpüyorum, sonra boynundan köprücük kemiğine doğru ilerliyorum. Omzuna. Koluna. Elleri. Parmaklarına. Sonra hepsini diğer tarafta tekrarlıyorum.

Köprücük kemiğine ulaştığımda "Roman," diye pantolonunu indiriyor.

"Evet, bebeğim?" Yumuşakça cevap veriyorum, sonra sütyenini geri çekiyorum ve meme ucunu ağzıma alıyorum.

Yumuşak, nefes nefese bir ses çıkarıyor. Yarı inilti, yarı iç çekiş. Aynı şeyi diğer meme ucuna da yapıyorum.

Göğüslerine doyduktan sonra öpücüklerimi karnından aşağıya, yanlarından ve kalçalarından geçirerek külotunun üstüne kadar götürüyorum. Bacaklarının arasından aşağıya doğru inip külotunun etrafındaki bölgeyi yalarken kenarından alay ediyorum.

"Roman, lütfen. İhtiyacım var ..."

"Söyle bana, benden ne istiyorsun?" "Sana."

"Hangi parçama ihtiyacın var bebeğim?" Yavaşça çiziyorum, etkinin tadını çıkarıyorum. Şu an onun üzerindeyim.

"Sen, Roman. *Sana* içimde ihtiyacım var," diye yalvarırcasına cevap veriyor, sanki isteğini yerine getirmezssem onu kaybedebilirmiş gibi.

Pamuk ipliğine bağlı olan tek kişi o değil. Boxerımı çıkarıyorum ve dirseklerimi yatağa dayayarak kendimi onun üstüne atıyorum. Sikimi tutuyor ve girişine yerleştiriyor. Hızlı bir hamleyle sonuna kadar itiyorum.

Birlikte inliyoruz, alnım onunkiyle buluşuyor. Ona karşı hissettiklerimin gücü beni vurdukça korku beni boğmaya başlıyor. Onları bir kenara itip masum gözlerine bakıyorum. Şu anda, bu güzel şehirde onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkaracağım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Eva

"Bir şey söylerken tereddüt ediyorum da ne demek?" Dükkânın etrafında dolaşırken Jessie soruyor.

Kolları dantelli siyah bir gömlekte duruyorum. Çok şirin. Roman buna bayılırdı. Kahretsin. İşte tam da bu yüzden onunla ilişkiyi bitirmeliyim. Her zaman aklımda o var. Yaptığım her şeyde onun ne düşüneceğini merak ediyorum ya da aramızda geçen bir konuşmayı hatırlıyorum.

Paris... tarif edilemezdi. Hayatımda geçirdiğim en güzel zamandı. Bana etrafı gezdirdi, elimi tuttu, gittiğimiz her yerde beni şımarttı, sonra otele geri döndü ve benimle sevişti.

Sevişti derken ciddiye dim. Her gece her santimime tapınarak saatler geçirdi. Ağzını, parmaklarını üzerimde kullandı. Seks yaptığımızda, yavaş ve özenliydi.

Bunu yüzünde gördüm, o da hissediyordu.

Döneli bir hafta oldu ama o mesafeli. Onsuz geçirdiğim bu hafta, onu kaybetmenin ne kadar zor olacağını anlamamı sağladı.

Buna hazır değilim. Biraz daha zamana ihtiyacım var.

Bu sorumsuzluk mu? Muhtemelen. Sonunda benim için daha çok acı verecek, ama ona bittiğini söyleyecek güce sahip olduğumu hayal bile edemiyorum.

"Eva!" Jessie haykırıyor. "Kendine gel. Neden Roman'la bu konuşmayı şimdi yapmaman gerektiğini düşündüğünü söyle bana?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Sadece biraz daha zaman istiyorum. Sırf duygularım var diye bitmek *zorunda* mı?"

Hemen cevap vermiyor. Bana aptallık ettiğimi söylemesini bekliyorum. Aklından geçen şeyin tam olarak bu olduğuna eminim.

"Sence o da mı daha fazla hissediyor?" diye soruyor sonunda.

"Bilmiyorum. Paris'te öyle hissetti. Hissettiklerimi sadece benim hissetmemin mümkün olmadığını düşünüyorum."

"Ve bunu riske atıp onunla görüşmeye devam etmek istiyorsun?"

"Eğer o da isterse. Sadece birkaç ay oldu. Bir şeyler hissediyor olsa bile, şu anda bana aşkını ilan etmesini bekleyemem. Bu zaman alır. Bu kadar iyi gidiyorsa, bir şeye dönüşme şansı olmadan neden bitireyim ki?"

Yüz ifadesini okumaya çalışırken bir an duraksıyorum. "Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

İç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, hayır, düşünmüyorum. Haklı olduğun bir nokta var. Birkaç ay oldu. Kapına gelip sana aşkını ilan etmesi için hiçbir sebep yok. İçgüdülerine göre hareket et derim. Eğer daha fazlasını hissedebileceğini düşünüyorsan, belki de bir şans vermeye değer."

Verdiği yanıt omuzlarımdan bir yükü kaldırdı. Onun sözlerine ne kadar hazırlandığımı fark etmemiştim. Jessie sırf duymak istediğimi bildiği için bana bir şey söyleyecek biri değil. Eğer mantıklı konuştuğumu söylüyorsa, ciddidir.

Bunu omuzlarımdan atarak giysi raflarını incelemeye devam ettim. "Eva?"

diye bağılıyor bir kadın.

Kim olduğunu görmek için arkamı dönüyorum. "Penelope, merhaba!" diye haykırıyorum. Aradaki mesafeyi kapatıp ona sarılıyorum.

"Sen olduğunu düşünmüştüm," diyor. "Nasılsın?"

"İyiyim. Arkadaşımla alışveriş yapıyoruz. Bir kez olsun sakın bir Cumartesi gününün tadını çıkarıyorum."

"Çok şanslısın. Bu akşam bir iş etkinliğim var. Tabii ki siyah kravatlı, bu yüzden son dakika alışverişi yapıyorum."

Jessie kendine özgü parlak gülümsemesiyle yanımıza geldi. "Merhaba, ben Jessie."

"Merhaba, Jessie. Ben Penelope."

"Penelope, Bertini Otelleri'nin başkan yardımcısı."

"Güzel. Kadınların yükseldiğini görmeye bayılıyorum."

Penelope gülüyor. "Roman pek çok şey olabilir ama kadın düşmanı olmak bunlardan biri değil." Saatine bir göz atıyor. "Roman'dan bahsetmişken, gitmeliyim. Birkaç saat içinde beni alacak."

Kalbim küt küt atarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Gülümseyip geçiştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Peki, bu gece iyi vakit geçir. Sonra görüşürüz."

"Tabii ki. Görüşürüz Eva. Memnun oldum Jessie."

Penelope topuklu ayakkabılarıyla dükkândan çıkıyor, bronz bacakları ve sıska vücudu artık beynime kazınmış durumda.

Jessie ve ben kapıya bakarken sessizlik içinde duruyoruz. "Peki, Roman onu ne için alacak?"

"Bir iş etkinliği için," diye yanıtlıyorum, sesim çatlayarak. "Anlıyorum. Bu onun başkan yardımcısı. O..." "Göz kamaştırıcı."

"Evet, bakması hiç de fena değil."

Dönüyorum ve önümdeki kıyafetleri görmeden agresif bir şekilde askıları itmeye başlıyorum. Birlikte olmadığımız gecelerde Roman'ın ne yapıyor olabileceğini hiç düşünmemiştim. Uzun bacaklı başkan yardımcısını iş etkinliklerine en sık kıyafetlerle kimin götürüyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Birlikte çektiardikleri bir fotoğraf gözlerimi yakarken midem gurulduyor.

"Eva," diyor Jessie nazikçe, eli omzumda, "şimdi kafanda olmayan bir senaryo yaratma."

Topuğumun üzerinde dönüyorum. "Birkaç kadeh içki içsen ve o da istese onun gibi birine karşı koyabilir misin?"

Yere bakıyor. "Elbette. Tabii ki."

"Jessie, yalan söylediğini biliyorum." İçimi ele geçiren bu aşırı enerjiden kurtulmak için çaresizce dükkândan çıkıyorum.

Jessie bana yetişti. "Eva, hadi ama. Aralarında hiçbir şey olmayacak. Bu onun başkan yardımcısı. Onunla yatmak için imajını tehlikeye atmayacaktır."

Sözleri kafama dank edince yavaşladım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hadi ama. İşi onun hayatı. Bunu yapmaz. Onu tanımıyorum ama sen varken onu seçmesi delilik olur."

Kendi kendime gülümsedim. şu anda saçmaladığını biliyorum. Belki de sırf ben duymak istediğim için bana yalan söyleyebiliyor.

"Teşekkürler, Jessie. Özür dilerim. şu anda bir çocuk gibi davranıyorum."

Elini bana doğru salladı. "Hayır, sen sadece kendi kontrolünde olmayan koşulları kontrol etmeye çalışıyorsun. Bu korkutucu. Kimse aşık olmanın kolay olduğunu söylemedi. Bu bir risk."

Kalmanın her şeyi riske atmak anlamına geldiğini biliyorum. Başından beri bana karşı dürüsttü, aşkı sevmiyordu.

Ama aşk her zaman bir seçim değildir.

Sadece birlikte olduğumuz, ellerinin üzerimde olduğu ya da dudaklarının dudaklarımda olduğu anlar değil. İnce anlardır, sesindeki yumuşaklıktır. Önemli olduğunda ortaya çıkması. Konuştuğumda dinlemesi, kendi acısını bana açması.

İçinde bir şeyler değişiyor. Bunu hissedebiliyorum. O henüz bilmesi bile.

Saf değilim. Bu, kalbimin paramparça olmasıyla sona erebilir ve ben de isteyerek onun ellerine bıraktığım parçaları toplamak zorunda kalabilirim. Özellikle de kolunda güzel bir kadınla bir etkinliğe katıldığını bildiğim böyle gecelerde.

Ama ya... ya onun da düşme ihtimali varsa?

Eğer onun da aynı şeyleri hissettiğine dair en ufak bir ihtimal bile varsa, bunu görmeliyim.

Çünkü şimdi çekip gitmek de kalmak kadar acı verecekti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Roman

"Bir şeyler içmek için bir barda durmak istemediğine emin misin?" Şoförüm etkinlikten uzaklaşırken Penelope soruyor.

Bu duyguyla savaşılmaya çalışarak papyonumu gevşetiyorum. Bütün akşam kendimi kaskatı ve sinirli hissetmişim.

"Yok, yorgunum," diye yalan söylüyorum içimden bir enerji dalgası geçerken. "Eve gitmeyi tercih ederim."

Pencereden dışarı bakıyor, pırıl pırıl elbisesi arabanın içinde parıldıyor. "Bugün Eva'ya rastladım."

Onun adının geçmesi bile vücudumun düğümlenmesine neden oluyor. Bir hafta boyunca mesafemi korumak için çok uğraştım.

Bu kadar ileri gitmesini istememiştim. İlk günden beri bunun ne olduğunu ve ne olmadığını açıkça belirtmişim.

Ama şimdi, her şey farklı hissettiriyor.

Eva gülüyor ve göğsümde bir şey ağrıyor. Ona dokunuyorum ve sanki ... eve geliyor. Bu beni çok korkutuyor. Buna hazır

değilim. Henüz hazır değilim. Belki de hiç.

Çekip gitmek de bir seçenek gibi gelmiyor. O sadece bir kaçamak ya da omuz silkip unutabileceğim biri değil. Derimin altına girdi, yıllardır kilitli tuttuğum yerlere giriyor.

Aramıza bu mesafeyi koyarak onu koruduğumu söyleyip duruyorum kendime. Ama gerçek şu ki, kendimi koruyorum. Peki ne için? Korkarım bugün bitse bile hasar çoktan verilmiş olacak. Çoktan dibe battım.

Penelope'nin burada olduğunu

hatırlıyorum. "Ah, öyle mi?"

Uzaktan soruyorum.

"Evet. Beni buraya getireceğini söylediğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. bu gece."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Bunu ona sen mi söyledin?"

"Şey, evet. Bugün alışveriş yaparken karşılaştık. Birden aklıma geldi. Üzgün görünüyor. Bir şeyler olduğunu fark etmemiştim..."

Kırmızıyı gördüğümde çenem sıkıştı. "Penelope, bu seni ilgilendirmez."

Şaşırmış görünüyor. "Bu tür etkinlikleri hep birlikte yaparız. Yoğun programlarımızda bir randevu bulmaktan daha kolay."

"Bu gece bitiyor," diye bağıriyorum, yavaşça onun apartmanına yanaşmamızı izlerken bacağım zıplıyor.

"Özür dilerim Roman. Böyle olduğunu hiç bilmiyordum."

"İyi geceler Penelope," diye cevap veriyorum, ona bu konuşmanın bittiğini söylüyorum. Anlayışla başını sallıyor. "İyi geceler, Roman."

Kapı kapanır kapanmaz, "Benim yerim, Aaron. Olabildiğince çabuk oraya git."

Kalbim hızla çarpıyor. Tek görebildiğim yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi - Paris'teki zamanımızdan sonra ondan uzak durmamdan Penelope'yi bu etkinliğe götürdüğümü duymasına kadar. Arabadan atlamamak ve yolun geri kalanına koşmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ben arabadan inip içeri koşmadan önce araba ancak durabiliyor.

Nefesimi tutmaya çalışırken kapısına vuruyorum. Papyonum boynumda sallanıyordu. Gömleğimin üst iki düğmesini açmışım.

Kapıyı açıyor ve siyah ipek pijama takımıyla karşımda duruyor. Ne söyleyeceğimi bilemediğimi fark ediyorum. Bir şeyler bulmaya çalışırken elim kapının pervazına dayanıyor.

Hiç beklenmedik bir anda kollarıma atladı. Kollarını boynuma dolayıp beni öperken onu kendime doğru çekiyorum. Bir anda, o panik

beni tüketti.

Bizi onun evine götürüp kapıyı tekmeleyerek kapattım. Yatak odasına gidip onun içinde olmak için sabırsızlanıyorum. Bizi döndürüyorum ve sırtını kapıya çarpıyorum.

O da benim hissettiğim kadar aceleyle kemerime uzanıyor. Ağızlarımız çılgınca birbirine doğru hareket ederken ikimiz de beni kurtarmak için uğraşıyoruz.

Serbest kaldığım an, şortunu aşağı itiyorum ve külotunu tek bir kuvvetle çekerek yırtıyorum.

İçine doğru itiyorum ve sonuna kadar batmasına izin veriyorum. Ceketimi üzerimden itmeden önce parmakları omuzlarıma saplanıyor. Ben içinde hareket ederken gömleğimin düğmelerini açıyor, sonra ellerini göğsümde gezdiriyor.

"Bütün gece seni düşündüm," diyorum içime girip çıkarken ve her hamlede yüzünü izliyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, sanki doğruyu söylemiyormuşum gibi.

"Bütün"-içine giriyorum- "lanet"-bir itiş daha- "gece."

"Bütün hafta seni düşündüm," diye itiraf ediyor.

"Bunun bir yarışma olduğunu fark etmemiştim." Çok uzun süre dayanamayacağımı bildiğim için içinde çalışmaya devam ediyorum. "Seninle tanıştığım andan beri seni düşünüyorum."

Zafer kazanmış gibi hissederek, bunu geçemeyeceğini bilerek, kalçalarının altından kavriyorum ve onu hızlı, sert hareketlerle sıklıkla sikiyorum.

"Seni tanımadan önce bile seni düşünmüştüm," diye bağırarak aletimin üzerine boşalıyor ve beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına itiyor.

İkimiz de hızla nefes alırken dudaklarımız birbirinden bir santim kadar uzakta, hala her şeyden aşağı iniyoruz.

"Her zaman son sözü sen söylemek zorundasın, değil mi?"

Gülümsüyor, sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Yumuşak, nazik bir dokunuş tüylerimi diken diken ediyor. "Benim bu yönümü seviyorsun."

Seni gerçekten seviyorum.

Kelimeler kafamın içinde birkaç kez tekrarlanıyor. Sanki içimde bir şey söylememi istiyor ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Söyleyemiyorum. Korkudan felç oldum.

Onu yavaşça yere bırakıyorum, bir şaka olması gereken şey yüzünden içimde süren savaşın farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Gidip temizlenmeliyim," diye mırıldanıyorum. "Hemen döneceğim."

Üstümü başımı temizlerken kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Ellerimi tezgâhın üzerine koyup yansıma bakıyorum.

"Senin derdin ne lan?" Bana bakan adama acı acı soruyorum.

Ne yazık ki tam bir pislik ve cevap veremiyor. Tek gördüğüm, zayıf olduğu için bundan yirmi yıl sonra ailesini mahvetmekten korkan bir adamdan farksız biri.

Başımı iki yana sallayıp arkamı dönüyorum, aynadaki zavallı adama bakmaktan bıkmıştım.

Bu gece ona bu sözleri söyleyemeyebilirim ama her şeyi mahvedip gitmeyeceğim de.

Belki her seferinde bir adım atarım. O adımın ne olacağını bilmiyorum. Geceyi asla biriyle geçirmem, ama bunu zaten yaptık. Ona kahvaltı hazırlayabilirim.

Bekle. Bu onun evinde yapmak için garip mi?

Kahretsin, bu işte çok kötüyüm. Şansı varken dışarı çıkmalı.

Kapıyı açtım, kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş beni bekliyordu.

"İçeride çıldırman bitti mi?" diye soruyor doğrudan. Kiminle uğraştığımı unutmuşum.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Eva, özür dilerim." "Öyle demek istemediğimi biliyorsun-"

"Biliyorum. Biliyorum. Düşündüğün gibi değil."

Kaşları kalkıyor, şüpheleri belli oluyor. "Gerçekten mi? Çünkü sanırım beni sevdiğini ima ettiğimi düşünerek çıldırdın."

"Tam olarak öyle değil. Söz veriyorum. Sadece..." Elini elime aldım ve sıktım. "Güven bana, düşündüğün gibi değil."

İç geçiriyor ama elini çekmiyor. "Bunu bir ara konuşmamız gerekecek Roman."

"Haklısın. Konuşmamız gerekecek.

Konuşacağız." "Henüz değil mi?" diye

soruyor.

"Yakında. Bazı şeyler üzerinde çalışmam lazım. Yemin ederim, uğraşıyorum."

Yatağına doğru geri geri yürüyorum. İçine girip onu kollarımın arasına almak istiyorum. Yorganı geri çektiğimde itiraz etmiyor. Yatağa girer girmez onu tutup göğsüme doğru çekiyorum.

Parmakları göğsümdeki kıllarla oynuyor; bu onunla alıştığım bir şey. Bu rahatlatıcı.

"Bu gece Penelope ile dışarıdaydınız." "Penelope'yle aramda bir şey yok."

Cevap vermedi. Parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

Sözlerimin onun için yeterli olmadığını hissederek devam etme ihtiyacı duyuyorum. "Bana daha önce seninle karşılaştığını söyledi. Sana birlikte gideceğimizi söylediğinde yüzünde bir hayal kırıklığı gördüğünü düşünmüş."

Boynunu büktü ve bana baktı. "Bunu sık sık yapar mısınız?"

"Yapıyoruz. Yaptık. İkimiz için de daha kolay oldu. İkimiz de işkoliğiz. Biriyle çıkmak için zamanımız yoktu. Ama aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı. Onu o şekilde görmüyorum."

"Onu nasıl o şekilde görmezsin? O muhteşem biri."

Önce bunu düşünmeliyim. Bunu hiç düşünmedim bile. "Sanırım onun çekici olduğunu biliyordum. Ama bana çok benziyor. Soğuk biri. Acı. İşiyle evli."

"Biliyor musun, sen kendin hakkında bunları söylüyorsun ama ben tam tersini görüyorum."

"İçimdeki başka bir şeyi ortaya çıkarıyorsun."

Parmakları göğsümde gezinmeye devam ediyor. "O haklıydı. Bana söylediğinde hoşuma gitmedi. Kıskanmıştım."

Onu kendime çekiyorum. Bu kadar dürüst olmasını seviyorum. Duyguları konusunda çok cesur. Buna imreniyorum.

"Penelope'ye artık birlikte hiçbir etkinliğe katılamayacağımızı söyledim." "Söyledin mi?" Sesi hafifçe yükseliyor.

"Sana karşı hissettiklerimi ikinci kez sorgulama fikrinden bile hoşlanmadım."

Kahkahasının titreşimi aniden yüzüme çarpıyor.

"Orada bu kadar komik olan ne?"

"Sen" -parmağını göğsüme bastırıyor- "kafa karıştırıcı bir adamsın."

Az önce onun bir şakası yüzünden nasıl çıldırdığımı düşünüyorum. Şimdi ona karşı hislerim olduğunu ve hiçbir kadınla hiçbir etkinliğe katılmayacağımı söylüyorum.

"Neden kaçıp gitmiyorsun bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Ben karmaşık bir adamım. Buna değmem."

Kendini kaldırıyor ve dirseğinin üzerine yaslanarak parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Kimin buna değip değmeyeceğine ben karar veririm."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve Paris'te birlikte olduğumuzdan beri ilk kez çabucak uykuya dalıyorum ve gece boyunca uyuyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Eva

Roman evime uğrayalı üç hafta oldu. O zamandan beri her geceyi birlikte geçirdik. Bana karşı hislerini yarı yarıya açıklamasının şimdilik yeterli olduğuna karar verdim.

New York'taki tadilatın sorunsuz bir şekilde devam etmesi ve Drew'un programa uyulmasını sağlamak için çok iyi bir iş çıkarması nedeniyle zamanımın çoğunu Paris'teki oteli tasarlamaya ayırdım.

Üç haftadır bir rüyanın içinde yaşıyorum. Bu oteli tasarlamak ve Roman'la geçirdiğim zaman arasında hayat sanki her şey yerli yerine oturuyor.

Roman'la çalışmaktan ve geç saatlere kadar uyumamaktan dolayı biraz yorgunluk çekiyor olabilirim ama buna değer.

Ancak bu sabah, sanki bir yük treni bana çarpmış gibi hissediyorum. Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum ve vücudum sadece uyumak istiyor. Yorganı üzerime çekiyorum, erteleme tuşuna bastıktan sonra çalar saatim beşinci kez çaldığında inliyorum.

Bu berbat bir şey. Bugün Paris'teki otel lobisinin ölçülerini almam gerekiyordu, böylece ilham aşamasını geçip gerçek bir plan yapmaya başlayabilirdim.

Bunun için zamanım yok. Yorganı üzerimden atıp komodine doğru dönüyorum ve telefonumun yan tarafındaki düğmeye tıklıyorum. Çalan alarm kayboluyor ama sanırım arkamı çok hızlı döndüm.

Midemdekiler şimdi yukarı doğru çıkıyormuş gibi hissediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum banyoya doğru koşarken.

İçimdeki her şeyi klozete dökmek için tam zamanında yetişiyorum. Midem, içindeki her şeyi boşaltmak için kasıldıkça kasılıyor. Alnımdan ter damlıyor. Sifonu çekiyorum ve yere düşüp duvara yaslanıyorum. Yerdeki serin fayanslar vücuduma karşı ferahlatıcı bir his veriyor.

Ayağa kalkmak için yeterli güce sahip olduğumu hissettiğimde mutfağa yürüyorum ve buzlu sudan küçük yudumlar alıyorum. Bir şeyler yemeye çalışmalıyım.

En iyi fikrin ne olduğunu düşünürken mutfağıma göz gezdiriyorum. Bir parça tost tercih ettim. Ekmeği kızartma makinesine yerleştiriyorum ve telefonumun alarmı çalıyor

-Doğum kontrol hapım için bir hatırlatma.

Doğum kontrol hapımı almam gerekiyor.

Çantam zaten tezgahın üzerindeydi. Karıştırdım ve doğum kontrol hapımı çıkardım. Açtığımda, son plasebo hapımı çoktan aldığımı fark ediyorum.

Bu doğru olamaz. Hiç kanamam olmadı. Ben *hep* kanarım.

İş yerinde aşırıya mı kaçıyorum? Belki de çok stresliyimdir. Stresin regl dönemini etkilediğini duymuştum.

Bu yüzden olmalı. Yoga derslerine falan yazılmalıyım. New York'ta kendi işini kurmak kolay değil.

Ekmeği kızartma makinesinden çıkıyor. Buzdolabından tereyağı ve bir bıçak aldım. Tereyağını kızarmış ekmeğimin üzerine sürerken beni neyin strese sokabileceğini düşünüyorum.

Stresli hissetmiyorum. Aksine, daha da canlanmış hissediyorum. Sabah uyandığımda güne hazırım ve sevdiğim adamın kollarında yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

Stres değilse ne olabilir ki?

Tostu ağzıma attım ve neredeyse öğürüyordum. İğrenç. Tereyağının kokusu midemi tekrar bulandırıyor.

Sonra her şey bir anda başıma geliyor. Tost elimden düşüyor ve yere çarpıyor.

İmkânı yok. Olamam. Doğum kontrol hapımı her gün alıyorum. Bu bir tesadüf olmalı. Hasta olduğuma eminim. Belki de bu ay kanamamın olmamasının sebebi budur.

Ama ... ya ... ya hamileysem?

Tamamen farklı bir nedenden dolayı hasta hissetmeye başladım. Karnımı tutup tezgaha yaslanıyorum. Vücuduma yavaş yavaş bir ürperti yayılıyor. Sadece hamile olma fikri değil, onu düşünmeden de edemiyorum.

Aşka inanmayan adamı. Bu kelimeyi şaka yollu kullandığımda banyoma koşup panikleyen adam.

Ona bir bebeğimiz olacağını söylersem ne hissedecek? Çıldırarak.

İstediği şeyin bu olmasına imkan yok.

Öğrenene kadar odaklanamayacağım. Çantama uzanıyorum. Sokağın aşağısındaki markete koşacağım.

Ama vücudumun başka planları var. Çantamı yere bırakıp banyoya geri koşuyorum. Kurtulacak bir şey kaldığına inanamıyorum ama vücudum bir yolunu buluyor.

Telefonuma uzanıyorum ve beni ve Roman'ı bilen tek kişiye bir mesaj gönderiyorum.

Sana ihtiyacım var.

Neyin var?

Hamilelik testleriyle birlikte buraya gelebilir misin?

Cevabı hemen geldi.

Geliyorum.

Kendimi elimden geldiğince temizliyorum; yeni kıyafetlerimi giymeden önce saçlarımı ve dişlerimi fırçalıyorum. Kot pantolon ve bol bir tişört tercih ettim.

Ön kapının kilidini açıyorum, Jessie'ye geldiğinde içeri gelmesini söylüyorum, bir şişe su alıyorum ve kanepeye uzanıp bekliyorum.

Sanki zaman durmuş gibi. Burada uzanıp en kötü senaryoları düşünürken hayatımın en uzun otuz dakikasını geçiriyorum. İşimin çökmesi çünkü ona ve bir bebeğe yetişemiyorum. Roman benden sonsuza dek nefret ediyor, acı içinde para gönderiyor ama benimle ya da bebekle hiçbir şey yapmak istemediğini söylüyor.

Jessie tam zamanında kapıdan içeri dalıp beni kendime zarar veren düşüncelerimden kurtardı.

"Buradayım," diye bağırdı.

"Şurada, kanepede," diye cevap veriyorum yavaşça doğrulup midemin sakinleşmesini umarak.

Elindeki bakkal poşetini sehpanın üzerine atıyor, yanımdaki kanepeye çöküyor ve kollarını bana doluyor.

Gözlerimi kırıştıtarak dökülmek üzere olan gözyaşlarımı uzaklaştırıyorum.

Eğer şimdi başlarsam, duramam. Jessie geri çekiliyor. "Pekâlâ. Bana neler olduğunu anlat."

"Bu sabah uyandım ve kustum. Başta hiçbir şey düşünmedim. Sadece hasta olduğumu düşündüm. Sonra doğum kontrol hapımın hatırlatıcısı bozuldu. Hapı almaya gittiğimde son plasebo hapımı yeni bitirdiğimi ve hiç kanamadığımı fark ettim."

"Hmm. Bu... adet görmemeyi ve hasta olmayı bir araya getirdiğinizde şüpheli bir zamanlama."

Gözyaşlarım galip geldi ve yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. "Biliyorum," diye ağlıyorum. "Nasıl olmuş olabileceğini bilmiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Her zaman işe yaradı. Her gün aynı saatte alıyorum."

Elini sırtıma koyuyor ve rahatlatıcı daireler çizmeye başlıyor. "Oraya gitmeden önce testi yapalım. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum. "Önce şu suyu bitirmem lazım. Daha önce her şeyi kustum. Şu anda işeyebileceğimi sanmıyorum."

"Senden benim önümde kusmaktan kaçınmanı istemek zorundayım. Eğer buna şahit olursam sana hiç yardımcı olamam."

Onun dramatizmine kıkırdıyorum. "Anladım. Banyodan uzak durursan güvende olursun. Şimdi daha iyi hissediyorum."

"Beklerken sana bir şey getireyim mi?"

Midem boş ve acıkmaya başlıyorum. "Bana bir granola bar getirebilir misin?"

"Tamamdır," diye yanıtlıyor, sonra gidiyor ve elinde bir barla geri geliyor. "Al bakalım." "Teşekkürler."

Çikolatayı açıyorum ve yavaşça yemeye başlıyorum, tadı bu sefer midemi bulandırmıyor.

"Sana neler oluyor?" Umutsuzca dikkatimi dağıtmaya ihtiyaç duyarak soruyorum.

"Geçen gün adliyede aptal kardeşini gördüm," diyor soğukkanlılıkla.

Gülümsüyorum. "Kardeşime aptal demesine izin vereceğim tek kişi sensin. Aptal kardeşim nasılmış bakalım?"

"Ben nereden bileyim? El salladığında uzaklaştım."

"Ondan ne kadar hoşlanmadığın konusunda çok dramatiksin. O kadar da kötü biri değil."

"Her neyse. Kışında bir sopa var. Kendini Tanrı'nın dünyaya bir armağanı sanıyor."

Omuzlarımı silktim. Buna karşı çıkabileceğimden emin değilim. Walker'ın kendine güveni eksik değil. Ama özünde iyi bir adam. Bastırdığı kendi sorunları var. Ailelerimiz tarafından büyütölmek kolay değildi.

"Pekala"-Jessie barımı ve suyum bitirdikten sonra ayağa kalkıyor- "en azından şu kutuyu açıp talimatları okuyalım."

Talimatları çıkardı ve önümdeki sehpaye oturdu. "Tamam. Aplikatörü beş saniye boyunca düzenli bir idrar akışının altına yerleştiriyorsun. Sonra kapağı tekrar tak, düz bir zemine koy ve üç dakika bekle. Bu kolay. Beş saniye işeyebilir misin sence?"

Titrek bir nefes alıyorum. "Sanırım yapabilirim."

Testlerden birini bana uzattı. "Bu sende var."

Yatak odama giriyoruz ve o yatağıma oturuyor. Banyoya giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Talimatları takip ediyorum ve işim bittiğinde kapağı tekrar takıyorum, sonra da tezgahın üzerine koyuyorum.

Kapıyı açıyorum ve yatağa yaslanıyorum. "Tamam. Üç dakika geçince bana söyle."

Telefonunu elinde tutuyor. "Zamanlayıcıyı çoktan başlattım," diyor.

İkimiz de saniyelerin geçişini izliyoruz, böyle bir anda konuşulacak hiçbir kelime yok. Hayatımın en uzun ve aynı zamanda en kısa üç dakikası gibi geliyor.

Alarm çalıyor. "Tamam," diyor usulca, "git kontrol et."

Başımı sallıyorum, sonra titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum. Banyoya doğru yürürken kendimi destekliyorum. Sonuç ne olursa olsun, kalbim tehlikede. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, Roman'dan bir bebek sahibi olacağımı düşündüğümde içimi bir mutluluk dalgası kaplıyor. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Yine ne arıyorum ben?" Henüz bakmayı reddederek tezgâhta dururken bağıriyorum.

"İki çizgi eşittir hamile. Tek çizgi hamile değil. Ve ikinci çizgi çok silik olsa bile yine de pozitif olduğunu söylüyor."

İlk bakışta tek bir çizgi görüyorum. Doğrulamak için çubuğu elime alıyorum ve sonra görüyorum. Çok silik bir çizgi daha, ama kesinlikle başka bir çizgi.

"Vay anasını," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Çubuğu bırakıyorum, yere düşerken lavaboda takırdıyor.

"Eva!" Jessie bağıriyor, sonra kapıda beliriyor. "Aman Tanrım. Tatlım." Bir anda yanımda yere yığıldı ve beni kollarının arasına aldı.

Dünyam kendi ekseninde dönerken içimden bir hıçkırık kopuyor. Korku beni sararken Jessie'nin gömleğine tutunuyorum ve her nefes alışım daha da zorlaşıyor.

"Her şey yolunda." Beni sıkıyor. "Söz veriyorum. Bunu çözeceğiz." "O... benden... nefret edecek," diyorum acının içinden.

"Hayır, hayır. Tabii ki senden nefret etmeyecek."

Sözlerindeki belirsizliği ben bile duyabiliyorum. Gözyaşlarımın serbest kalmasına izin veriyorum, bedenim kalan tüm enerjisini onun kollarında gevşeyip kırılsana kadar harcıyor.

"Hadi gidip yatağa uzanalım. Dinlenmen gerek," diye talimat verdi Jessie.

Önce ayağa kalkıyor ve beni yukarı çekiyor, sonra yatağa yatırana kadar bana sarılıyor. Odamdan çıktıktan sonra elinde bir şişe suyla geri döndü.

"Susuz kalmamalısın."

Şişeyi ondan alıyorum ve yarısını bir dikişte içiyorum. Yüzü bana dönük bir şekilde yorganın üstüne uzanıyor. Bir süre konuşmuyoruz, her şeyin gerçekliği içimize yerleşiyor.

"Ona nasıl söyleyeceğim?" Tavandaki vantilatöre bakıp kanatların daireler çizerek dönmesini izlerken fısıldıyorum.

"Ona söylemeyeceksin."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Yani, ona henüz söylemeyeceksin. Doktorun hamile olduğunu doğrulayana kadar olmaz."

"Az önce kustum, adet dönemimi kaçırdım ve test pozitif çıktı."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama böyle büyük bir şey söz konusu olduğunda emin olman gerekir. Bence bir doktora görünene kadar ona söylemeyi bekle."

Son dokuz yıldır kullandığım doktor Chicago'da. Burada, şehirde yeni bir doktor bulmam gerekecek.

"Burada yok," dedim ona.

"Sorun değil. Sana doktorumun bilgilerini vereceğim. Harika biridir."

"Gerçekten doktora görünene kadar ona söylememem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Yani, sen yaparsın. Ama ya sadece hastaysan ve tüm bu şeylere katkıda bulunduydu? Ya yanlış pozitif çıkarsa? Olur böyle şeyler."

Şu anda ciddi olup olmadığını merak ederek kaşlarımı kaldırıyorum.

"Muhtemel olduğunu söylemiyorum. Sadece gerçek bir doğum tarihi falan alırsan ona söylemenin daha kolay olabileceğini söylüyorum."

Ona gitmeyi ve soruları sıralamaya başladığında cevapsız kalmayı düşünüyorum. Belki de haklıdır. Konuşmaya girerken ne kadar çok bilgi sahibi olursam o kadar iyi.

"Tamam. Bugün doktoru arayacağım."

Kendi şirketimin olmasının iyi yanı, günü kendime ayırabilmem ve kimseye hesap vermek zorunda olmamam. Hiç toplantım yok.

Jessie'nin doktorunu arayıp beni gelecek hafta görebileceklerini söyledikten sonra duş alıp öğle yemeği yemeyi kabul ediyorum. Patronunu arayıp izin alması gerektiğini söyledi.

Gerçek bir arkadaşın olduğunu böyle anlarsın. Yapması gereken dağlar kadar işi olduğunu biliyorum ama ona ihtiyacım olduğu için bugün hepsini bir kenara bırakmaya razı.

Akşam yemeği vakti geldiğinde, Jesse'yle iki film izledikten ve ben bir yandan ağlayıp bir yandan ağladıktan sonra Roman'dan bir mesaj aldım.

Akşam yemeğine ne dersin? Benim evde pişireceğim.

Hüzün, vücudumda gelgitler yaratan bir dalga gibi üzerime çöktü. Böyle bir mesaj dün yüzüme bir gülümseme yerleştirdi. Şimdi ise ne olursa olsun aramızdaki şeylerin farklı olacağını hatırlatıyor.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Gelmemi istiyor. Ne diyeyim?" Yoğun duygular içinde söylüyorum. "Şu anda cevap vermek zorunda değilsin."

"Onu görmek istiyorum. Ona söylemek istiyorum. Ama ya söylersem ve çıldırırsa? Ya hamile değilsem ve bu korkuyu atlatamazsa? Ben sadece... Şu anda yapamam."

"Sorun değil. Kendini koruyorsun. Buna izin var." Yanaklarımı sildim. "Ona yalan söylüyormuşum gibi hissediyorum."

"Yalan söylemiyorsun Eva."

Onu görürsem yalan söylüyormuşum gibi hissedeceğim. O mavi gözlere bakıp bunu içimde tutmamın imkânı yok. Ayaklarının dibinde bir topa dönüşürüm.

"Dört gün içinde bir randevun var. O kadar uzun değil. Onu görmeden dört gün geçirebilirsin."

"Bir şeyler döndüğünden şüphelenecektir."

Başını sallıyor. "Bu muhtemelen doğru. Ama o dört gün boyunca bunu da yanında taşımak zorundasın. Yapacağımız şey şu. Pizza sipariş edeceğim. Yiyeceğiz, ağlayacağız ve daha çok film izleyeceğiz. Ona mesaj atacağsın ve sadece biraz keyifsiz olduğunu ve bu gece erken yatacağını söyleyeceksin. Anladın mı?"

Gözleri benimkilere öyle bir güvenle bakıyor ki kendimi başımı aşağı yukarı sallarken buluyorum.

"Güzel. Tek yapman gereken ona mesaj atmak. Gerisini ben hallederim."

O telefonunu eline alıp pizza siparişi verirken ben de benimkini alıyorum. Ellerim titriyor, kelimeleri yazmakta zorlanıyorum. Ekranıma bir damla gözyaşı düşüyor. Onu siliyorum ve devam ediyorum.

İşim bittiğinde telefonumu sehpanın üzerine bırakıyorum ve kendimi bir battaniyeye sarıyorum.

Bana, bizim fikrimize açılmaya başlamıştı. Bununla muhtemelen kapanacaktı. Benden uzaklaşacak. Bir elimi karnımın üzerine koyuyorum.

Karnımda büyümekte olan bu olası bebeğe karşı aniden korumacı hissediyorum. Onu kaybetmek istemiyorum ama onu olmadığı biri haline de getiremem.

Bence harika bir baba olacak, ama bir ayağı içeride, bir ayağı dışarıda olacaksa, o zaman bunu tek başıma yapmayı tercih ederim. Bebeğimin seilmeye değer olmadığını düşünmesini istemiyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Roman

Drew kâğıtları masama doğru kaydırıyor. Onları tarayıp haftanın son rakamlarına bakıyorum.

"Harika görünüyor. Önce en üstteki üç kattan başlamayı mı planlıyorsun?" Geri verirken sordum.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Planım bu. Lobi ve restoran önümüzdeki iki hafta içinde bitmiş olur. Her seferinde üç kat aşağı inebiliriz. Yine de kârlı kalmanız için gereken sayıları korumanıza yetecek kadar oda sağlayacaktır."

"İtiraf etmeliyim ki, lobinin yenilenmesi sırasında daha fazla aksaklık bekliyordum."

Kıkırdıyor. "Ben de bekliyordum. Eva, tüm özel ürünleri zamanında teslim eden satıcılar bularak harika bir iş çıkardı. Hiçbir şey gecikmedi."

Onun adını duymak bile midemi huzursuz ediyor. Onu akşam yemeğine davet edeli üç gün oldu ve her davetimden kaçtı. Geçen gece evine uğramaya çalıştım ama orada değildi.

Bir şeyler ters gidiyor. Benden uzaklaşıyor gibi hissediyorum. Günlerdir bu batma hissini yaşıyorum.

"Eva türünün tek örneği," diye itiraf ediyorum korkumun yoğunluğu arasında.

Drew ayağa kalkıyor ve boynunu çekiyor. "Ben otele dönsen iyi olacak. Adamlarımın programa uymasını sağlamalıyım. Sonra görüşürüz patron."

* * *

İşten sonra kendime onun bana gelmesine izin vereceğimi söylemeye çalışıyorum. Onu görmeye çalışmaktan ve reddedilmekten bıktım.

Aaron'ı eve erken göndererek işten eve yürümeyi tercih ediyorum. Dışarısı güzel ve kendime zaman ayırabilirim.

Ama sokaklarda yürürken aklımdan Eva'nın aramıza neden mesafe koymuş olabileceği geçiyor. Belki de ona aşık olmadığımı söylediğim halde benimle şansını denemek istemiyordur.

Ya da bu kelimeyi duyunca bile bir enayi gibi banyosuna koşmamla bir ilgisi olabilir mi?

Kahretsin, tam bir aptalım.

Zayıflık beni alt etti.

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

Bu gece için bir planın var mı?

Artık kendimi tanıyamıyorum bile. Bu ben değilim. Tüm hayatı bir kişinin etrafında dönen bir adam değilim, ama o bana bunu yapıyor.

Ne yaptığını ya da onu bir daha ne zaman göreceğimi merak etmeden bir şeyden diğerine geçmemi zorlaştırıyor.

İşte bu yüzden aşık olmak istemedim. Tehlikeli bir şey. Korkutucu. Ve ben bu fikre teslim olur olmaz, diğer kişi şalteri indiriyor.

Hâlâ biraz keyifsizim.
Muhtemelen bu gece evde kalacağım.

Damarlarımda öfke kabarıyor. Bir şeyler oluyor. Hastaysa neden uğrayıp onu göremiyorum? Ve eğer hastaysa, geçen gece neden evde değildi?

Öfkeyle bir mesaj yazmaya başladım, sonra da sildim. Bunu beş dakika boyunca yaptıktan sonra, bir şey gönderemeyecek kadar kızgın olduğuma karar veriyorum. Onunla yüzleşmeden önce biraz stres atmalıyım.

Sonra telefonum çaldı.

Walker.

"Selam dostum," diye cevap veriyorum, havalı ve rahat görünmeye çalışarak. Kız kardeşi gibi değil

şu anda, korumak için çok çalıştığım kalbimi kırmanın tam ortasında.

"Roman, bugün cuma gecesi. Colton ve ben içki içmeye ve akşam yemeğine çıkıyoruz. Gel sen de katıl."

"İşten yeni çıktım. Nereye gidiyorsunuz?"

"Sana yeri mesaj atarım. Şu anda adliyeden oraya gidiyorum. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım ve bahsettiği barı buldum. İyi puanları var ve iyi bir menüye benziyor. Tabii ki yürüdüğüm yerin tam tersi yönde.

Geri dönüp bara sekiz bloklu bir yürüyüş yapıyorum. Oraya vardığımda Walker ve Colton çoktan yüksek bir masaya oturmuşlardı.

Masaya yaklaştığımda Colton "Gelebilmişsin," diye selam veriyor.

Ceketimi çıkarıp boş bar taburesinin üzerine atıyorum. Sonra kravatımdan kurtulmaya çalışıyorum. "Başardım. İşten sonra eve yürümeye başladım, bu yüzden buraya gelmek için kıcımlı yırtmam gerekti. O telefon görüşmesini beş dakika daha erken yapamaz mıydın?"

Walker kahkahasını gizlemek için ağzını kapattı. "Kusura bakma dostum. İşleri senin programına göre yapmam gerektiğini bilmiyordum. Benim hatam."

Colton garsona başıyla selam verirken, "Bu huysuz kış için bir içki alalım," diyor.

Ben huysuzun tekiyim. Şimdiden burada olduğum için pişmanlık duyuyorum. Asıl yapmak istediğim şey Eva'nın kapısını yumruklamak. Ben oyun oynamam. Eğer onunla ilişkim böyle olacaksa, ben yokum.

İyi olup olmadığımızı merak ederek sürekli etrafta dolaşamam.

"Birer bira daha içelim. Bu sefer bir tane de arkadaşımız için," diyor Colton bana imalı bir şekilde gülümseyen garsona.

Ona başımı sallıyorum, sahte bir gülümseme takınacak halim yok.

"Biralarınızla hemen döneceğim," diyor usulca, sonra uzaklaşıyor.

Walker koluma vuruyor. "Dostum, o seni istiyor. İlgileniyormuş gibi bile yapamadın mı? Kız çok seksi."

Gözlerimi deviriyorum. "Havamda değilim."

"Havamda olmamayı anlamıyorum. Seks tüm ruh hallerini iyileştirir," diye takılıyor Walker.

Colton kıkırdıyor ama benim gözümde canlanan tek şey Eva'yla seks. Eva'yla seks bütün ruh hallerimi iyileştirir. Seks olmasına bile gerek yok. Sadece onun yanında olmak bile her şeyi iyileştirir.

Bira önüme konduğu anda bardağın yarısını yudumluyorum.

"Eee," diyorum elimin tersiyle ağzımı silerek, "anlat bakalım ikinizin arasında neler oluyor. Bu tadilata gömüldüm ve yetişecek zamanım olmadı."

Gelişmeleri dinlemek için elimden geleni yapıyorum çünkü umursamam gerekiyor. Onlar benim arkadaşlarım. Onların başarılarıyla mutlu olamayacak kadar kendi üzüntülerimde boğulmamalıyım. Ama üç bira ve tadını zar zor aldığım bir hamburgerden sonra, bunu şu anda yapamayacağıma karar verdim.

"Pekâlâ, bu gecelik bu kadar yeter. Yoruldum."

Colton ve Walker birbirlerine şüpheyle bakıyorlar. Colton bana doğru döndü. "Neyin var senin?" "Hiçbir şey. Sadece yorgunum."

Evet, oyunculukta berbatım. Kesinlikle Broadway'e çıkamayacağım.

Walker çenesini kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Dostum, aylardır böylesin. Hep çok meşgulsün ya da dışarı çıkamayacak kadar yorgunsun. Neyin var senin?"

"Bu..." Başlıyorum ama Colton sözümü

kesiyor. "Dostum, madem tadilat diyorsun."

Bir tür dürüstlük olmadan bu işin içinden çıkamayacağımın farkındayım. Belki de üç bira bana biraz vızıltı verdi, ama artık

yalan söylemekle
ilgileniyor. "O... bir
kız."

İkisinin de gözleri şaşkınlıkla kocaman açılır.

"Vay canına," diye cevap verir Walker. "Bunu
beklemiyordum." "Yok artık," diye ekler Colton. "Bu
ciddi mi?"

Gerginlik arttıkça enseme çekiştiriyorum. Walker'ın yüzüne bakamıyorum.
göz. "Biraz kafa karıştırıcı. Gelişigüzel başladı. Şu anda ne olduğundan emin
değilim."

"Ona aşık falan mısın?" Walker soruyor.

"Sadece son bir haftadır takılma teklifimi neden reddettiğini anlamaya
çalışıyorum."

Colton neredeyse etkilenmiş görünüyordu. "Vay canına. Dışarıda senin her
sözüne takılmayan b i r kadın bulmuşsun. Ondan şimdiden hoşlandım."

"Vay be. Teşekkürler."

Gülüyor. "Özür dilerim dostum. Öyle demek istemedim."

"Belki meşguldür," diye ekliyor Walker. "Sadece bir hafta. Burası New York.
İnsanlar meşguldür."

"Hasta olduğunu söyledi."

Colton ve Walker bana boş boş bakıyorlar.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadan yerimde kıpırdandım. "Ne?"

"Gerçekten hasta olabileceğini hiç düşündün mü?" Colton soruyor.

"Eğer hastaysa, geçen gece uğradığımda neden evde değildi?"

"Evde olmadığını nereden biliyorsun?" Walker sorar. "Ve çok hasta olduğunu
söylediğinde bile uğradın öyle mi?"

Beni bu sorularla sıkıştırmaya başladıklarında içime bir şüphe düşüyor. Aşırı
tepki mi veriyorum?

"Evet, uğradım. İyi olduğundan emin olmak istedim. Ve kapıya cevap vermedi."

Benim apartmanımda oturduğunu söyleseydim uğramamın o kadar da tuhaf görünmeyeceğini fark ettim. Ama bunu itiraf etmek onlara kim olduğunu söylemek gibi geliyor.

Colton başını elinin içine eğiyor. "Dostum, eczaneye gidip ilaç alıyor olabilirdi. Doktorda."

"Evet. Belki de uyuyordu," diyor Walker.

Her şey kafamda canlanmaya başladığında kahkahalarını gizleyemiyorlar. Kötü durumdayım. Bütün bu senaryoyu kafamda uydurdum, boş yere endişelendim, oysa muhtemelen evinde hastaydı ve biraz dinlenmek istiyordu.

"Kapa çeneni." Onlar kışkırlarıyla gülmeye devam ederken ben de onlara kaşlarımı çatıyorum. Colton, "Kötü durumdasın," diye şaka yapıyor.

Haklılar. Onun sessizliğini reddetme olarak algılıyordum. Peki neden?

Çünkü korkuyorum. Çünkü geri çekildiğini düşündüğüm an, altımdaki zeminin eğildiğini hissettim.

Bu artık sıradan değil. Yakınından bile geçmiyor. Bu... aşk.

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Onu o kadar çok seviyorum ki kendimi dengesiz hissediyorum. Savunmasız. Ve bununla oturmak yerine, doğrudan korkuya gittim. Suçlama. Şüpheyeye.

Sandalyemde arkama yaslanıp bara boş boş bakıyorum. Tam bir aptalım. Muhtemelen şu anda evde hasta ve ben bunu kafamda bir ayrılığa dönüştürdüm.

Farkına varmak midemin çukuruna yerleşiyor. Ona aşığım.

Ve bunun en korkutucu yanı ne?

Daha ona söylemedim bile.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Eva

Bekleme odası bebek resimleri, kadın anatomisi ve doğum kontrol broşürleriyle dolu. Pazarlamanın garip bir karışımı.

Ama benim gözlerim bebeklere odaklanıyor. Bu fikirle oturup düşünmek için beş günüm vardı. Ne kadar korkutucu olsa da, içimde sakladığım bir heyecan var.

Her zaman anne olmak istemişimdir. Kucaklamalar ve yumuşak bebek teni dünyadaki cennet gibi. Onların tatlı, masum gülümsemeleri ve kıkırdamaları.

Testi yaptırdığımdan beri her sabah midem bulanıyor ve kusuyorum. Eğer hamile değilsem, kesinlikle bana bir şeyler oluyor.

"Eva," diye sesleniyor pembe önlüklü bir hemşire kapıdan.

Gülümseyip çantamı alıyorum ve beni özel bir odaya götürene kadar koridorda onu takip ediyorum.

"Önce bazı hayati değerlerinizi alacağım."

Tansiyonumu ve ateşimi ölçmesine izin veriyorum, ardından bazı temel soruları yanıtlıyorum.

"P e k â l â . İdrar örneği alacağız, sonra da üstünü değiştirmeni isteyeceğim."

Beni banyoya götürüyor ve odaya geri dönmenden önce bir kaba işiyorum.

"Devam et ve belinden aşağısını çıkar ve bunu üzerine yerleştir. Doktor birazdan sizinle olacak."

"Teşekkür ederim." O yavaşça geri çekilirken gülümsüyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

"Bu iş sende," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Soyunup külotumu ve kot pantolonumu katladıktan sonra sandalyenin üzerine yerleştiriyorum. Bir doktorun muayenehanesinde kıyafetlerimi katlamak tuhaf mı diye merak ediyorum.

Sonra, muayene masasına zıplıyorum ve kağıdı alt yarımın üzerine yerleştiriyorum. Bacaklarım yanlardan sarkıyor ve kendimi çocuk gibi hissediyorum. Vücudumdaki gergin enerji içimden geçerken ileri geri sallanmalarına izin veriyorum.

Kapıdan yumuşak bir ses geliyor.

"İçeri gel," diye bağıriyorum.

Otuzlu yaşlarında görünen bir kadın olan doktor içeri girer. Siyah saçları var ve üzerinde beyaz önlüğüyle siyah bir pantolon var.

"Merhaba Eva. Ben Dr. Bryant." Dosyamı tutarak kapıyı kapatıyor, sonra elini bana doğru uzatıyor.

Elimi onunkine koyuyorum ve sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Tezgâha yaslanıyor ve dosyamı açıyor. Ellerim kucagımda, birbirlerini tutarken kıpkırmızı kesiliyorlar ve ben bir sonraki adım için hazırlanıyorum.

"Eva, görünüşe göre hamilesin. Test sonuçların pozitif çıktı. Doğrulamak için bir muayene yapacağım."

Yanıt olarak başımı salladım. Rahatlama. Hissettiğim şey bu. Gözlerim yaşlarla doluyor. Gözlerimi kırıştırıyorum. Bu konuda çelişkili duygularım olduğunu biliyordum, ama bu benim için bunu doğruladı. Bu bebeği istiyorum. Bu bebek için heyecanlıyım.

Ellerini yıkarken bana "Hadi uzan," diyor. "Bu sadece bir dakika sürecekt."

İki lastik eldiven aldı. Onları ellerine geçirmesini izliyorum. Masaya sırt üstü uzanıyorum, altımdaki kâğıt ağırlığımın altında kırışıyor.

"Sadece biraz aşağı kay. Ayaklarını buraya koy," diye talimat veriyor.

Kendini tamamen yabancı birine bu şekilde açmak çok garip bir şey. Neyse ki çok sakinleştirici bir varlığı var. Bu durum biraz daha az garip hissettiriyor.

"İki parmağımı içine sokacağım ve rahmini hissedeceğim."

"Tamam," diye yumuşakça cevap veriyorum.

Yirmi saniyeden az süren muayeneyi yapıyor. "Pekâlâ, tekrar oturabilirsin."

Eldivenleri çıkarıp çöpe atıyor, sonra ellerini yıkıyor. Kurularken bana doğru döndü. "Beş haftalık olduğunu söyleyebilirim."

Onun önünde hüngür hüngür ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. "Vay canına. Tamam." "Bu senin için bir sürpriz mi?" diye soruyor nazikçe.

"Öyle," diyorum ona dürüstçe. "Doğum kontrol hapı kullanıyordum. Bu konuda da oldukça katıyım."

"Hmm. Kontrolün etkisini azaltan bazı şeyler olabilir."

"Standart şeyleri biliyorum. Hastalanıp kusmadım ya da onunla etkileşime girebilecek yeni bir ilaç almadım."

"Beş hafta önce alışılmışın dışında yaptığınız bir şey var mıydı?" diye soruyor. "Bir nedeni olup olmadığını tespit etmeye yardımcı olur, böylece bir dahaki sefere doğum kontrolünde olduğunuzu bilirsiniz."

Hesap yapmaya çalışıyorum. Beş hafta. Bu beni Temmuz ayının sonuna, yani Paris'e götürür.

"Sıra dışı olan tek şey seyahat etmektir. Birkaç günlüğüne Paris'teydim."

"Peki doğum kontrol hapını aldığın zamanı burada aldığın zamanla aynı olacak şekilde ayarladın mı?"

Ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarım kalkıyor.

Gülümsüyor. "Her zaman aldığın saatte ama Paris'te aldığın saatte mi aldın?"

"Evet."

"Yani bir noktada otuz saat boyunca doğum kontrol hapı kullanmamışsın, bu da etkisini azaltabilir. Paris'te cinsel olarak aktif miydiniz?"

"Erkek arkadaşım benimleydi." Kulağa patronumdan, kardeşimin en iyi arkadaşından daha iyi geliyor.

Saat farkını ve bunun doğum kontrolü için ne anlama geleceğini düşünmediğime inanamıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bu çok sık olmaz. Bazen farklı bir saat dilimindeyseniz, özellikle de normal saat diliminizden çok ileride bir saat dilimindeyseniz, hapın etkisi azalır."

"Bunu düşünmem gerekirdi."

"Düşündüğünden daha fazla oluyor. Kendine bu kadar yüklenme. Doğum tarihine gelince, 10 Mayıs gibi görünüyor."

Elimin doğruca karnıma gittiğini fark ettim. İçinde kesinlikle bir bebek -benim bebeğim- olduğunun farkına varmak bunaltıcı geliyor. Hemen bebeğimi korumak için her şeyi yapacağımı biliyorum.

Dr. Bryant doğum öncesi vitaminlerden ve hamilelikte yapılması ve yapılmaması gerekenlerden bahsediyor. Birden, keşke yanımda biri olsaydı diyorum. Roman burada olsaydı, tüm bunları benim için beyninde kataloglardı.

Hiç burada olacak mı? Tüm bu randevulara yalnız mı geleceğim? Ofisten yeterince hızlı çıkamıyorum.

Dr. Bryant bana birkaç broşür veriyor ve bir sonraki ziyaretimi bir ay sonra resepsiyonda planlamamı söylüyor.

Dışarı çıktığım anda gözyaşlarım yanaklarımdan birbiri ardına dökülüyor. Eylül havası hala dayanılmaz derecede sıcak ve nemli ama yürümem gerekiyor.

New York sokaklarındaki kaos normalde beni kafamdan uzaklaştırmaya yardımcı olur ama bugün hiçbir şey dikkatimi dağıtamıyor. Kendimi ultrasona girerken hayal ediyorum, cinsiyetimi öğreneceğim için heyecanlıyım ve teknisyenden başka kutlayacak kimsem yok.

Acaba bana acıyan gözlerle mi bakacaklar?

Artık randevumu aldığıma göre Roman'a nasıl söyleyeceğimi düşünme vakti geldi. Yara bandı gibi söküp atmak istiyorum. Sadece iki kelime... *Hamileyim*. Bırak ne düşündüğünü söylesin.

Ama nazik olmam gerektiğini biliyorum. Düşündüğü kadarıyla çocuk onun geleceğinde yoktu. Evlilik planlamadıysa, çocuk planlaması da pek olası değil.

Eve döndüğümde bir şeyler atıştırıp kanepeye uzandım. Gün boyunca atıştırmanın mide bulantıma iyi geldiğini fark ettim. Şu anda büyük öğünler yiyemiyorum.

Cumartesi günü saat dört ve ben yatmaya hazırım. Yorgunluk gittikçe kötüleşiyor. Gece ne kadar uyursam uyuyayım, akşam yemeğine kadar bitiyorum.

Yarın sabah biraz iş yapmam gerekiyor. Haftanın geri kalanında elimden geleni yaptım, ancak sabahları odaklanmak oldukça zordu. Neyse ki Zoom görüşmelerimi gereken yerlerde yaptım ve kimse kusmanın eşiğinde olduğumu fark etmedi.

Atıştırmalıklarımı bitirdikten sonra kanepeye uzandım ve bir televizyon programı açtım. Çok geçmeden göz kapaklarım ağırlaşıyor ve açık tutmak neredeyse imkansız hale geliyor.

Huzursuz bir uykuya daldığımda çırpınarak kapanıyorlar.

Otuzuncu Bölüm

Roman

Dün gece, evine uğramak için bugüne kadar beklemeye karar verdim. Birkaç bira içtikten sonra çakırkeyif olup aptalca bir şey söylemek istemedim.

Koşudan dönerken kapısının önünde durdum. Daha iyi hissedip hissetmediğini görmek için iyi bir zaman. Umarım çocuklar haklıdır ve ben aşırı tepki vermişimdir.

Parmak eklemlerimi kapıya vurdum. Bir süre cevap gelmeyince kalbim göğsüme gömüldü. Evde değil mi? Zihnim yine tüm olasılıklarla yarışmaya başlıyor, şüphe içeri sızıyor ve sonra dairesinin içinden gelen bir çılgılık duyuyorum.

"Eva," diye bağıryorum.

İçgüdülerim devreye girdi. Kapı kolunu çeviriyorum ve kilitli olmayan kapı sallanarak açılıyor.

Ağlama ve inleme seslerini aile odasına kadar takip ediyorum, orada onu kanepede karnını tutarken görüyorum.

"Eva." Ona doğru koştum.

Kanepenin kenarına eğilmiş, ciddi bir acı çekiyor gibi görünüyordu. "Neyin var?" Elimini omzuna koydum. "Neler oluyor?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Yeşil gözlerinde ruhuma işleyen saf bir panik var.

"Karnım. Çok kötü ağrıyor." "Bir doktora göründün mü?"

Tamamen kendimde değilim. Acil servise gitmeden önce ne kadar acı çekmenin uygun olduğunu bilmiyorum ama o orada değilse bile çok yakın.

"Hayır," diye inliyor. Ter alnından aşağı dökölüyor. Bir kısmını silmek için elimden geleni yapıyorum. "Acil servise gitmem gerek Roman."

"Tamam. Tamam. Tamam. Seni oraya ambulandan daha hızlı götürebilirim. Al." Onu oturur pozisyona kaldırıyorum. "Seni arabaya kadar taşıyacağım."

"Roman, bekle." Beni durdurdu.

"Roman..." Daha fazla gözyaşı dökölmeye başladığında sesi titriyor. "Ben ... hamileyim. Bu ... ya bizim bebeğimizse?"

Hamile mi?

Bu kelime beni tam karnımdan vurdu. Benim bebeğim. Bizim bebeğimiz.

Ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir acıyla kanepeye kıvrılmıştı.

Bunu nasıl karşılayacağımı bile bilmiyorum - bebeğimizi taşıyor, benden sakladı ve şu anda vücuduna neler oluyor?

Şu anda diğer şeylerin hiçbir önemi yok. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir korumacılık duygusu kaplıyor içimi. Bir parçam onun önünde dizlerimin üzerine çöküp onun ve bebeğin iyi olması için yalvarmak istiyor.

İkisini de kaybetme fikriyle parçalanmak istiyorum.

Lütfen bunun hayatımın en kötü anı olmasına izin verme. Onları hak etme şansım bile olmadan kaybetmeme izin verme.

"Sorun yok, bebeğim." Alnından öperim. "Hastaneye gidiyoruz. Her şey yoluna girecek."

Bir kolumu bacaklarının altına ve beline koyup onu yukarı kaldırıyorum. Kalbinin göğüs kafesine doğru hızla çarptığını hissedebiliyorum. Onunla birlikte paniğe kapılmak istiyorum ama kendimi tutmalıyım. Ben onun erkeğiyim; babasıyım. Güçlü olmak zorundayım.

Asansörle aşağı inerken başını göğsüme yaslıyor. Ağlarken vücudu titremeye başlıyor. "Çok acıyor." Kahretsin! Böyle bir şey olmayacak.

Yol boyunca ona milyonlarca kez her şeyin yoluna gireceğini tekrarlıyorum. Ne olacağına dair en ufak bir fikrim olduğu için değil, sadece öyle olması gerektiği için. Varlığımın her zerresini tamamen yok etmeyecek başka bir alternatif düşünemiyorum.

Onu yolcu koltuğuma yatırıyorum, sonra emniyet kemerini tutup yerine oturtuyorum. Sonra arabanın etrafında koşup olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya biniyorum. En yakın hastane on beş dakika uzaklıkta, trafik düzgün seyrettiği sürece.

Lincoln'e bir mesaj gönderip benimle gideceğimiz hastanenin acil servisinin önünde buluşması için yalvarıyorum. Ben arabamı park etmekle uğraşırken Eva'yı tek başına göndermek istemiyorum.

Şehir içinde araba kullanmak on beş ila kırk beş dakika arasında değişen süreler demek. Mecbur kalırsam, arabamı bırakıp yolun geri kalanında onu taşıyacağım.

Otoparktan çıkıyorum ve o soluna doğru eğilip başını orta konsola yaslıyor. İnlerken elini kalçama doğru uzatıyor.

Elini elime alıp sıkıca kavıyorum. "Sadece elimi sık, bebeğim. Bu acıyı içimden çıkar."

Yanıt olarak elimi sıkıca kavıyor. "Aferin

kızıma. Yakında orada olacağız."

Neyse ki Lincoln cevap verdi ve ilgileneceğini söyledi. On dakika içinde orada olabilir. dakikalar.

Trafiğe girip çıkıyorum ve önüme kırmaya cüret eden neredeyse her bir kişiye korna çalıyorum. Birkaç ölüm tehdidi ve F-bombasından sonra Eva devreye girdi.

"Roman, oraya varmadan tutuklanmana izin veremem. Sakin olmaya çalış," diye bağılıyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, ama bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok. "Özür dilerim. İki blok ötedeyiz."

Sonunda hastaneye varıyoruz. Direksiyonu hızla kırdım ve arabayı bırakma yerine doğru sürdüm.

Lincoln koşarak yanımıza geldi. Koluma sarıldı. "Ben hallederim. Beni haberdar et, dostum. Sizin için dua ediyor olacağım."

"Teşekkürler," diye bağıyorum arabanın etrafından dolanıp yolcu kapısını açarken. "Arabadan çık bebeğim. Seni içeri taşıyacağım."

Ayaklarını kaldırıma koyarken yüzü acıyla buruşuyor. Ayakta durmasını sağlamak için ellerinden tutuyorum.

Lincoln çoktan arabaya binmiş ve gitmeye hazırlanıyordu. Yüzündeki endişeyi görebiliyorum. Bunun iyi olmadığını biliyor. Bu tür bir acıya neden olan şey her neyse, küçük bir şey değil.

Onu ait olduğu yere, kollarıma geri götürüyorum ve arabanın kapısını kapatıyorum. Aceleyle ana kapıdan geçip doğrudan masaya çıkıyorum. Eva inliyor ve ağrısının geçtiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Sonra başı dönüyor ve göğsüme yığılıyor.

"Yardıma ihtiyacım var, hemen!" Masanın arkasındaki kadına bağıyorum.

Sandalyesinden o kadar hızlı fırladı ki arkasından devrildi ve sonra telefonunu eline aldı. "Travma lobide."

Saniyeler içinde, önlüklü hemşireler bir sedyeye koşarak gelirler. Her şey çok hızlı oldu. Onu yatırmama yardım ettiler ve geri götürmeye başladılar. Onlara yetişmek için koşuyorum.

"Ne oldu?" diye sordu içlerinden biri.

"Bilmiyorum. Karnı çok ağrıyordu, sonra da bayıldı." Hareketsiz bedenine bakarken gözlerime yaşlar doluyor. "Hamile" diye ağlıyorum.

Birbirlerine bakıyorlar. Rahatlatıcı bir bakış değil.

Daha fazla gözyaşı akmaya devam ederken görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Çocukluğumdan beri ağlamamıştım. Eva'ya kadar hiçbir şey gözyaşlarıma değmedi.

Hemşirelerin hayati bulgularını kontrol edip sedyeyi park etmelerini izliyorum. Bir doktor koşarak geldi.

"Karnın ağrısı, hamile, düşük tansiyon, yüksek kalp, oksijen saturasyonu normal. Ateşi normal."

"Ultrason ve tam kan sayımı," diye emrediyor doktor.

"Efendim, onu stabilize etmek ve üzerinde çalışmak için alana ihtiyacımız var. Bekleme odasına geçebilirsiniz, sizi en kısa sürede bilgilendireceğiz."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum sertçe.

Onu bu şekilde yalnız bırakamam.

Doktor Eva'nın nefes alışını dinlerken hemşirelerden biri serum takmaya başlıyor. Sonra omzumda nazik bir el hissediyorum. Resepsiyondaki kadını görmek için arkamı döndüm.

"Her şey yolunda. O emin ellerde. Çalışmak için alana ihtiyaçları var. Yollarına çıkmak istemezsin."

Beni hayatımdaki en önemli iki insandan uzaklaştırmasına izin verdim, ikisinin de iyi olup olmayacağını bilmiyordum. Beni bekleme odasına götürüyor ve orada bir sandalyeye oturtuyor.

"Senin için arayabileceğim biri var mı? Yalnız olmamak iyi gelir," diye nazikçe soruyor ama sözlerini zar zor algılıyorum.

Kalbimi diğer odada bırakmıştım.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır, teşekkür ederim" diye cevap veriyorum.

Gülümsüyor, sonra omzumu okşuyor. "Bilgi sahibi olur olmaz geri gelecekler," diyor ve uzaklaşıyor.

Ben burada oturup sevdiğim kadına ne olduğunu öğrenmeyi beklerken her şey bir şekilde yerli yerine oturuyor.

Onu kaybetme tehdidinin her şeyi bir perspektife oturtması çok komik. Daha geçen ay, bu kelimeyi duyduğumda onun banyosunda saklanıyordum. Şimdi ise kelimeler bedenimin içinde sıkışmış durumda ve tek yapmak istediğim bunları ona, tanıdığımız herkese duyurmak.

Onunla birlikte olmak istiyorum. Artık önemli olan tek şey o. Kurmaya çalıştığım imparatorluk onun yanında önemsiz kalıyor. Sırf o ve bebeğimiz iyi olsun diye her şeyden vazgeçebilirim.

Ben bir baba olacağım. Kendimi hiç baba olarak hayal edememiştim. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu hayal etmeme izin vermezdim. Ailemi yok etme fikri bile bir aileyi hak ettiğime inanmamı engelliyordu. Ama bir tane hayal etmeme gerek yok. Benim bir tane var. İşte burada. Şimdi var.

Ve ikisi de gözümün önünde değiller ve hayatları için savaşıyorlar.

Dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve göğsüm çatlayacakmış gibi hissederken başımı ellerimin arasına alıyorum. Kalbimden gırtlaktan gelen bir hıçkırık kopuyor, çok uzun zamandır gömülü kalmış bir şey gibi düzensiz ve kırık.

Duygular vücudumun her zerresini ele geçirirken göğsüm inip kalkıyor.

Bir el omzumu kavradığında, çöküşümün yoğunluğundan başımı kaldırıp bakıyorum. Lincoln ve Sawyer orada duruyorlardı.

"Burada ne işiniz var?" Sesim titrek ve zayıf bir şekilde soruyorum. İkisi de yanımdaki sandalyelere oturdular.

"Bunu tek başına atlatmana izin vermeyeceğiz," diyor Lincoln. "Bize neler olduğunu anlat."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve avuçlarımla gözlerimi ovuşturuyorum. "Bilmiyorum. Beni kovdular."

"Onu buraya getirmene neden olan şey neydi?" Sawyer açıklıyor.

"Evine gittiğimde acı içinde çığlık atıyordu. Karnı. Hamile olduğunu yeni öğrendi... benim bebeğime."

"O emin ellerde," diyor Lincoln yumuşak bir sesle.

"Bu her zaman her şeyin yolunda gideceği anlamına gelmez," diye boğuluyorum.

İkisi de cevap vermiyor. Haklı olduğumu biliyorlar. Kimse bana ikisinin de güvende olacağına dair söz veremez. Koltuklarına rahatça yerleşiyorlar ve acil servis odasındaki koşuşturma önümüzde devam ederken birlikte oturuyoruz.

Ne kadar beklediğimizi bilmiyorum ama yanımda kalıyorlar. Yardımı oluyor. Bu konuda yalnız olmadığımı bilmek.

En iyi arkadaşlarımızdan birine ihanet ettiğimi bile bile ikisi de beni desteklemeye devam ettiği için şanslıyım. Bu sırrın bir parçası olmak istemediklerine karar verebilirlerdi.

Aklıma geldi. Walker'ın kız kardeşi orada, muhtemelen hayatı için savaşıyor.

"Onu aramam gerek," diyorum yüksek sesle.

"Muhtemelen en iyisi bu. Bu onun kız kardeşi," diye onaylıyor Sawyer. "Benden nefret edecek."

"O asabi biri. Üstesinden gelecektir," diye cevaplıyor Lincoln.

Atlatamama ihtimali de var. Özellikle de kız kardeşine bir şey olursa. Hepsi benim suçum olur. Kız kardeşinin hayatını kaybetmesinin sebebi ben olurum. En azından, o tam olarak böyle görürdü. Onu suçlayamazdım.

Arka cebime uzandım ve telefonumu çıkardım. Ona mesaj atmamın imkânı yok. Ben korkak değilim.

"Ona telefonda bebekten ya da ilişkinizden bahsetme," diye ekliyor Lincoln.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Bence o kısmı saklayabilirsin. Yüz yüze geldiğinizde daha iyi olacak. Şu anda sadece onu çok acı çekerken bulduğunu ve acil serviste olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Katılıyorum," diye ekler Sawyer. "Zaten öfkeyle buraya koşturmasına gerek yok. Bu kimse için güvenli değil."

Başımı sallıyorum, sonra numarasını çeviriyorum.

Hemen açıyor. "Roman beni telefonla arıyor. Bu iyi bir şey olsa iyi olur."

"Walker." Sesim çatlıyor.

"Kahretsin, her şey yolunda mı dostum?"

Hayır, hiçbir şey yolunda değil. Her şey boka sarıyor ve hepsi benim suçum.

"Eva arıyor."

"Eva mı? Ne demek istiyorsun?" Sesindeki paniği duyabiliyorum.

"Bugün dairesine uğradım. Acı içinde çığlık atıyordu. Hastanedeyiz. Bekliyorum." İçimi çekiyorum, her kelimem yorgunluktan ağırlaşıyor. "Bir doktorun bana neler olduğunu söylemesini bekliyorum."

"Hangi hastane?" diye soruyor.

Ona bulunduğumuz hastaneyi söylüyorum ve telefon kapanıyor. Aşağı bakıyorum ve aramanın sonlandığını görüyorum.

"Kapattı," diye aktarıyorum çocuklara.

"Doğru olanı yaptın," diyor Lincoln. "Geldiğinde burada olacağız."

Eva'yla ilgilenen doktor bekleme odasına doğru adım atıyor. Gözleri odayı tararken dik oturuyorum. Gözleri benimkilere takılınca bana doğru yürümeye başlıyor.

Vücut dilini okumaya çalışıyorum. Bir doktorun kötü haber vereceği zaman tutacağı beden diline benziyor mu? Midem her an içindeki her şeyi atabileceğim gibi çalkalanıyor.

"Bay ..." diye başlıyor

doktor. "Roman. Bana

Roman de."

Başını salladı. "Roman. Şu anda uyanık. Kan tahlillerinin ve taramaların gelmesini bekliyoruz. Durumu stabil. Rahat etmesi için biraz ağrı kesici verdik. Önümüzdeki bir saat içinde daha fazla bilgi sahibi oluruz."

"Peki ya bebek?" Ellerimi sinirli bir şekilde uyluklarıma sürterek soruyorum.

"Hamileliğin bu kadar erken döneminde kalp atışı tespit edemiyoruz. Kan tahlili yaptık. Sonuçlar geldiğinde daha iyi bir fikrimiz olacak. Ancak hamileliğin ilerlediğinden emin olmak için birkaç gün beklememiz ve tekrar kontrol etmemiz gerekecek."

Lincoln'ün eli sırtımı okşuyor. "Bu iyi haber. Şu anda Eva'nın güvende olmasına odaklan. Vücudu bebek için savaşıacaktır."

"Onu ne zaman görebilirim?" diye soruyorum.

"Seni soruyor. Onu bir odaya naklediyoruz. Oraya vardığında size haber vereceğiz ve onu görmek için doğrudan içeri girebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

Doktor uzaklaşıyor ve ben sandalyeme geri yaslanıyorum. Eva güvende... şimdilik. Hâlâ neyin yanlış olduğunu bilmiyorlar. Bebeğimin güvende olup olmadığını öğrenmek için günlerce bekleme fikri beni tamamen yenilmiş hissettiriyor.

Sanki şimdiden bir baba olarak başarısız oluyorum.

Bölüm Otuz Bir

Eva

Bir gürültü beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda parlak ışıklar ve beyaz bir tavan görüyorum. Karnım. Beni öldürüyor.

Neler oluyor?

Odaya, etrafımda asılı duran perdelere bakıyorum.

Hastanedeyim.

"Merhaba tatlım," diyor nazik bir kadın sesi yatağıma yaklaşırken. Her şey gözümün önüne gelmeye başlıyor.

Kanepede oturmuş rahatlamaya çalışıyordum ki kramp ağrıları başladı. Birkaç dakika içinde, kör edici bir acıyla kamburlaştım.

Roman geldi.

Hamile olduğumu biliyor.

Aman Tanrım. Bebek.

"Bebeğim," diye fısıldadım gözyaşlarım oluşurken.

Hemşire bana nazikçe gülümsüyor, sonra yanımda bip sesi çıkaran ve rakamlarımı kontrol eden makineye bakıyor. "Bazı kan tahlillerini bekliyoruz. Çok uzun sürmez. Bu bize biraz daha bilgi verecek. Vajinal kanamanız yok, bu iyiye işaret."

Acıdan irkiliyorum, çarşaflara tutunuyorum. "Çok kötü acıyor."

"Tamam. Doktoru çağırayım, bakalım sizi daha rahat ettirebilecek miyiz?"

O uzaklaşmadan önce, beyaz önlüklü bir adam onun yanında beliriyor. "Eva. Ben Dr. Sullivan. Önemli miktarda acı çektiğini görüyorum. Hemşire Jones bu konuda yardımcı olacak. Sıkı tutun."

Onlar uzaklaşırken başka bir seçeneğim yoktu. Sadece Roman'ı görmek istiyorum. Hatırladığım son şey, buraya geldiğimizde beni arabadan çıkardığı. Beni terk etmesinin imkanı yok.

Değil mi? Hamileliğin bir şok olduğuna eminim. Ama hâlâ bununla boğuşuyor olsa bile, iyi olduğumuzu bilmeden bizi geride bırakmazdı.

Kendime ne dersem diyeyim, şüphe içime sızmaya başladı.

Ya çocuğumun babası bebeğimizin yaşayıp yaşamadığını umursamıyorsa?

Daha da kötüsü, ya bir şey olmasını istiyorsa? O zaman bununla uğraşmak zorunda kalmayacak.

Kör edici bir acı dalgası yan tarafımı derinlemesine kesiyor ve dikkatimi bana saldıran düşüncelerden uzaklaştırıyor.

Yatağın üzerinde bir top gibi kıvrılırken inliyorum. Bu kadar karın ağrısı çekerken içimde hala sağlıklı bir bebek olmasının bir yolu var mı?

Hemşire yaklaşırken üzüntüden yüksek sesle ağlıyorum.

"İşte başlıyoruz tatlım," diye fısıldıyor serumuma ilacı yerleştirirken. Elimi tutuyor ve tıpkı Roman'ın arabada yaptığı gibi sıkıyor. "Artık yanındayım."

"Bebeğin babası," diye ağlıyorum yastığıma. "O... burada mı?"

"Babasından emin değilim. Ama seni getiren adam bekleme odasında. Sizi yatırmak ve odanıza transfer etmek için çalışıyoruz. Sizinle orada buluşacak."

Hâlâ burada. İlaçların etkisini göstermesinin ve artık gitmediğini bilmemin verdiği rahatlama, saatler sonra ilk derin nefesimi almama yetiyor.

Bir elimi karnımın üzerine koyup dua ediyorum. Küçük meleğimin iyi olmasına ihtiyacım var. Şimdiden ona aşık oldum ve evde test yapalı sadece bir hafta oldu.

Hemşire uzaklaştıktan kısa bir süre sonra üçüncü kata çıkan asansöre götürülüyorum. Beni odama götürürlerken hastanenin duvarlarının geçip gitmesini izlemek tuhaf ve korkutucu bir duygu. Hâlâ ağrıya neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Hastane yatağımı odaya park ediyorlar ve beni etrafımdaki tüm makinelere bağlıyorlar. Yatağıma uzanıp izlerken gözlerim doluyor.

"Eva," diye bağıyor Roman'ın sesi.

Bakıyorum ve onun hastane yatağına doğru koştuğunu görüyorum. "Roman," diyorum sıcak gözyaşlarıyla.

"Oh, Tanrı'ya şükür." Elimi tutuyor ve öpüyor. "Berbat haldeydim. Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Ağrı için bana ilaç verdiler. Bebeğin iyi olup olmadığını hala bilmiyorum..."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek acı verici.

"Biliyorum." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Ben de çok korkuyorum." "Ya ..." Başlıyorum ama gözyaşlarım bitirmemi engelliyor.

"Hayır, oraya gitmeyeceğiz. Bebek iyi olacak. Öyle olmak zorunda." Haklı olduğunu umarak başımı sallıyorum.

"Eva, çok üzgünüm." Yüzü kendi acı dünyasındaymış gibi görünüyor.

"Ne için?" diye soruyorum.

"Her şey için. Aptal olduğum ve sahip olduğumuz şeyin farkına varamadığım için. Mesafemi koruduğum için. Sen bu kadar acı çekerken daha önce yanında olmadığım için."

Hemşire etrafımızda çalışmaya devam ediyor ama ben ona aldırımıyorum. Ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

"Bekleme odasında aklımı kaybediyordum," diye devam ediyor. "Seni kaybedip kaybetmeyeceğimi, bebeği kaybedip kaybetmeyeceğimi bilemiyordum. Her şey yerli yerine oturdu. Seni çok seviyorum Eva. Ofisime girdiğin andan itibaren sana deli gibi aşık oldum. Seni kaybetmekten çok korkuyordum."

Bu kalbimi ısıtmalı. İstedğim her şey bu. Ama tek duyduğum... korkmuş olduğu. Her şeyin adrenalini içinde, sana olan hislerini fark etti.

Ben. Yoksa hissettiği korkunun muhakemesini gölgelemesine izin mi verdi?

Ona inanmak istiyorum. Ama kalbimin bunu kabul etmesine izin vermeme engelleyen bir şey var. Ona güvenirsem ve ortalık durulduğunda her şeyi geri alırsa yıkılırım. Tek hayal edebildiğim panikleyip banyoma koşması.

Aşktan bu kadar korkan biri fikrini nasıl bu kadar çabuk değiştirebilir?

Yanaklarımı tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Mavi gözleri bana umutla parlıyor.

"Eva, beni duydun mu? Seni seviyorum. Bunu istiyorum. Sen ve bebek."

Otuz İkinci Bölüm

Roman

Bana bakıyor ve tek gördüğüm gözlerindeki sorular. Bana inanmıyor. Bana güvenmiyor. Bunu hissedebiliyorum.

Onu suçlayamam. Ona bağlı olduğumu kanıtlamak için ne yaptım? Hiçbir şey. Onun güvenini kazanmak için çalışmalıyım. Bunu yapabilirim.

"Onu seviyorum da ne demek? Ne bebeği?" Walker'ın sesi bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Odanın girişinde durmuş, birini öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. Beni.

"Walker," diye nefes nefese kalıyor Eva. "Burada ne işin var?"

Gözlerimi Walker'dan ayırmadan, "Onu aradım," diyorum.

Nefes alıyor, gözleri irileşiyor. "Ne yaptın?"

"Eva, onu aramak zorundaydım. Neler olduğunu, senin iyi olup olmayacağını bilmiyordum."

"Eva, hamile misin?" Walker hışımla içeri girer, korkutucu bir hızla yaklaşmaktadır.

Eva zaten yeterince stres altında. Bebeğimizin onun güçlü olmasına ihtiyacı var ve yüzündeki ifadeye bakılırsa hiç de öyle değil.

"Hey," diye bağıyorum ona. "Sen ve ben bunu dışarıda halledelim. Eva'nın dinlenmeye ihtiyacı var. Vücuduna daha fazla yüklenmek ihtiyacı olan son şey."

İçindeki savaş açıkça görülüyor. İhanet, öfke, mutlak inançsızlık. Tepki vermek istiyor ama solgun ve acı çeken kız kardeşine bakıyor. Monitörler uzak uyarı işaretleri gibi bipliyor.

Öfkeyi ve sadakati görüyorum. Öfke ve korku. Kız kardeşini savunma ihtiyacını ve durumu daha da kötüleştirmeme içgüdüsünü.

Kendini patlamaktan alıkoymanın tek yolu buymuş gibi ellerini saçlarında gezdiriyor. Tek kelime etmeden topuklarının üzerinde dönüyor ve hışımla odadan çıkıyor.

Çaresiz ve perişan görünen Eva'ya bakıyorum. "Ben gidip onunla konuşacağım. Sen burada kal ve rahatla. Söz veriyorum her şey yoluna girecek. Sakinleşecek."

O odadan çıkarken, yerine getiremeyeceğim bir söz verdiğimi biliyordum. Walker sakinleşmeyebilir. Öfkeden kuduruyor ve beni suçluyor.

Odanı çıktım ve sola baktım. Ondan iz yok. Başımı sağa çevirdiğimde, yanağıma sert ve hızlı bir şekilde bir şey temas ediyor.

Acı anında yüzüme yayılırken yere çarpıyorum, sıcak ve keskin.

"Orospu çocuğu-" Acıyla çenemi sıkıyorum ve kan tadı alıyorum.

"Bana yalan söyledin," diye homurdandı. "Kız kardeşim. Hayatımda değer verdiğim tek şeyin o olduğunu biliyorsun. Ve sen arkamdan iş çevirdin."

Kanı yutup ayağa kalkıyorum ve odanın dışındaki arabaya tutunmaya çalışıyorum.

Walker nasıl yumruk atacağını biliyor. Yanağım kendi kalp atışlarıyla zonkluyor. Ama şu anda buna odaklanamam. Arkadaşıma bir açıklama borçluyum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum acıyla. "Uzak durmak için çok uğraştım. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama yine de yaptım. Ama açıklığa kavuşturmam gereken bir şey var, eğer ona şu anda çektiğinden daha fazla acı çektirirsen, yüzün yumruğumla karşılaşır."

Kaşlarını bana doğru indirdi. "Kendi kız kardeşim için beni tehdit mi ediyorsun? Bu benim işim, göt herif."

"İşte burada yanıyorsun. O benim bebeğimi taşıyor. Eva ve bebeğimiz benim. Onları tüm kalbimle seviyorum ve hiç kimse -yani *hiç kimse*- onlara zarar veremez."

Uğursuz bir kahkaha attı. "Sevmek mi? Onu seviyor musun? Roman, bana aşkın aptallar için olduğunu söyleyerek kadınları önümde kaç kez becerip terk ettiğın bunun yanlış olduğunu kanıtlar."

Gerçek karşısında irkildim. Haksız değil. Bunun beni iyi göstermediğini biliyorum. Gerçek şu ki, bu duyguları hâlâ çözebilmiş değilim. Aşk, özellikle rahat olduğum bir şey değil.

İşte buradayım, oradaki kadını hak eden bir adammışım gibi davranıyorum. Tek gereken suratıma inen bir yumruk ve kafamdaki şüpheleri giderecek birkaç kelime.

Önümde durmuş, öfkeden kuduruyordu. "Bunu biliyorsun. Yüzündeki şüpheyi görüyorum. İşte bundan bahsediyorum. Onu hak ettiğı şekilde sevemeyeceğini bile bile kız kardeşimle yattın."

Önümüzde bir hemşire belirdi. "Üzgünüm ama bu konuşmanın ne yeri ne de zamanı. Eğer dışarı çıkmazsanız güvenliğı çağıracağım."

Eva'nın doktoru yanımdan geçip odasına girdi. "Özür dilerim." Hemşireye döndüm. "Haklısınız. Özür dileriz. Sizi temin ederim ki daha fazla rahatsızlık vermeyeceğiz."

Jessie gözlerinde yaşlarla koşarak bize doğru geliyor. "Nerede o? O iyi mi? Kylie bana mesaj atıp söyledi. Bilgilerimi nasıl buldu bilmiyorum ama Tanrı'ya şükür bulmuş."

"Oraya gitmem gerek. Doktor az önce içeri girdi."

"Sen bilirsin. O benim kız kardeşim. Ben içeri gireceğim."

Elimi kaldırıp bir santim bile kımıldamasını engelledim. "Sana ne demiştim? O benim bebeğim. Haddini bil."

Jessie'nin Walker'a onu takip etmesi için bağırdığını duyarak arkamı dönüp odaya giriyorum. Doktor kan tahlili hakkında konuşurken Eva'nın yanına gidiyorum.

Elini tuttum.

"HCG seviyeleriniz hamileliğinizin bu aşamasında olmasını beklediğimiz yerde. Yarın tekrar test edeceğiz. Rakamların yükseldiğini görürsek, bu hamileliğin ilerlediğinin iyi bir göstergesidir."

Eva bana baktı. Endişeli olduğu her halinden belliydi. Elini sıkıyorum.

"Neler olduğuna gelince," diye devam ediyor doktor, "ağrı, yumurtalıklarınızda oluşan korpus luteum dediğimiz şeyin yırtılmasından kaynaklanıyor."

Yırtılma. Ağzından çıkan kelimeleri tam olarak anlamıyorum ama yırtılma kulağa iyi gelmiyor.

"Yırtılma iç kanamaya neden olabilir. Çoğu vakada ameliyat gerekmez. Bu yırtıkların çoğu dinlenme ve gözlemlle iyileşir."

"Bu bebeği etkiler mi?" Başparmağım elinin üzerinde yatıştırıcı daireler çizerken soruyorum.

"Çoğu zaman bunun bebek üzerinde hiçbir etkisi olmaz. Sizi ve bebeği izlemek için birkaç gün burada tutacağız ama her şeyin yoluna gireceğini ve sizi eve gönderebileceğimizi umuyoruz."

Rahatlama bana çarpmıyor; bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor.

Doktor, daha sonra onu kontrol etmek için geri geleceğini söyleyerek izin istiyor. Onun elini kendi elimde tutuyorum. İkimiz de birbirimize gülümsüyoruz, saatler sonra ilk kez derin bir nefes alabiliyoruz.

"Çok üzgünüm Roman," diyerek beni şaşırtıyor. "Ne için üzgünsün?" diye soruyorum.

"Bütün bunları. Öğrendiğim anda sana söylemeliydim. Sana söylemekten çok korktum..." diye ağlıyor. "Ya tüm bunların stresi bunu yaptıysa?"

"Hey." Yatağına oturdum. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Benim suçum. Sana bunu saklamak zorundaymışsın gibi hissettiren bendim. Çok üzgünüm Eva. Söz veriyorum daha iyi olacağım."

"Aman Tanrım," diye ağlıyor hafifçe tanıdığım bir kadın koşarak odaya girerken. "Eva, iyi misin?"

Walker, annesi ve babasıyla birlikte hemen arkasından onu takip ediyor.

Ayağa kalkıyorum ve Eva'nın elini bırakıyorum.

"Anne, dramatik olmayacağına söz vermiştin," diyor Walker sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sorun değil," diye i geçiriyor Eva.

Annesi sanki bir film sahnesiymiş gibi onun üzerine düşüyor. Eva ve Walker'ın ebeveynleriyle ilişkilerinin pek iyi olmadığını biliyorum ama annesi sanki durum öyle değilmiş gibi davranıyor.

Walker sinirlenmiş görünüyor.

"Anne, lütfen." Eva yüzünü

buruşturuyor.

"zr dilerim hanımefendi. Eva'nın biraz yalnız kalmaya ihtiyaı var," diye araya giriyorum öfkeyle.

Bana bakıyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Roman. Sen ... babası mısınız?"

Başımı sallıyorum, onurumu korumaya hazırım.

"Oh, bu harika." Işılıyor. "Oh, Eva, bu harika bir haber."

Ellerini sıkı yumruklar halinde kavrayan Walker'a bir bakış atıyorum. Bu onun en kötü kbusu. Yine de itiraf etmeliyim ki, kızı hamile kaldığı ve hastane yatağında yattığı için neden birdenbire bu kadar heyecanlandığından emin değilim.

Benim net servetimin ne kadar olduğunu biliyor olabileceği aklıma geliyor. Walker her zaman para ve statünün ailesi için önemli olduğunu söylerdi.

"Anne, yeter," diye homurdanıyor Walker. İçeri girdiğinden beri ilk kez bana bakıyor. "Roman, ailemiz Eva ile biraz yalnız kalmak istiyor. Git buradan."

"Walker," Eva dehşet içinde soluk soluğa kaldı.

"Hayır. şimdi olmaz Eva," diye karşılık veriyor. "Onu bir tanısaydın. O göründüğü gibi biri değil. Sana ve bebeğe zarar verecek. Onun işi bu."

Yanaklarımın ısındığını hissederken Eva'dan bir adım geri çekiliyorum. Utanç bana sertçe vuruyor. Ailesiyle iyi bir ilişkisi olsun ya da olmasın, kardeşinin onların önünde benden bu şekilde bahsetmesi karnıma bir yumruk gibi indi.

"Gitmeliyim. Seni yalnız bırakayım."

"Roman, hayır," diye sesleniyor Eva ama

cevap vermiyorum.

Dışarı çıkana kadar asansöre doğru koşuyorum. İleri geri adım atarken, ona ve bebeğe karşı olan sorumluluğumu düşündükçe paniğe kapılıyorum. Hissediyorum

sanki zaten başarısızmışım gibi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Eva

Bu tam bir karmaşa. Roman hışımla dışarı çıktı, Walker'ın ona söylediklerinden dolayı tamamen yıkılmış görünüyordu. Şok içinde kardeşime bakıyorum.

"Walker," diye neredeyse hırlayacaktım, "en iyi arkadaşına karşı nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?"

"Kız kardeşime böyle davranan hiçbir erkek benim arkadaşım olamaz," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. "Onu benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun."

"Hayır Walker, *sen de onu benim tanıdığım* gibi tanıımıyorsun."

"Gerçekten tatlım," diyor annem yatağımdan kalkarken, "bu utanç vericiydi. Biz böyle konuşmayız. Hem de onca insan arasında Roman'la."

O başka bir şey. Roman'ın babası olduğunu anladığı anda yüzünün aydınlanma şekli. Tüm arkadaşlarıyla brunch'ta yapabileceğini bildiği övünmeyi neredeyse duyabiliyordum.

"Kızının benim arkadaşlarımdan birinden hamile kalmasına bu kadar sevinmenin sebebi ne?"

Walker'la göz göze geldim ve annemle bu konuşmaya girmemesi için ona yalvardım. Ne yeri ne de zamanı. Sadece Roman'ın buraya dönmesini istiyorum.

İç geçiriyor. "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Bu Eva'nın güvenliğinden başka bir şeyle ilgili değil." Walker bana doğru yürüyor ve sandalyeyi yatağımın yanına çekiyor. "Neler oluyor? Doktor ne dedi?"

"Yumurtalıklarımda bir tür kist ya da benzeri bir şey yırtılmış. Çoğu zaman iyileşmek için dinlenme ve gözetimin yeterli olduğunu söyledi."

Babam yatağın diğer tarafında bana katılıyor. "Bunu duyduğuma sevindim," diyor usulca. "Beni endişelendirdin."

Pek bir duygu belirtisi göstermiyor. Bu olayın onun dengesini bozduğunu söyleyebilirim. Bu konularda iyi olmayabilir ama beni bildiği tek şekilde sevdiğini biliyorum. Annemle babası hakkında konuşurken kulak misafiri oldum. Eskiden duygusal istismara uğradığını hissediyorum.

Büyükbabamla hiç tanışmadım ama ondan da pek bahsedilmez. İyi bir babanın neye benzediğini yansıtacak bir rol modeli olmadığını bilmek, babama biraz lütufta bulunmamı sağladı.

"Sağ ol baba. Şimdiden çok daha iyi hissediyorum. Artık neler olduğunu biliyorum."

"Peki ya bebek?" Walker soruyor.

"Bugün test ettikleri hormon seviyelerim olması gereken yerde. Arttığından emin olmak için yarın tekrar test yapana kadar emin olamazlar."

"Bu iyi haber," diye araya giriyor annem. "Eminim bebek iyidir. Sadece dinlenmen ve doktorların seninle ilgilenmesine izin vermen gerekiyor. Sana bir şey getirebilir miyiz?"

Başımı ileri geri sallıyorum. "Sadece biraz uyumak istiyorum."

"Tabii ki." Babam eğilip alnımdan öpüyor. "Biraz uyumana izin vereceğiz. Annen ve ben sadece senin güvende olduğundan emin olmak istedik. Gidip biraz yiyecek alacağız ve sonra seni kontrol etmek için geri geleceğiz."

"Teşekkürler. Bu kadar çabuk geldiğiniz için minnettarım."

Annem eğildi ve beni sıktı. "Çok endişelendik. Tabii ki hemen geldik. Sen bizim bebeğimsin."

"Hadi Pamela. Kızımıza dinlenmesi için zaman verelim."

Bana göz kırpan babama gülümsüyorum. Annemin ne kadar zorba olabileceğini biliyor.

Onlar gittikten sonra başımı çevirip Walker'a sertçe bakıyorum.

"Bana öyle bakma," diye karşılık veriyor hemen. "O bunu hak ediyor. Arkamdan iş çevirdi. Senden başka herkes, Eva."

"Onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

"Sadece senin için korkuyorum. Yuva kuracak bir tip değil. Ya seni ve bebeği terk ederse? Onu öldürürüm."

Jessie hışımla içeri girip parmağıyla Walker'ı işaret etti. "Bayım, sizin konuşacak yeriniz yok. Siz ondan daha kötüsünüz."

"Bir kızı hamile bırakan ben değilim, değil mi?" diye karşılık verir.

"Belki. Ama eğer yaptıysan, birinin sana aileni hak ettikleri şekilde sevecek kadar erkek olmadığını söylemesini isteyeceğinden şüpheliyim."

"Bu kadar yeter," diye ağlıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Bu konuda ben ve Roman dışında kimsenin söz hakkı yok. Walker, sana yalan söylediğimiz için özür dilerim ama bu senin karışabileceğin bir şey değil. Şimdi lütfen Roman'ı buraya geri gönderebilir misin?"

Jessie yere bakar. "Onu hastaneden çıkarken gördüm."

"Gitti mi?" Fısıldıyorum, bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Siktiğimin piçi," diye mırıldanıyor Walker yanımda.

Midem bulanıyor. Bu hiç mantıklı değil. Walker'ın aptalca patlaması yüzünden gitmiş olamaz.

Odanın steril duvarları üzerime kapanıyormuş gibi hissetmeye başlıyorum. Gitti mi?

Sözleri kafamın içinde acımasız bir şaka gibi tekrarlanıyor. "*Onu hastaneden çıkarken gördüm.*"

Öylece... gitti mi?

Bana söylediği onca şeyden sonra, bana olan aşkını ilan ettikten sonra, öylece ortadan kayboldu mu? Ne bir veda, ne bir açıklama. Kavga yok.

Walker'ın sözleri aklıma geldi.

"Yalnız kalmak istiyorum," diye boğuluyorum, öfke, ihanet, yalnızlık hepsi içimde savaşıyor.

"Eva," diye cevaplıyor Walker, "seni yalnız bırakmayacağım."

"Sana... çık... dedim," diye bağıriyorum kapıya doğru ilerlerken.

Jessie yutkunuyor, onu hiç görmediğim kadar gergin görünüyor. "Hadi Walker. Onu biraz rahat bırak." Bana baktı. "Sana dinlenmen için zaman vereceğiz ama gitmiyoruz. Kafeteryada olacağız."

Başımı salladım. Kardeşime doğru yürüyor ve kolundan tutarak onu ayakta durur pozisyona çekiyor. Onun gözlerine bakamıyorum. Onun yerine başımı yatağa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Hayatımın nasıl böyle bir pembe diziye dönüştüğünü anlamıyorum.

Gözlerim yanıyor ama ağlayacak gözyaşım kalmadı. Kaçınılmaz gibi gelen şeyle savaşamayacak kadar tükenmiş durumdayım. Bizim gibi başladıktan sonra sonsuza dek mutlu olan biri var mı?

Yine de zihnim küçük, umutsuz bir umuda tutunuyor - yardımcı olmaktan çok acı veren türden.

Otuz Dördüncü Bölüm

Roman

Onu beklerken dışarıda bir ileri bir geri gidip geliyorum. Şu anda bana yardım edebilecek tanıdığım tek kişi. Yol boyunca her tümsekte yanımda olan tek kadın.

Kalbim heyecanla çarpıyor. Tek istediğim üst kata, Eva'nın yanına çıkmak ama onu ve bebeği daha fazla strese sokmak istemiyorum.

Şu anda yapabileceğim hiçbir şey doğru değilmiş gibi geliyor. Ona onu sevdiğimi söyleyemiyorum çünkü bunu baskı altında yaptığımı düşünüyor. Kesinlikle gitmiyorum. Ama benim varlığım, hayatı boyunca onun yanında olan tek kişiye, kardeşine sahip olamayacağı anlamına geliyor.

Ona ne kadar güvendiğini biliyorum.

Bu imkânsız durumun ortasında kaldım. Şüphe zihnimi bulandırıyor, Walker her zaman doğru olduğunu düşündüğüm sözleri söyledikten sonra her şeyi yapmamı engelliyor.

Hareketlerim tıpkı babam gibi olduğumu kanıtladı.

"Roman." Annemin sesi arkamdan geliyor.

Arkamı dönüyorum ve vücudum anında daha güvende hissediyor. O her zaman hayatımdaki sakinleştirici güç olmuştur.

"Anne," diyorum nefes verirken.

"Neler oluyor? Herkes iyi mi?" diye soruyor titrek bir sesle.

Neler olduğu söylenmeden acil servise çağrıldığı için yaşadığı paniği düşünmedim bile. Ona telefonda bebekten bahsedemezdim. Doğru gelmiyordu.

"Hadi içeri girelim," diye cevap verdim.

Beni hastaneye kadar takip etti. Onu koridorun sonuna, hediyelik eşya dükkanının olduğu yere kadar götürdüm. Yan tarafta, rahatça konuşabilmemiz için bolca oturma yeri olan bir kahve dükkânı var.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?" O köşedeki bir masaya otururken ben de soruyorum.

"Senden tek istediğim bana neler olduğunu anlatman."

Karşısına oturuyorum. "Özür dilerim anne. Çılgın bir öğleden sonraydı." Derin bir nefes alıyorum ve nereden başlamam gerektiğini bulmaya çalışıyorum. "Sana Eva'yla arkadaştan daha fazlası olduğumuzu söyleyerek başlamalıyım."

İtirafıma kıkırdıyor. "Oh, Roman. Bunun farkında olmadığımı düşünmen çok tatlı."

"Biliyor muydun?" Koltuğumda geriye yaslanıyorum.

Başı yana düştü. "Ben senin annemim. Elbette biliyordum. Ayrıca çalışan iki gözüm var."

Bu beni gülümsetiyor. Bunu atlatabilmem için gerekli olduğunu hissettiğim bir şey. "Bunu saklamakta daha iyi bir iş çıkardığımızı sanıyordum."

"Benim sorum, en başta neden saklamaya çalışıyordunuz?"

İşte hiçbir şey olmuyor. Düşüncelerimi toparlamam biraz zaman aldı. Annemle derin meseleler hakkında hiç konuşmamıştım ama artık zamanı geldi.

"Ona en başından beri bunun sadece... cinsel bir ilişki olacağını söyledim," diye itiraf ediyorum ve bu gerçeği anneme söylemenin garipliği yüzüme çarpıyor.

"Roman Bertini. Böyle nazık, güzel bir kadına neden böyle davrandın?"

Ardından utanç geliyor. "Evlenmeyi hiç planlamadım. Tüm yakınlaşmalarım bu şekilde oldu. Kimseyi yanıltmamak için bunu onlara önceden söylemeye özen gösterdim."

"Neden evliliğe karşı çıkıyorsun?"

"Çok açık değil mi?" Tepkisini görmek için yüzünü tarayarak cevap veriyorum.

Sorumu düşünmesini izlerken dudaklarını büzüyor. "Hayır tatlım, belli değil."

"Baba."

Nefes nefese kaldı. "Baban mı? Neden baban *senin bu* kadar evlenmek istemiyor musun?"

"Çünkü ben de onun gibiyim anne. Bir gün uyandı ve durup dururken evliliğimizin onun için önemli olmadığına karar verdi. Bu bizi mahvetti. Ailemiz asla eskisi gibi olmadı. Ve ben... Ben de pek çok yönden onun gibiyim. Bir gün yok edeceğim bir ailem olsun istemiyorum."

Gözlerinden yaşlar akıyor. "Roman," diye fısıldıyor üzüntüyle, "bunu bunca yıldır taşıyor muydun?"

Gözlerimi başka yöne çeviriyorum ve beni ele geçirmekle tehdit eden duyguları kırıştırıyorum. Başımı sallıyorum.

"Roman, sen baban gibi değilsin."

"Ben de tıpkı onun gibiyim anne. Neden onun şirketini devralmayı seçen kişinin ben olduğumu düşünüyorsun?"

"Onunla aynı kariyere sahip olman seni onun gibi yapmaz. Öyle olsanız bile, babanızın pek çok harika özelliği var. Onun gibi olmak kötü bir şey değil."

"Ama o ailemizi mahvetti. Sizi incitti. Siz mutluydunuz ve o sizi öylece terk etti..."

Neden onun da benim kadar kızgın olmadığını anlamıyorum. Onu ne kadar incittiğini biliyorum. Bunu gördüm.

"O gitmeye karar vermeden önce yıllarca mutlu değildik."

Sözleri sistemimde bir şok etkisi yarattı. İmkânı yok. Onları kavga ederken ya da herhangi bir şekilde mutsuz görünürken görmedim.

"Anne, sen neden bahsediyorsun? Siz güldünüz. Konuştunuz. Ben hiç kavga duymadım."

"Bazen kavga olmaması bir şeylerin yolunda gitmediğinin göstergesidir. Eskiden kavga ederdik. Eskiden kızardık. Ama duygularımız azaldı. Birbirimize bağlanmak için mücadele ederdik. Yıllardır böyleydi. Ben öyle olduğumu söylemiyorum."

vazgeçmeye hazırdım. Boşanma konusunda zor zamanlar geçirdim ama mutlu değildik."

Ergenliğimden beri inandığım her şey tersine dönmüş gibi hissediyorum. Yıllarca babamın genç bir kadın bulduğunu ve eskisiyle birlikte olmaya karar verdiğini düşündüm.

Annemin gözyaşları kapanmayan açık bir yara gibi zihnime kazındı. Hıçkırıklarını hala duyabiliyorum ve bu beni geçmişe götürüyor.

Boşanmış ebeveynlerin çocuğu olmak bir belirsizlik duygusu yaratır. Dünya güvende değilmiş gibi hissedersiniz. Sanki bir anda her şeyiniz elinizden alınabilirmiş gibi. Aileniz de dahil olmak üzere sizi koşulsuz sevecek kimse yokmuş gibi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Masaya bakarken sesim çatlıyor, bunu sindirmeye çalışıyorum.

"Sen baban değilsin. Onun evlilikten vazgeçişini izledin ve sanki ayrılmak bir hastalıkmiş gibi bunu içinde taşıdığını düşündün. Bu insanların verdiği ya da vermediği bir karar."

Bana küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Baban işler zorlaştığında bağlılıktan kaçtı. Ya sen? Sen de onun gibi olabileceğin fikrinden kaçyorsun. Risk birini sevmekte değil. Asıl risk, sırf bir gün canın yanabilir diye korkunun seni iyi bir şeye sahip olmaktan alıkoymasına izin vermektir."

O haklı. Ayrılmak bir seçimdir. Zorlaşırsa kaçmak benim kararım; bu doğuştan gelen bir şey değil.

Bunu yapabilirim. Bunu yapmak *istiyorum*. Ailemi *istiyorum*. "Eva hamile," diye ağzımdan kaçırdım.

Nefesi boğazında düğümlendi. "O ... hamile. Baba mı olacaksın? Ben olacağım..." Kelimeyi bile söyleyemiyor.

"Bir büyükanne." Gülümsüyorum, onun için bitiriyorum. "Evet."

Gözyaşlarına boğuldu, çünkü ona her zaman sahip olduğu hayalini verdim. Şımartacağı bir torun.

"Bugün Eva'yla konuşmaya gittim. Neredeyse bir haftadır uzaktı." İçeri girdiğimde gördüklerimi düşününce gözlerim yaşardı. "O

çok şiddetli bir acı içindeydi, çığlık atıyordu. Sonra bana hamile olduğunu söyledi."

Annemin dudağı titremeye başlıyor; biz hastanede otururken torununun sağığını merak ettiğine şüphe yok ve ben saatler önceki anıyı hatırlıyorum.

"Onu buraya getirdim. Kalmama izin vermediler." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Çok korkmuştum. Onu ve bebeğimi kaybedeceğimi düşündüm."

Annem de benimle birlikte ağlıyor, içimi parçalayan acıyı hissediyor. "Neredeler?" diye fısıldıyor.

Dökülmeye devam eden gözyaşlarını siliyorum. "Üst kattalar. Eva iyi. Yumurtalıklarında yırtılmış bir kitle var. Önümüzdeki birkaç gün içinde dinlenerek ve gözetim altında tutularak iyileşmesi gerekiyor."

"Peki ya torunum?"

"Bilmiyoruz." Kabul etmek için titriyorum. "Bilmiyoruz anne."

"Oh, Roman." Ayağı kalkıp yanıma geliyor ve beni kollarına çekiyor.

Bebeğimin güvenliğinin garanti altında olmadığı düşüncesiyle birlikte ağlıyoruz. Varlığından haberdar olduğum anda anında aşık olduğum bebeğim. Tanıdığım en muhteşem kadının karnında.

"Ne biliyorsun?" diye sordu sonunda.

"Bugün kanını test ettiler. Şu anki hormon seviyesi, hamileliğinin ne kadar ilerlediğine göre ideal. Yarın tekrar test yapılana kadar bebeğin büyüüp büyümediğini ve güvende olup olmadığını bilemeyeceğiz."

Annem elimi tuttu. "Bu iyiye işaret."

Başımı sallıyorum. İyi bir işaret yeterli değil. Bebeğimin iyi olduğunu bilmem gerek. Bunu öğrenene kadar rahat etmeyeceğim.

"Buraya geldiğimde seni bu kadar heyecanlandıran neydi?" diye soruyor, sanki daha fazlası olduğunu biliyormuş gibi. "Yanağındaki kırmızı iz yüzünden mi?"

Walker bana yumruk attığından beri zonklayan yanağıma dokunuyorum. "Walker."

"Ah, o da bilmiyordu."

Başımı sallıyorum. "Bana bazı sözler söyledi. Ailem için yeterince iyi olup olmadığım konusunda beni şüpheyne düşüren şeyler."

Yanaklarımı tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Sen beni dinle. Buna sadece Eva karar verebilir. Ama sana şunu söyleyebilirim ki sen inanılmaz bir adamsın. Her kadın senin sevgine mazhar olduğu için çok şanslı olur."

Hâlâ şüpheyne doluyum. Belki de Eva ile şansımı kaybettim. Başından beri ona daha iyi davranmalıydım.

"Walker da senin gibi," diye ekliyor. "Öfkeli biri. Kız kardeşi için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanıyor. Bu süreçte ona biraz anlayış göstermen gerekebilir. Onun arkasından iş çevirdin. Biraz zamana ihtiyacı olacak. Ama Eva ile savaşırsın. Onun sevgisi ve ailen için deli gibi savaşırsın. Onları hak ediyorsun. Beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum."

"Güzel." Gülümsüyor. "Şimdi ona geri dön. Onun yanında ol. Hiçbir şeyi aceleye getirme. Sadece orada ol."

Acele etme. Sadece orada ol. Bunu yapabilirim. Ona söyleyerek değil, göstererek başlayabilirim.

Ona hazır olduğumu kanıtlayacağım. Ona deliler gibi aşık olduğumu ve hayatımızın geri kalanına birlikte başlamak için sabırsızlandığımı.

Bölüm Otuz Beş

Eva

Aileme ihtiyacım olduğunu söylediğim gibi dinlenmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Tek düşünebildiğim Roman'a mesaj atıp atmayacağım. Belki geri gelmesini isteyebilirim, böylece bu konuyu konuşabiliriz.

Walker'ın söylediklerinin yanlış olduğunu biliyorum ama çözemeyeceğimiz bir şey değil. Bu şekilde tepki vereceğini biliyorduk. Eminim hamileliğimin ve hastaneye yatışımın haberi vermemde bir yardımı olmamıştır.

Sanki evren bize karşı çalışıyor. Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve vücudumun biraz dinlenebilecek kadar sakinleşmesini diliyorum.

Sol tarafımdan gelen ani bir ses beni irkiltiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Roman yanımdaki sandalyede. "Seni uyandırmak istememiştin."

"Ben... uyumuyordum," diye yavaşça cevap veriyorum. "Nereye gittin?"

"Sadece sizi biraz yalnız bırakmak istedim. Burası biraz kalabalıktı."

"Jessie seni dışarı çıkarken gördüğünü söyledi." "Evet. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

Başını çevirdi ve bütün hava ciğerlerimi terk etti.

"Yüzüne ne oldu?"

Yanağına dokunuyor. "Yok bir şey."

Bu hiçbir şey değil. Şişmiş ve kızarmış.

"Bunu sana Walker mı yaptı?" Dişlerimi sıkıyorum.

"Sorun değil Eva. Bunu hak ettim."

"Hayır Roman, bunu hak etmedin. Onu öldüreceğim."

"Hey, hey." Yatağıma oturmak için hamle yaptı. "Benim için endişelenme. Yüzümün nasıl görüldüğü ya da o çürüğün nasıl oluştuğu önemli değil. Önemli olan sen ve bebeğin."

Elini ilk kez karnımın üzerine koyuyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Elinin sıcaklığından değil, bunun ne anlama geldiğinden.

Sadece bana dokunmuyor. Bize dokunuyor. Bizi seçiyor.

Aramızdaki ilişkiyi asla çözemesek bile, bana bebeğimizi istediğini gösteriyor.

Bu her şey demek.

"Biraz dinlenmelisin. Ben senin yanında olacağım. Söz veriyorum hiçbir yere gitmiyorum."

"Tamam." Gözlerimi kaldırıyorum, temkinli ama umutlu.

Bu kez gözlerimi kapattığımda, bedenimde sadece Roman'ın sağlayabileceği sakinliği hissediyorum. Hızla uykuya dalıyorum.

Uyandığımda güneş batmak üzereydi. Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor. Roman sandalyede oturmuş, telefonuna bakıyor, tam da olacağını söylediği yerde.

Onun için de cehennem gibi bir gün olduğunu fark ediyorum. Çok yorulmuş olmalı. "Roman," diyorum halsiz bir sesle.

Telefonunu hemen yere bırakıyor. "Selam. Kestirmen nasıldı?" "Mmm...

iyi. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ne zamandır baygınım?"

Saatine bakıyor. "Üç saat, sanırım."

"Hay aksi. Jessie ve Walker. Aşağı indiler ama geri döneceklerdi."

"Jessie arkasında Walker ile geri geldi. Ona gidebileceklerini söyledim. Hiçbir yere gitmiyorum ve eğer uslu durmazsa bir daha geri gelemez.

içinde. Özür dilerim Eva. Onun senin kardeşin olduğunu biliyorum ama seni her görmek istediğinde yanından ayrılmayacağım."

"Gitmek zorunda değilsin."

"Şimdi biraz yemek yiyelim. Biri bizim için yemek getirecek. Rahatlarınız ve iyi bir uyku çekeriz. Şu anda önemli olan tek şey bu."

"Lobinin son gözden geçirilmesi bugün değil miydi?" Bunun ne kadar önemli olduğunu fark ederek sordum.

"İptal ettim."

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Benim işim çok önemli değil. Ben doktor değilim. Bunu kesinlikle yapmak zorundaydım."

Ona gülümsüyorum, bebeği öğrendiğinden beri büyük bir değişim olduğunu hissediyorum. Görüşmemde tanıştığım adama geri dönüyorum. Çok soğuktu. Bunlar onun o zaman söyleyeceği sözler değildi.

Kapının çalınması dikkatimi çekiyor.

"Akşam yemeği geldi," diye anons ediyor adam kapıya doğru yürüyüp iki büyük kâğıt torbayı alırken.

Bana geri dönüyor ama ben hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Bu adam buraya nasıl girdi? Ve odamıza yemek getirilmesine izin var mı?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

Sorumu geçiştirirken kıkırdıyorum. "İpleri sen çektin."

Tekerlekli masayı bana doğru çekiyor ve önüme bir kap yemek koymaya başlıyor. O kadar harika kokuyor ki, doğrudan buraya teslim edilmesi için nasıl izin aldığını ya da o kişinin kim olduğunu merak edemiyorum.

"Vay canına."

Tamamen dolana kadar masaya daha fazlasını koymaya devam ediyor.

"Ne sipariş ettiniz? Bu tüm kata yeter."

"Kızımın ve bebeğimin karnının doyduğundan emin olmam gerekiyordu."

Kalbim göğsümde çırpınıyor. Benden ve bebeğimizden bu şekilde bahsettiğini duymaktan asla bıkmayacağım. İçimdeki umut üç katına çıktı.

"Biftek var. Tavuk var. Makarna var. Ekmek. Cheesecake." Birkaç tane daha açarken devam ediyor. "Ne olacak?"

"Biftek... ve cheesecake."

"Tam benlik bir kız." Masadaki diğer yiyecekleri de alıp tavuğuyla birlikte yatağa uzanıyor.

"Televizyonu açmak ister misin?" diye soruyor kayıtsızca.

Omuzlarımı silkiyorum. "Evet, kulağa hoş geliyor."

Bir sitcom'un tekrarını açıyor ve ikimiz de yatağa oturup hem izliyor hem de yiyoruz. Sanki daireme geri dönmüşüz, birlikte takılıyormuşuz gibi hissediyorum.

Sonunda, çok fazla yemek yedikten ve gözlerinin ağırlaştığını gördükten sonra onu dürtüyorum.

"Hey, bu gece nerede uyuyacaksın?" Fısıldıyorum.

Sandalyeye baktı. "Bunun bir şekilde yatağa dönüşebileceğini söylediler."

Soğuk deri sandalyeye şüpheyle bakıyorum. "Pek rahat görünmüyor."

Gülüyor. "Bunun rahatlık için yapıldığını sanmıyorum."

Ayağa kalkıyor ve bir sediri sandalyenin yanına çekiyor, sonra oturuyor ve sandalyenin arkasını aşağıya doğru eğiyor. Arkasında, pencerenin kenarında bir yastık ve battaniye var.

"Hadi gel." Bakışlarımı ona dikiyorum. "Buna sığmana imkân yok."

Uzanırken ve battaniyeyi üzerine örterken büyük, dramatik bir gösteri yapıyor. "Bir böcek kadar rahat."

"Ayakların sedirden sarkıyor."

"Sandalyemde gayet rahatım. Şimdi biraz uyu. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

İç çekiyorum ama daha iyi bir alternatifim de yok. Şu anda makinelere bağılım ve serumum var. Bütün gece yatağında sıkışıp kalmamız için güvenli bir yol öngöremiyorum.

"İyi geceler," diye
fısıldıyorum. "İkinize de iyi
geceler."

Sözleri üzerine birkaç damla gözyaşı akıyor.

* * *

Sabah güneşi büyük hastane odasının penceresinden içeri girerken gözlerimi kısarak açıyorum.

Roman'a bakmak için boynumu eğiyorum. Telefonunda bir şeyler yazıyor, sandalyede dik otururken yastık ve battaniyeyi pencere kenarına geri koyuyor.

"Uyanmışsın," diyorum onu izlerken.

Telefonunu hemen yere bırakıyor. "Sabahın köründe. Sana bir şey getireyim mi? Aç mısın? Susadın mı?"

İnledim. "Mmm... ikisi de. Ne içmeme izin var? Kafeinsiz kahve olur mu?"

"Gidip hemşireyi bulayım. Hemen dönerim."

On dakika sonra elinde iki kahve ve kahverengi bir kâğıt torbayla geri geliyor. Gözlerim parlıyor.

"Kafeinsiz kahveniz ve iki simit." Poşeti önüme koyuyor, sonra şeker ve krema çıkarıyor. "Kahveni nasıl içtiğini bilmiyordum," diye itiraf ediyor, sesi biraz üzgün geliyor.

"Tıpkı bunun gibi." Gülümsüyorum, sonra bir yudum alıyorum. "Çok teşekkür ederim. Kahvenin iyi olduğunu söylediler mi?"

Simitlerimizin üzerine krem peynir sürmeye başlarken başını sallıyor. "Şu anda sadece gözetim altındasınız, yani kısıtlayıcı bir diyetiniz yok."

Birkaç saat sonra hemşire geldi ve kan tahlillerimi tekrar aldı. Roman ve ben tüm bu süre boyunca sessiz kaldık. Son on iki saattir küçük bir balonun içinde yaşıyorduk, bu kısımla yüzleşmeyi seçmemiştik.

Kan tahlilinin sonuçlanması birkaç saat süreceğini ve daha sonra doktorumun benimle sonuçlar hakkında konuşacağını söyledi.

Günün geri kalanında aklımın bir köşesinde endişe var. Walker, Jessie ve aileme mesaj atmaya ve onları bilgilendirmeye devam ediyorum. Roman dün bana uğradığını söylediği annesini bilgilendiriyor.

"Ona söylediğim için kızgın değil misin?" diye soruyor arka planda televizyonun açık olduğu sandalyede otururken.

"Hiç de değil. Tüm bunlar olurken senin de sırtını yaslayacak birine ihtiyacın var."

"Eva, seni tekrar görmek güzel," diyor Dr. Bryant odaya girerken ve Roman'la konuşmasını aniden sonlandırıyor.

Ona gülümsüyorum. Sinirlerim tekrar yerine gelirken vücudum terlemeye başlıyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Laboratuvardan kan tahlillerini getirdim."

Roman ayağa kalkıyor ve yanıma oturuyor. Elini uzatıp sıkıca kavriyorum, tutunabileceğim herhangi bir teselli arıyorum.

"Son yirmi dört saat içinde hormon seviyeleriniz yükseldi. Bu çok olumlu bir işaret. Hamileliğin ilerlediği anlamına geliyor."

Roman'ın omuzlarının rahatlamasını izlerken ikimiz de nefes

veriyoruz. Ellerimle ağzımı kapatıyorum. "Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyorum.

"Yine de seni bir gece daha burada tutmak istiyoruz.

i y i l e ş t i ğ i n d e n emin olmak istiyorum. Her şey y o l u n d a giderse yarın taburcu olmanı imzalayacağım."

Roman doktora "Teşekkür ederim," der.

O da başını sallar. "Yarın görüşürüz."

Yalnız kaldığımız anda elimi tutup öpüyor. "Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim."

Göğsüm gülmekten titriyor. "Sen de en az benim kadar korkmuştun. Her şeyin yoluna girip girmeyeceği hakkında hiçbir fikrin yoktu."

"Sanırım gayet iyi toparladım. Benimle dalga geçme."

Dudaklarımı büzüyorum, bu kadar dürüst olması hoşuma gidiyor. "Hey, sen olmasaydın bunu gerçekten yapamazdım."

Ve bu sözler doğruydu. Sadece onun varlığı bile sinirlerimi yatıştırmaya yetti.

Ve birlikte bir bebeğimiz olacak. Beni sevdiğini söyledi.

Belki de korkunun etkisiydi. Belki de ciddi idi. Ama söyledi ve bunun bir anlamı olmalı.

Yarının nasıl olacağını bilmiyorum. Söylenmemiş, yapılmamış, belirsiz o kadar çok şeyimiz var ki. Ama hâlâ bir umut ışığı var.

Bu gerçek bir şeyin başlangıcı olabilir mi?

Otuz Altıncı Bölüm

Roman

Geçici bir süre için bile olsa benim yanıma taşınmasını istediğimi ona nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, sonsuza kadar kalmasını istiyorum. Onun güvenini ve sevgisini kazanmam gerektiğini biliyorum. Ama şu anda ona iyi bakıldığından emin olmak istiyorum.

Yine de bir hafta kadar sakinleşmesi gerekiyor. Benimle kalırsa, ona bakabilirim.

Doktor az önce taburcu formunu imzaladı. Burada, hastane odasında oturmuş tekerlekli sandalyenin gelip onu indirmesini bekliyoruz.

Lincoln arabamı nereye park ettiğini söyledi. Onu almaya gitmeden önce, bunu çıkarmam gerek.

"Bir süre benimle kalmaya ne dersin?" Jessie'nin bu sabah bıraktığı giysileri giyerken soruyorum.

Gömleğini yavaşça başının üzerine çekiyor. "Seninle kalmamı mı istiyorsun?"

"Seninle ilgilenmek isterim. Doktor sakin olman gerektiğini söyledi ve yine de ağrının şiddetlenmediğinden ya da kötüleşmediğinden emin olmak için seni izlememiz gerekiyor. Ya yalnızken bir şey olursa?"

Beni incelerken alt dudağını ısıırıyor. "Ne kadar süreyle?"

Sonsuza kadar.

Omuzlarımı silkiyorum. "Kesin bir bitiş tarihi vermemize gerek yok."

"Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan. Seni rahatsız etmek istemem."

Hayal kırıklığımı toparlamaya çalışıyorum. Bana rahatsızlık vereceğini düşünüyor. Belli ki bu konuda ne kadar ciddi olduğumu tam olarak kavrayamamış. Sonra

Annemle konuşurken, bunca yıldır kendime doğru olmayan bir hikâye anlattığımı artık biliyorum.

Çünkü o haklı. Kalmak bir seçimdir. Ve Eva'ya baktığımda, onu tekrar tekrar seçeceğimi biliyorum.

"Sen ve bebeğimiz rahatsızlık vermekten çok uzaksınız. Yardım etmek istiyorum. İzin verir misin?"

"Tamam. Seninle kalacağım."

Ardından gelen gülümsemeyi durdurmak mümkün değil. Bu iyi olacak. Onunla daha fazla zaman geçireceğim. Aşkımı kanıtlama zamanı.

Onu aşağıya götürmek için geldiklerinde eğilip alnından öpüyorum.

"Ben aşağı inip arabayı alacağım. Seninle ön tarafta buluşuruz."

* * *

Şu anda bir battaniye ve dizüstü bilgisayarıyla kanepemde uzanıyor. Ona işinin bekleyebileceğini söylemeye çalıştım ama dinlenmeden önce halletmesi gereken bazı yarım kalmış işleri olduğu konusunda ısrarcıydı.

Ama onda sevdiğim şeylerden biri de bu. Kendini adanmış biri. Bir şey yapacağını söylerse, yerine getireceğini bilirsiniz.

Biz yokken adresime gönderilen paketleri aldım. İlk açtığım bir kitap yığınıydı. *Hamilelik 101. Baba Beklerken. Beklerken Sizi Neler Bekler.*

Diğer pakette doktorunun önerdiği hamilelik multivitaminleri var. Sabah bulantılarına iyi gelen uçucu yağlar. Mide bulantısıyla mücadele edebilen emzikler.

Bekleyen Baba'yı kucaklayıp kanepede ona katılıyorum, ayaklarını tutup bacaklarıma yerleştiriyorum. Ona dokunmak için sürekli bir ihtiyaç duyuyorum. Kendimi gerçekten rahatlamış ve sakin hissettiğim tek zaman bu.

Kitabı açıyorum ve ilk bölümü okumaya başlıyorum. Şimdiden aklımı başımdan alan bilgilerle dolu. Daha önemli bilgileri işaretlemeye başlayabilmek için bir fosforlu kaleme ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Bir insan tüm bunları nasıl aklında tutabilir?

Kitaba o kadar dalmışım ki Eva'nın dizüstü bilgisayarını kapattığını fark etmiyorum.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor. "*Baba Bekleyen* mi yazıyor?" Sesi eğlenerek yükseliyor.

"Evet. Önümüzdeki dokuz ay içinde olacaklara hazırlanmam gerektiğini düşündüm," diye cevap veriyorum sayfayı çevirirken, gözlerim hâlâ kitapta.

Çok sessiz. Çok sessiz.

Başımı çeviriyorum ve çenesi yere düşüyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bebeğimiz için kitap okuyorsun."

Yerimde kayıyorum. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Çok şirin," diye fısıldıyor neredeyse kendi kendine.

"Şirin değil," diye cevap veriyorum dik otururken. "Erkeksi."

Sürünerek yaklaşıyor, sonra bir bacağına üzerime atarak beni sarıyor. Elleri yüzümü buluyor. "Çok tatlı. Gelmiş geçmiş en tatlı şey."

"Ben sadece senin ve bebeğin iyiliğini istiyorum." Sesim utançtan çatlıyor.

Gözlerinde yaşlar oluşuyor. "İkimiz de minnettarız."

Ellerim kalçalarını buluyor. Bu sadece onun içgüdüğü. Vücudum ona böyle tepki veriyor. Yine de şu anda nerede durduğumuzu bilmiyorum. Ona dokunmama izin var mı? Onu öpebilir miyim?

En az bir hafta seks yapamayacağımızı biliyorum. Doktorun emri.

Yeşil gözleri benimkileri tutmaya devam ediyor ve bana sertçe çarpıyor. İçlerindeki derinlik. Sorular. Korkular. Ama aynı zamanda -hak etmediğim bir şey- güven. Bana duyduğu bu güven kırıntısını hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama kalbim burkuluyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemem. Kelimeler şu anda yetersiz geliyor ama bakışlarını tutuyorum.

Sonra eğiliyor -telaşsız, temkinli- ve beni öpüyor.

Yumuşak ve yavaş. Tereddüt ettiğini hissediyorum, benim de onu öpüp öpmeyeceğimi merak ediyor.

Ben de onu öpüyorum, ona sonsuza kadar nasıl söz vereceğimi bilmediğimi ama bu şans için canla başla savaşılmaya hazır olduğumu anlatmaya çalışıyorum.

Geri çekiliyor, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ben..." diye başlıyor ve bunun bir hata olduğunu söylememesini umarak nefesimi tutuyorum. "İşemem lazım."

Gülümsemesi bana eğlenceli anı kaybetmediğimizi söylüyor.

Ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. "Sanırım bunu bu kitapta okumuştum. Giderek daha sık olacak."

İnliyor. "Benden çok iğreneceksin."

Kucağımdan inerken kıkırdıyorum, sertleşmiş aletimden biraz bile utanmıyor. Bana ne yaptığını biliyor.

Geri döndüğünde, hemen kanepeye geri geliyor, bu sefer biraz yavaş.

"Neyin var?" Neredeyse kitabı odanın öbür ucuna fırlatacaktım.

"Ne oldu? Az önce bir ilaç daha aldım. Ağrı geri geliyordu."

"Ağrı ne kadar kötüydü? Çok şiddetli değildi, değil mi?" Panik içinde sordum.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sabahtan beri ağrı için bir şey bile almadım. Sekiz saatten fazla oldu. Hastaneye yattığımdan beri geçen süreden daha uzun."

"Tamam. Güzel." Tekrar yanına oturdum.

Titredikten sonra telefonunu cebinden çıkardı. Saklamaya çalışsa da, bir mesajı okurken yüzünde bir hüznün izi görüyorum.

"Kim arıyor?" diye soruyorum.

"Walker," diye fısıldıyor. "Gelip beni kontrol etmek istedi." "Ah, dur tahmin edeyim. Evime adımını atmak istemiyor."

"Neden bu kadar mantıksız davrandığını anlamıyorum," diye ağlıyor. "Yani, sen onun en iyi arkadaşısın. Zamanını seninle geçirecek kadar seni seviyor. Benim de aynı şeyi yapmamın nesi yanlış?"

Bunu onun bakış açısından düşünmeye çalışarak iç çektim. "O sadece incindi. Telefonunu bırak. Kardeşini ben hallederim."

Kaşları şüpheyile kalktı. "Nasıl?"

"Sakin ol. Onunla ilişkini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Sana göz kulak olmak için buradayım, hayatını zorlaştırmak için değil."

Elimi tuttu. "Teşekkür ederim." Bir an için gözlerini kapatıyor ve esniyor. "Saat kaç?"

Saatime bakıyorum. "Altı."

"Dostum, geçen hafta boyunca yediyi geçemedim."

"O zaman yemek sipariş edeyim. Gece uyumadan önce yemek yediğinden emin olmak istiyorum."

Ondan uzaklaşıp yatak odama doğru yürüyorum. İlk önceliğim yemek sipariş etmek. Sonra mesajlarımdan Walker'ın adını buluyorum. Bu iş çok ileri gitti. O ve ben bu işi halletmeliyiz ki kendi kız kardeşini ziyaret edebilsin.

Yarın sabah burada
buluşalım. Tam dokuzda.

Mesajı anında geldi.

Bana ne yapacağımı söyleme. Bırak bunu kız kardeşimle ben halledeyim.

Nazik olmaya çalışabilirim ama Eva'ya karşı nerede durduğumu açıkça belirtmeliyim.

Burada nazik olmaya
çalışıyorum ama bir şeyi
açıklığa kavuşturamama izin
verin-Eva ve bebeğimiz
benim önceliğim. Aramıza
girmene izin
vermeyeceğim.

Bize. Yetişkinler gibi
konuşmak isterseniz, bu
adreste bekliyor olacağım.

Doğru şeyi yapacağına ve benimle burada buluşacağına güveniyorum. Eva'ya hak ettiği hayatı verme şansım varsa aramızdaki bu saçmalık çözülmeli.

Aile odasına geri döndüğümde, kanepeye uzanmış, tavana bakıyordu.

"Sıkıldım," diyor abartılı bir nefesle.

Ona gülümsüyorum. "Hadi bir şeyler yapalım. Kart oyunu falan oynayabiliriz. Okey biliyor musun?"

Gözleri parlıyor. "Poker oynayalım."

Kıkırdıyorum. "Poker sever misin?"

"Evet, Bay Kadın Düşmanı. Geçen sefer burada olan kadınlardan birine sorsaydınız bilirdiniz -ben de dahil."

Battaniyesini üzerinden atıp yemek masama doğru yürürken kollarımı havaya kaldırıp kendimi savunuyorum.

"Hey, ben kimseden oynamasını istemedim. Hepsi senin kardeşindi."

"Evet, evet. Hepiniz aynısınız. Şimdi git kartlarını ve fişlerini al." "Peki, hanımefendi." Yürürken gülümsedim.

Geri döndüğümde kartları karıştırmakta ısrar ediyordu. Kartları havada bir elden diğerine karıştırırken onu hafife almış olabileceğimi fark ediyorum.

"Pekâlâ. Texas Hold'em. Limitsiz."

"Limitsiz mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Korkuyor musun?" diyor, bakışlarıyla bana meydan okuyor.

Dudaklarımı büzüyorum, bu limitsiz konusunda ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Peki," diyorum. "Sınır yok."

* * *

Telefonumun 9'dan 9:01'e geçişini izlerken köşedeki bir kabine oturuyorum. Yumruğumu sıkıyorum, bunu kız kardeşi için yapmak istememesine sinirleniyorum.

Ben o kadar da kötü bir adam değilim. Gerçekten benimle bir hayatın bu kadar korkunç olacağını mı düşünüyor?

Kız kardeşiyle olan ilişki mi sorgulatmasına izin vermeyeceğim. İki gün önce yaptığı gibi değil.

Bir figür bir an önümde duruyor, sonra kabinin içine kayıyor. Yukarı bakıyorum. Walker kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyor.

Tedbirli. Sorun değil. Bununla başa çıkabilirim. En azından geldi. "Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum.

Garson gelip kahvemi dolduruyor, sonra Walker için de bir tane dolduruyor.

"Bunu kız kardeşim için yapıyorum," diye açıklıyor, arkadaşlığımızla bir ilgisi olduğunu düşünmem ihtimaline karşı.

Onunla bu restorandan yine kanka kanka çıkacağımıza dair bir yanılsama içinde değilim.

Yeni demlenmiş sıcak kahveden bir yudum alıyorum.

"Bak, arkadaşlığımız söz konusu olduğunda her şeyi berbat ettiğimi biliyorum." Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Buraya beni affetmen için gelmedim. Gerçi zamanla affedeceğinizi umuyorum. Buraya her şeyden önce özür dilemeye geldim. Durumu doğru şekilde ele almadım."

"Yüzyılın yetersiz ifadesi."

"Bunu hak ediyorum. Ne olursa olsun, senin için doğru olanı yapmak adına aylarca cazibeme karşı koydum. Ama kendimi ona aşık olmaktan alıkoyamadım. Sanırım görüşme için ofisime girdiğı anda anlamıştım. Şimdi, buraya seninle bunun için kavga etmeye gelmedim."

Öne doğru eğildi. "Güzel. Çünkü buraya affetmeye gelmedim. Aşka bir şaka gibi davrandığımı gördüm. Tek gecelik ilişkiler. Hayalet gibi. Aşka inanan herkese gülüyorsun. Sonra seni kız kardeşimle mi göreceğim? Evet, çıldıracağım."

Bu sözleri yüzüme fırlattı ama o da benimle birlikte aynı şeyi yapıyordu. Eminim roller tersine dönseydi ona da bu şansın verilmesini isterdi. Gerçi benim de aynı şekilde davranacağımı biliyorum.

Bu yüzden ona karşı sabırlı olmaya hazırım.

"Anlıyorum. Bağlanacak bir tip olduğuma inanmanı sağlayacak hiçbir şey yapmadım. Bana inanarak buradan çıkıp gitmeni beklemiyorum. Senden istediğim şey bir şans. Benim için değil, Eva için. Bebeğimiz için, yeğenin için."

Az önce amca kartını kullanacak kadar alçaldım mı? Evet, öyle. Eva için bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Sinirli bir elini saçlarında gezdiriyor. "Arkadaşlığımızın bundan daha güçlü olduğunu sanıyordum. Neden önce bana gelmedin?"

Bir an nefesim kesildi. Haklı bir soru. "Bunu açıklaması zor. Ona karşı hissettiklerimi sürekli inkâr ediyordum. Onlardan çok korkuyordum."

"Neden? Neden onlardan bu kadar korkuyorsun?"

"Onlardan korkuyordum," diye açıklıyorum. "Kolay değil ve bunun üzerinde çalışmam gerektiğini biliyorum ama artık korkmuyorum. Eskisi gibi değil."

"Gerçekten mi? Seni tanıdığımdan beri on yılı aşkın bir süredir sahip olduğun aşka dair tüm bakış açının birkaç ay içinde değiştiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Annemi aradım," diye itiraf ediyorum boynumu çekiştirirken, kendimi açıkta kalmış hissediyorum. "Babam ve ilişkisi, boşanmaları hakkında konuştuk. Babamın yaptıkları yüzünden kendimle ilgili pek çok yanlış inanca sahiptim."

Başını yana eğiyor. "Bana bunların hiçbirinden bahsetmedin."

"Annemle babamın boşandığını biliyordun."

"Evet, boşanma. Gerisi benim için yeni."

Bir sıcaklık dalgası ensemden yukarı tırmanıyor. "Bu konuda kimseyle konuşmadım. Eva'ya kadar."

Çabucak göz kırpmıyor. "Ona bunları anlattın mı?"

"Herkes anlattığımdan daha fazlasını ona anlattım." "Oh, bunu bilmiyordum."

Bu olayda daha fazlası olduğuna inanabileceğine dair bir umut ışığı görmeye başlıyorum. sadece yatmaktan daha iyi. Bunu bir şans olarak kullanıyorum.

"Bak, üzerinde çalışmamız gereken daha çok şey olduğunu biliyorum. Ama Eva bir enkaz. Sana ihtiyacı var. Evime gelip onu ziyaret etmeye ne dersin?"

Omuzları çökmüş bir halde yavaşça başını sallıyor. "Bunu onun için yapabilirim," diye açıkça ekliyor. "Aramızdaki şey daha bitmedi. Ve kahvem parasını sen ödüyorsun."

Cüzdanıma uzanırken "Tabii ki," diye cevap veriyorum.

Tam çıkmak için ayağa kalktığımızda kolumu dürtüyor. "Bu arada, gözün güzel morarmış. Bunu sana her kim yaptıysa sol kroşesi çok iyi olmalı."

Şakacı sözleri bana bunu atlatabileceğimize dair umut verirken ağzımın kenarına bir gülümseme çarpıyor.

Otuz Yedinci Bölüm

Eva

Roman bu sabah garip davranıyordu. Dün gece harika bir akşam geçirmiştik, akşam yemeği gelene kadar poker oynamıştık. Hatta yatağında onunla uyumam için ısrar etti. Beni öpmedi ya da dokunmadı, bu da bazı şeyleri sorgulamama neden oldu.

Tam her şeyin kafamda olduğuna kendimi ikna etmişim ki, bu sabah nereye gittiğini sorduğumda sinirlendi. Gittiğinden beri aklıma nerede olabileceğine dair çok fazla senaryo geliyor.

Hiçbiri hoş değil.

Jessie burada olsaydı harika bir insan olurdu ama velayet duruşmasına takıldı. Açıkçası, bu benim kafamda bir şeyler uydurmamdan daha önemli çünkü ondan nereye gittiği konusunda bana gerçeği söylemesini ve ketum olmamasını isteyemeyecek kadar güvensizim.

Hastaneden çıktıktan iki gün sonra ona ne durumda olduğumuzu soramayacağımı biliyorum. Onun "*Seni Seviyorum*" teklifini geri çeviren bendim. Belki de sadece sabah bulantıları beni etkiliyordur. Bana aldığı emicilerden bir tane daha açıyorum ve bir fark yaratmasını dileyerek acımasızca emiyorum.

Bu şeyler hiçbir işe yaramıyor.

Tam hayal kırıklığı içinde emiciyi dışarı atmak için ayağa kalktığımda ön kapı açılıyor. Roman arkasındaki biri için kapıyı açık tutarak içeri giriyor.

Ağzım hafifçe aralandı. "Walker."

Roman'la birlikte içeri girer ve kapıyı kapatır. "Hey, abla."

Başımı sallıyorum, içim rahatlarırken gözyaşlarımı durdurmak için dudağımı ısıyorum.

Bana doğru yürüyor ve kollarını açıyor. Kucağına düşüyorum. Ayı gibi sarılması beni her zaman daha iyi hissettirmiştir.

Ayrıldığımızda "Hemen dönerim," diye takılıyor. "Doğa çağırıyor."

O kaçarken ben kıkırdıyorum. Roman elleri cebinde yaklaşıyor. Yanağı oldukça kötü görünüyor ama seksi ve tehlikeli bir havası var. Bu hoşuma gidiyor.

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

Omuzlarını silkiyor. "Hiçbir şey. Sadece bu sabah onunla kahve içmek için buluştum."

"Oh, gerçekten mi? Bu kadar basit mi? Ona ödeme yaptın mı? Onun hakkında kirli çamaşırların mı var? Bu bir şantaj mı?"

Sırtışı tüylerimi diken diken ediyor.

Elimi tutuyor. "Sadece konuştuk diyelim ve senin için burada olmak istiyor. Gerisi kendiliğinden hallolur."

Walker odaya geri dönüyor. Elim Roman'ın elinin içinde görünce omuzlarının biraz gerildiğini görebiliyorum. Konuşmamız gereken bazı şeyler olduğunu fark ettiğimde gülümsemem kayboluyor. Bunu atlatamadı.

Roman elimi cesaret verici bir şekilde sıktıktan sonra nazikçe bırakırken, "Sizi konuşmanız için yalnız bırakayım," diyor. "Ben ofisimde olacağım."

Walker ve ben sessizce dururken garip bir an yaşanıyor. Bu konuşmaya nasıl başlayacağımdan emin değilim. Her zaman bir ikilemin aynı tarafında yer almışızdır. Hiç birbirimize karşı olmadık. Yabancı geliyor.

"Hadi gidip kanepeye oturalım." Sonunda sessizliği bozdu. "Dinlenmeye ihtiyacın var, değil mi?"

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap veriyorum. "Sanırım."

Birkaç dakika önce Roman'ın dairesinde onun yüzünü gördüğüm için inanılmaz bir sevinç duyduğum an, birden farklı bir tona büründü.

Aynı kanepeye oturuyoruz, her birimiz farklı bir uca. Yüzümü ona dönmek için vücudumu içe doğru çeviriyorum ve rahatlamak için kucağıma bir yastık koyuyorum.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve hemen konuşmaya başlıyorum. "Çok özür dilerim Walker. Her şeyi berbat ettiğimizi biliyorum. Senin arkandan asla böyle bir şey olmamalıydı."

"Evet, olmamalıydı," diyor.

Ellerime bakıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ona yalan söylediğim için büyük bir suçluluk duygusuyla doluyum.

İç çektiğini duyuyorum ve dikkatli gözlerine bakıyorum.

"Bak" -elini saçlarında gezdiriyor, sanırım bu sabah çok sık yaptığı bir şey bu- "Anlıyorum. Bana bu konuda yaklaşmış olsaydın, asla olmaz derdim. Bu daha iyi olmazdı."

"Öyle mi yapardın?" Neden böyle bir yanıt verdiğini merak ederek soruyorum.

"Tabii ki. Sen benim kız kardeşimsin ve o da benim en iyi arkadaşım. Onun en kötü halini gördüm. Kız kardeşinle çıkmak isteyen bir adamdan duymak istemeyeceğin şeyler söylediğini duydum."

Anlayışla ağzımı kapatıyorum. "Anlıyorum."

"Az önce söylediklerim seninle benim aramda. Roman'ın bana karşı hâlâ yapması gereken büyük bir yalakalık var."

"Ama arkadaşlığınız tamamen yok olmadı, değil mi?" Umutla soruyorum.

Gülümsüyor. "Sanırım bunu atlatacağız... eninde sonunda. Özellikle de onun bebeğine amca olacağım için."

Gözlerim duyguyla doluyor. "En iyi amca sen olacaksın."

"Ve sen... bir anne. Bu bebek sana sahip olduğu için çok şanslı. Doğal bir anne olacaksın. Özellikle de ebeveynlerimizle ne yapılmaması gerektiğine dair pek çok deneyim yaşadığın için."

Homurdanıyorum ve gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Aman Tanrım. Annem muhtemelen şu anda bulutların üzerinde. Kızının Roman Bertini'nin bebeğine sahip olmasının getireceği para ve güce bayılıyor."

Gözlerini deviriyor. "Evet, o konuda. Etiket. Sen osun. Artık evde ve iyi olduğuna göre nasıl olduğunla ilgili telefonlarına cevap vermeyeceğim."

Nefesim kesildi. "Ciddi misin?"

"Artık bununla uğraşmayacağım."

Şu anda ne kadar dramatik görüldüğüne, bir çocuk gibi somurttuğuna kıkırdıyorum. "İyi o zaman. Sen gidince onu ararım. Ayrıca, belki de çok iyi bir büyükanne olur."

"Ha! *Büyükanne* kelimesinin ona uymadığında ısrar etti bile. Onu çok yaşlı gösteriyor. Neden gidip ona diğer seçeneklerinin neler olduğunu sormuyorsun? Onları seveceksin."

Göz kırptı, ben de koluna vurdum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Bence o da iyi bir baba olacak," diye fısıldıyor. "Roman hakkında bildiğim bir şey varsa, o da aklını ve kalbini bir şeye bir kez koydu mu, her şeyini verdiğidir."

Göğsümde bir umut pırıltısı daha oluşuyor - ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da inatçı ve büyüyen bir umut.

Otuz Sekizinci Bölüm

Roman

Birkaç gündür burada benimle birlikte. Onun ve bebek için bir şey yapmak istiyorum. Ona ne kadar bağlı olduğumu gösterecek bir şey.

Yatağımda uyuyakaldığı anda kapıyı kapatıyorum ve sessizce koridordan geçip misafir yatak odama gidiyorum.

İnşaat ekiplerinin parmaklarımın ucunda olmasının bir avantajı, göz açıp kapayıncaya kadar iyilik isteyebiliyorum.

Eğer uykusu da eskisi gibiyse, birkaç saatim var demektir.

Adamları çağırdım, tüm mobilyaları götürdüler. Bağış kabul eden en yakın kiliseye götürmelerini söyledim.

Eva uyuduktan bir saat sonra, taze odun ve aletlerle boş bir odada duruyorum.

Yere oturdum ve bazı fikirler çizmeye başladım. Bebeğe kendi beşiğini yapmak istiyorum -büyükbabamın bizim için yaptığı gibi. Biliyorum ki o da benim çocuğum için bunu yapmak isterdi.

Eva uyanmadan önce kalan zamanımı alan ölçüleri ve kesimleri çiziyorum. Bazı parçalar için buraya getirilen farklı ahşap bloklara ihtiyacım olacak ama başlamak için iyi bir miktarım var.

Eva uyanmadan ve beni yakalamadan önce eskizimi yere bırakıp odadan gizlice çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Yatak odasının kapısının açıldığını duymadan önce mutfağa zar zor varıyorum.

Başının üstünde dağınık bir topuz ve yüzünde uykulu bir ifadeyle dışarı çıkıyor.

Korkuyu bir kenara bıraktığınızda sevmenin bu kadar kolay olması beni şaşırtıyor. "Hey, uykucu."

Tembelce gülümsüyor, sonra benimle mutfağa doğru yürüyor. "Kestirmeyi seviyorum. Eskiden onlardan nefret etmek. Ne kaçırdığımı bilmiyordum."

Kıkırdıyorum, sonra öğle yemeği hazırlamak için biraz tavuk salatası çıkarıyorum. "Sanırım önümüzdeki on sekiz yıl boyunca şekerlemenin tadını çıkaracaksın. Ya da ben öyle duydum."

Tezgâhın üzerindeki sandalyeye oturuyor. "Biliyorsun, bu hafta işe gidebilirsin. Bir hafta dinleneceksin. Kendi başıma dinlenmeyi becerebilirim."

"Yüzüncü kez söylüyorum, seninle bir hafta izin yapacağım. Şirketimden nefret mi ediyorsun? Mesele bu mu?"

Utangaç bir şekilde dudağını ısırtıyor ve gülümsüyor. "Hayır. Arkadaşlığını seviyorum. Sadece kendini mecbur hissetmeni istemiyorum. Ben çok daha iyiyim."

Tavuğu kızarmış ekmeğin üzerine kepçeyle koyuyorum, sonra diğer ekmek parçasını üstüne yerleştiriyorum. Tabağı ona doğru kaydırıyorum ve kendi sandviçimle tezgâhta ona katılıyorum. "Bir şey yapmak istemekle kendini mecbur hissetmek arasında fark var. Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, birincisi."

Bu, çalışmam gerekmediğinden emin olup olmadığımı sormayı bırakması için yeterli.

* * *

Üç Hafta Sonra

Ön kapımdan içeri adımını attığı anda ona "Tamam, gözlerini kapat," diyorum.

Henüz evine geri taşınmamıştı. Onu, normal iş rutinine geri dönerken benimle kalmasının daha iyi olacağına ikna etmeyi başardım. Her ihtimale karşı bu onun için çok fazla oldu.

Ellerimi kendime saklamayı da başardım.

Bunu doğru yapmak istiyorum. Cinsel kimyamızın kararını gölgelemesini ya da onu neden burada istediğimi ikinci kez düşünmesini istemiyorum.

Bana kocaman gözlerle bakıyor. "Ne?"

"O güzel yeşil gözlerini kapat. Sana bir sürprizim var."

İtaat edip gözlerini kapattığında kahkahaları fuayeyi dolduruyor. Elini tutuyorum ve misafir yatak odasının kapısına gelene kadar onu çatı katında gezdiriyorum.

"Kapalı tut," diye tekrarlıyorum.

Elim kapı kolunu bulup sağa çeviriyor ve geleceğimize açılan kapıyı iterek açıyorum. Odanın ortasına gelene kadar elini biraz çekiştiriyorum.

Üzerinde çok çalıştığım beşik tamamlanmış, boyanmış ve duvara yaslanmış. Şu anda bu odadaki tek mobilya parçası o. Gerisi ona kalmış. Sadece üzerinde benim izim olsun istedim.

Beklediğimden daha uzun sürdü, bu da o işe giderken benim evde kalıp onu inşa etmemi gerektirdi. İşim bittikten sonra üzerime bir takım elbise giyiyordum, bu yüzden onu işten eve dövdüğümü sanıyordu.

Son zamanlarda gün içinde dairesine inip ofisinde çalışıyor, çünkü tüm eşyaları orada. Bir şey söylemeye cesaret edemezsem onunla geçireceğim zamanın sınırlı olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

"Tamam," diyorum sonunda. "Gözlerini aç."

Göz kapakları çırpınarak açıldı. Çenesi açılırken beşiğe bakışını izliyorum.

"Bu ne?" diye soruyor nazik bir gülümsemeyle.

"Bebeğimizin beşiği. Onu ben yaptım." Beşiğe doğru yürüyorum ve bir elimi üst korkulukta gezdiriyorum. "Büyükbabamın benim için yaptığı bir şey. Ben de bebeğim için yapmak istedim. Bebeğimiz için."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Eva'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor, ince ama bariz bir duygu gösterisi.

"Bunu bebeğimiz için yaptın" diye fısıldıyor.

Eli karnına dokunuyor. Bu koruyucu hareketi izlerken kendi duygularım boğazıma düğümleniyor. Onları yutuyorum ve başımı sallıyorum.

"Ben yaptım."

"Roman..." Bana doğru iki adım atıyor, beni dikkatle izlerken boynunu yukarı kaldırıyor. "Bu"-beşiğe bakıyor- "bu... bunu anlatacak kelime bile bulamıyorum. Bu... mükemmel. Bunu şimdiden yaptığına inanamıyorum. Ne zaman başladın? Daha on haftalık hamileyim."

Omuzlarımı silkiyorum, bu kadar erken inşa ederek biraz mantıksız davrandığımı fark ediyorum. Bu sadece ona ailemizi ne kadar çok istediğimi göstermek için yaptığım bir jestti.

"Sen hastaneden eve döndükten sonraki gün başladım. Sen uyurken."

Sınır tanımayan bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Roman Bertini. Delirmişsin sen! Bebeği öğrendikten sadece birkaç gün sonra kalkıp el yapımı bir beşik yapmaya mı karar verdin?"

Aramızdaki mesafeyi kapatırken gülümsemem kayboluyor. Uzanıp parmaklarımı usulca saçlarında gezdiriyorum ve bir kısmını yüzünden uzaklaştırıyorum.

Alaycılık kayboluyor, yerini sessizlikte mırıldanan bir yük alıyor. Ondaki yayılan beklentiyi hissedebiliyorum. Daha fazlasını yapmamı istediğini biliyorum. Bunu hissediyorum.

Bir şeyler söylemeliyim. Onu sevdiğimi söylemeliyim. Onun ve bebeğin burada benimle yaşamasını istiyorum. Evlenmelerini. Gerçek bir aile olmak. Ama korku beni her şeyi tekrar riske atmaktan alıkoyuyor.

"Acıktım," diyorum ve yüzünde hayal kırıklığı okunuyor. "Akşam yemeğinde ne yemek istersin?"

Bir adım geri atıyor ve ben onun varlığının yarattığı sıcaklığı özleyorum. "Seçici değilimdir. Sen ne yemek istersin?"

"Karbonhidrat ve enerjiye ihtiyacı olan sensin." Duyması gereken kelimeleri söyleyemediğim için kendime kızarak onu odadan çıkarıyorum. "Lafı açılmışken, şimdi nasıl hissediyorsun? Akşam yemeği gelmeden yine poker mi oynayacaksın yoksa dinlenmek mi istiyorsun?"

İç çekiyor. "Eğer oynamazsak, akşam yemeğine yetişemem."

Sanki mutfakta güçten düşmek üzereymiş gibi vücut hareketlerini abartmasına kıkırdıyorum. "Poker o zaman."

Birlikte geçirdiğimiz geceleri sevmeye başladım. Kart oyunları oynuyoruz, özellikle de poker; bana hiçbir konuda hafife alınacak biri olmadığını kanıtladı.

"Git masaya otur. Ben yemek sipariş edeceğim. Hemen yatağa girersin."

"Önce," dedi, "pijama."

Çekmecelerimde ve dolabımda bazı kıyafetleri için yer açtığım yatak odama doğru yürüyor.

İşte bu kadar. Ona söyleyeceğim. Bu gece değil. Yakında. Bunu söylemenin iyi bir yolunu bulmalıyım. Doğru söylediğimi bilmeliyim ki benden şüphe etmesin.

Onu gördüğüm andan beri benim saplantım oldu. Şimdi, onu sonsuza dek benim yapmalıyım.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Eva

Hafta sonu olduğu için iş yoğunluğuna çok ihtiyaç duyduğum bir ara verdim. Paris için konseptler oluşturmaya geri döndüm. Hayal ettiğim her şey var ama hiçbiri eve döndüğümde sahip olduklarımla kıyaslanamaz bile.

Roman umduğumdan çok daha sabırlı ve anlayışlı davrandı.

Ufacık bir şikayetim var. Azgınım.

Ciddiyim. Bu adam duştan çıkarken havlusunu kalçalarına kadar indirmiş, elini ıslak saçlarında gezdiriyor ve bana pazularını gösteriyor.

Onu kıyafetsiz her görüşüm beni çıldırtıyor. Bununla ne yapmam gerekiyor?

Geceleri yatakta onun yanına uzanıyorum ve şu anda dokunmaya iznim olduğundan emin olmadığım şeylere dokunmak için elimin onun yanında dolaşmasına izin vermemek için kendimi durdurmak zorunda kalıyorum.

Kendini kontrol edemeyen muhtaç bir ergen gibi hissediyorum.

Duşta kendime bakmaya başladım. Onu hırpalamaktan başka tek seçenek bu.

İşte burada, hamileyken duşta duruyorum. Elimi karnımdan aşağı doğru kaydırıyorum, ta ki rahatlamak için yanıp tutuşan ağrıyan yerime değene kadar.

Bunu yaptığım an, başım zevkle geriye düşüyor. Artık Roman mastürbasyon slayt gösterisi olarak adlandırdığım Roman görüntülerinde kendimi kaybediyorum. Her seferinde işe yarıyor ve beni dakikalar içinde oraya götürüyor.

İçime itmeden hemen önce kendi horozunu okşadığı son görüntüye geliyorum. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor. Gelgit dalgasının beni ele geçirmesine ve içimden geçmesine izin veriyorum.

İstediğim rahatlama bu değil ama beni tutuyor.

Suyu kapatıyorum ve duşun kapısını açıyorum. Kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı.

Roman lavabonun önünde duruyor, elinde diş fırçası, gözleri açık, kaşları neredeyse saç çizgisinde.

"Roman," diye nefes alıyorum.

Kahretsin. Beni kesinlikle duydu. Göğsünün hızla inip kalkmasından bunu anlayabiliyorum. Sadece kendime dokunduğumu biliyor. En azından onu düşündüğümü bilmiyor.

Bu en büyük aşağılanma anı olurdu. "Sadece dişlerimi fırçalamam gerekiyordu," diye kekeliyor.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, sıradan görünmek için elimden geleni yaparak.

Belki hiçbir şey olmamış gibi davranırsam, hayal gördüğünü düşünecek. Bir tür hayalet deneyimi gibi. En azından, beni bağışlamaya ve bunu kabul etmemeye karar verebilir.

Yanından geçip doğruca yatak odasına gidiyorum. Kıyafetlerimi topluyorum ve havluyu başıma sararak kurulanmaya başlıyorum.

Banyoda bir şeyler karıştırdığını, bir şeyleri devirdiğini ve kendi kendine küfrettiğini duyuyorum.

İkimiz de odadaki filden bahsetmeye istekli görünmüyoruz.

Ne yapıyoruz biz? Biz bir çift miyiz? Daireme ne zaman geri taşınacağım?

Hepsi de ele alınması gereken sorular. Yine de küçük baloncuğumuzda yaşıyorum, onu patlatmaktan ve dışarıda neyin gizlendiğini görmekten korkuyorum.

Bana baba olmak istediğini çoktan gösterdi. Bundan eminim. Beşik neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Bu bebek için ne kadar heyecanlı olduğunu bana göstermek için yapabileceği en tatlı jestti.

Büyükbabasının bu anısına sahip olmasını ve geleneği devam ettirmek için şimdiden bir şeyler yapmasını seviyorum.

Ama *beni* seviyor mu? *Beni* istiyor mu?

Beni sevdiğini söylediğinde hastanede çıldırmıştım. Etrafımızda çok fazla korku ve kaos vardı. Daha sonra bunları yanlış nedenlerle söylediğini öğrenmek istemedim.

Ama şimdi merak ediyorum, acaba istediğim her şeye sahip olma şansım vardı da ben mi kaçırdım?

Bazen onu bana bakarken yakalıyorum, sonra hızla gözlerini kaçırıyor. Ya da gözlerinin ruhuma baktığını, dünyadan saklamaya çalıştığım her parçamı gördüğünü hissettiğim zamanlar.

O anlarda, beni öpmesi için içimden yalvarıyorum.

Geçen gece tezgahın başında durmuş bize yemek hazırlıyordum ki yanıma geldi ve elini karnıma koydu.

"Karnımın belirmeye başladığını görebiliyorum," diye fısıldadı hayranlıkla. "Göbeğinle çok seksi görünüyorsun. Büyümesini görmek için sabırsızlanıyorum."

Heykel gibi durdum, anın sona ermesinden korktuğum için gözümü bile kırpmaya korkuyordum.

Onun bu habere böyle tepki vereceğini düşünmemiştim. Aşk romanları okursunuz ve adam her zaman saf bir panik anı yaşar, ama o böyle olmadı.

Bunun olmasını bekleyip duruyorum. Bir gün içeri girip bana istediğinin bu olup olmadığını bilmediğini söylemesini.

Tamamen giyinik olduğum ve şimdi saçlarımı taradığım yatak odasına giriyor.

"Walker bugün bana gelmek istiyor," diye haber verdi. "Davasının beklenmedik bir şekilde durduğunu ve beşiği görmek istediğini söyledi."

Walker'ı Roman'la konuştuktan sonra uğradığı günden beri görmemişim. Her şeyi sindirmek için hâlâ zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Mesaj yoluyla iletişim kurmaya devam etti. Her zaman nasıl hissettiğimi ve yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu.

Roman'la açıkça iletişim kurduğunu bilmiyordum. "Gerçekten mi? Konuşuyor muydunuz?" Umutla sordum.

"Bu kadar şaşıрма. Ona bunu atlatması için bir hafta verdim, sonra o cevap verene kadar mesaj attım."

Kıkırdıyorum. "Tam sana göre. Bugün onu görmeyi çok isterim. Saat kaçta?"

"Akşam yemeğini burada yemeyi düşünüyordu. Ona her gece yaptığımız poker gecelerinden bahsettim ve şimdi ikimizi de alt edebileceğini kanıtlaması gerektiğine ikna oldu."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, adamı buraya gelmeye ikna etmek için iyi bir yol. Rekabet."

"Oh, lütfen. Seninle yeterince oynadım. Daha iyi değilsin."

Alınmış gibi yaparak nefes nefese kaldım. "Bu doğru değil. Beni asla kardeşimle kıyaslama. Kaybetmek söz konusu olduğunda o en kötüsüdür."

İkimiz birlikte aile odasına giriyoruz.

"Bugün ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?" diye soruyor.

"Paris tasarımı için bazı konseptlerimi görmek ister misin?" Gözleri parlıyor.

"Bebeğim, benimle edepsizce konuşma."

"Eğer bu seni heyecanlandırıyorsa, aşağıda senin için neler hazırladığımı görene kadar bekle."

Anahtarlarımı alıyorum ve onun çatı katından çıkıp benim çok daha küçük daireme iniyoruz.

Birlikte içeri girdiğimiz an, başladığımızda nerede olduğumuzu hatırlatan tuhaf bir his. Bebeği öğrenmemizin üzerinden sadece bir ay geçti ama o zamandan beri çok şey oldu.

Ofisime girdiğimizde, buranın eninde sonunda bebeğimin odası olup olmayacağını merak etmeye başlıyorum. Çok fazla yerim yok.

Gerçeklerle yüzleşmem ve Roman'la bu konuşmayı yapmam gerektiğini biliyorum. Bu gece. Bu gece yapmalıyım. Ne kadar uzun süre beklersem, buraya geri dönmek o kadar zor olacak... tek başıma.

Kırkıncı Bölüm

Roman

Walker burada olduğu için mutluyum. Eva'nın yüzünü güldürüyor ve önemli olan da bu.

Ancak, onun bu binada üç yatak odalı bir daireye taşınması fikrini ortaya attığından beri gerginim. Eva'nın bütün gece taşıdığı gülümseme bir sihir numarası gibi yok oldu.

Keşke kafasının içine girip ne düşündüğünü anlayabilseydim. Ne istiyordu?

Belki de sadece hayal görüyorum ve benimle yaşamama fikrine üzülmesini istiyorum. Onu burada istiyorum. Bir aile olmak istiyorum. Hayatımızın geri kalanında onu her gün sevmek istiyorum.

Bunu ilk söylediğimde bana inanmadı. İkincisi beni öldürebilir. Onun için her şeyi ortaya koymayı düşünmek, sadece bana inanmadığını ya da daha kötüsü aynı şekilde hissetmediğini söylemek çok korkunç.

Zaten beş tur Texas Hold'em oynadık. Eminim Eva yorulmuştur. Walker kartları aldı ve desteyi karıştırdı... Eva'nın yaptığı gibi.

"Siz ikiniz böyle karıştırmayı nereden öğrendiniz?" Merakla

sordum. Birbirlerine gülümsüyorlar.

"Büyük büyükannemiz," diyor Eva. "Bize ihtiyacımız olan her şeyi o öğretti. oyun kartları hakkında bir şeyler biliyor."

Walker yüzünde kocaman bir sırıtişla arkasına yaslanıyor. "Alınan biriydi. Söylediğı her kelimeye takılırdık."

"Alınan, ha?" diye sordum. "Siz ikiniz bunu nereden aldınız?"

Eva bana bakıyor, az önce söylediklerimin bedelini ödeyeceğimi söyleyen bir bakış. "Beni bu adamla kıyaslamayı keser misin?" Başparmağını ona doğru çeviriyor. "Bunun ne kadar büyük bir hakaret olduğunun farkında mısın?"

Walker'ın nefesi kesildi. "Pardon? Çocukluğumuz boyunca beni bu yüzden mi takip ettin - benim gibi olmak istemediğin için mi?"

Eva gözlerini deviriyor, aynı anda bir esneme de ondan kaçıyor. Walker ona tuhaf bir bakış atarken ben bu tuhaf karışıma gülüyorum.

"Orada iyi misin? Az önce ne oldu öyle?" Walker ayaklarını sürüyerek yürümeye devam ederken, "Yorgun," diye araya giriyorum.

"Bu başka kimsenin bir tur daha yapmayacağı anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

"Son bir aydır yatma saati yedi civarındaydı," diyorum ona.

Islık çalıyor. "Pekâlâ büyükanne, biraz dinlenebilmen için yolundan çekileceğim."

"Ha-ha," diye cevap veriyor. "Çok komiksin."

Hep birlikte ayağa kalkarız. Walker kolunu onun boynuna doluyor ve ön kapıya doğru giderken şakağını öpüyor.

"Sadece seninle dalga geçiyorum," diyor ona. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber vermeyi unutma. Her zaman yanımdayım."

"Teşekkürler. Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Elimi sıkıyor, sonra kapıyı açıyor. "Bu duruma ne kadar iyi uyum sağladığımla gurur duymuyor musunuz?" diyor kapıdan çıkarken. "Çok olgun ve yetişkinim."

"Aman Tanrım. İyi geceler, seni ezik," diyor ve kapıyı kapatıyor. Bana eğlenerek bakıyor.

"O özel bir insan," diyorum.

Gülüyor. "Ondan kurtulduğum için teşekkürler."

"Benim için zevkti. Kapatmasaydım gece yarısına kadar kalacaktı." Aile odasına geri dönüyoruz ve ben kartları temizlemeye başlıyorum.

Elini kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" "Temizlik yapıyorum. Yorgun olduğumu düşündüm."

"Evet, kardeşimden bıktım. Seni bir kez daha dövmek için çok yorgun değilim. yatmadan önce."

"Gerçekten mi?" Oturuyorum, otururken karnının şiştiğini fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Son dört haftayı duygularımı saklayarak geçirdim. Her sabah dudaklarını öpmemekten geceleri vücuduna dokunmamaya kadar. Kalbimi patlayacakmış gibi hissettirmesini saklayarak. Beni nasıl güldürdüğünü ve kendimin en iyi versiyonu olmam için bana nasıl meydan okuduğunu.

Daha fazla tutamıyorum. Bu gece ona sahip çıkmalıyım. Eğer hayır derse, bu onun seçimi. Ama savaşımadan pes etmeyeceğim. Onun aşkı için cehennem gibi savaşıcağım.

"Yakın zamanda kartları dağıtacak mısınız?" diye soruyor karşımda kendini beğenmiş bir şekilde.

Ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. "Elbette."

Şu anda ağızımdan kaçırırsam mı diye düşünürken ikişer kartımızı dağıtıyorum.

Kartlarımıza bakmadan önce kırk dolar değerinde fiş atıyor. Onun bahsiyle eşleşiyorum.

Bu oyunu bırakabilirim. Fark etmez. Şu anda olmaz. Konuşmam gereken kelimelerin ağırlığı içimde yükselirken olmaz.

Yine de devam ediyorum. Kartlarımıza bakıyoruz ve o yirmi ekliyor. Ben de eşleştiriyorum. Sonra üç ortak kartı açıyorum.

Bana yirmi artırıyor, ben de eşleştiriyorum. Yüzünü izliyorum, kartları dikkatle inceliyor. Oyunun büyüüne kapılmıştı. Gülümsüyorum.

Bu bir şekilde gerginliğimi azaltıyor.

Birden ne yapacağımı biliyorum. Onu oyunun dışına atmam gerekiyor ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

Ani bir güven patlamasıyla sırtım dikleşiyor.

Kupa onlum ve maça dokuzlum var. Ortak kartlarda karo sekizlisi ve sinek altılısı var. Eğer sonraki iki elden biri yedili olursa, düz bir elim olacak.

İhtimaller çok yüksek değil ama ödül buna değer.

Sıradaki kartı koyuyorum, maça üçlüsü. Lanet olsun. Daha fazla bahis oynamıyor. Kartlarıma bakıyorum. Bu riskli. Her şeyi kaybedebilir ya da hepsini kazanabilirim.

"Düşünüyordum da belki bunu daha ilginç hale getirmeliyiz. Paradan başka bir şey için oynayalım."

Başını yana çevirdi. "Ne için? Cinsel iyilik mi? Bunu strip pokere mi çevirmeye çalışıyorsun? Hayallerini yıkmak istemem ama vücudum en iyi halinde olmayabilir."

"Ben bundan daha değerli bir şey düşünüyordum. Hayatımın geri kalanı boyunca değerini bileceğim bir şey. Hayatımda sahip olduğum her şeyden daha değerli bir şey."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Kalbin."

Gözle görülür bir yudum alıyor. "Neyimi?" diye fısıldıyor.

"Kalbin. Eğer bunu kazanırsam, onu bana vereceksin. Her gün huşu içinde uyanan, yatağında senin olduğunu bilen, sırılsıklam aşık bir adama şans veriyorsun. Güvenini ve sevgini hak eden bir adam olabileceğimi sana göstermem için bana bir şans verdin. Burada benimle kal ve bu bebeği birlikte büyütelim... bir aile olarak. Bu dünyada istediğim tek şey senin kalbin."

Göz kapakları hızla titriyor, nem oluşuyor. Bir an uzaklara, sonra tekrar bana baktı. "Beni mi istiyorsun?"

"Sonsuza kadar." Kartlarıma bakıyorum. "Peki, ne diyorsun? Benimle birlikte olmak istiyor musun?"

Gülümsüyor, sonra bir kahkaha atıyor. "Uh, evet. Ben varım."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi serbest bıraktım. Her şeyi yapmaya istekli. Hemen ayağa kalkıp onu öpmek istiyorum. Desteyi kaptım. En azından iki çiftim var. Umalım da onun elinde bir şey olmasın.

Başparmağımı kartın üstüne koyup yukarı itiyorum, sonra da masanın üzerine çeviriyorum.

Vay canına. Lanet olsun.

Birlikte olmamız gerekip gerekmediğine dair herhangi bir şüphem varsa, o da yok oldu. Kalplerin beşlisi önümde duruyordu; aşkımızın mükemmel bir işareti.

"Neyin var?" Yanağının iç kısmını çiğnemesini izlerken soruyorum. Poker suratı geri geldi. Sonra kartlarını çevirdi. "Üçlü."

İki tane beşlisi var ve kupanın son beşlisi ona bu eli kazandıracak olan. Gözlerindeki korkuyu görüyorum.

Onu üzüntüsünden kurtarıyorum ve gülümsüyorum. Ona elimi gösterirken "Straight," diye cevap veriyorum.

Alt dudağı titriyor. Durdurmak için ısıtıyor.

"Ben kazandım. Bu bahsi onurlandıracak mısın?" Ayağa kalkarken bir kaşımı kaldırıyorum. "Çünkü gerçekten ödülümü almak istiyorum."

Tam karşısında durmam saniyelerimi alıyor.

Başını arkaya yatırıp bana bakıyor, yeşil gözleri parlıyor. "Beni gerçekten istiyor musun? Bizi mi? Burada seninle?"

Eğilip bir elimi sandalyesinin arkasına, diğerini de masanın üzerine koyuyorum. Yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. "Bunu bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum."

Dudakları benimkileri buluyor. İçimde bir şeylerin gevşediğini hissediyorum. Yumuşak ve sıcak ağzı sanki eve gelmişim gibi hissettiriyor. Onu, nasıl hissettiğimi anlamasına ihtiyacım varmış gibi öpüyorum - henüz kelimelerini bulamadığım her şeyi bilmesine ihtiyacım varmış gibi. Onu sert ve sahiplenici bir şekilde öpüyorum. Dilimin her darbesine karşılık veriyor.

Onu yukarı ve kollarıma çekiyorum. Kolları boynuma dolanıyor.

"Sana ihtiyacım var..." diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Bir santim uzaklaşıyorum. "Yani... *bana ihtiyacın var*, bana ihtiyacın var?"

Başını hızlıca sallıyor. Onu kollarıma alıp yatak odasına götürüyorum. Onu yavaşça yatağa yatırdım. Her bir parçasına tapmak istiyorum.

Bu gece onun tek bir santimini bile.

"Daha ileri gitmeden önce," diye mırıldandım, "bunun o olduğundan emin olmalıyım. Tamam mı? Seni gerçekten seviyorum. İddiayı bir kenara bırak."

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Eli yukarı uzanıyor ve parmakları saçlarımin arasından geçiyor. "Seni seviyorum Roman. Seninle ilgili her şeyi. Hayal edebileceğimden çok daha fazlasısın."

Dünyadaki tüm para, onun bu üç kelimeyi söylediğini duymanın bende yarattığı etkiyi asla karşılayamaz. Bu kadar çabuk, bu kadar sert düşebileceğimi asla düşünemezdim.

Aşka ya da sonsuza dek aşka inanmayan bir adamın ilk görüşte aşkla yüz yüze gelmesinin ironisi. Çünkü artık beni başka türlü ikna edebilecek hiçbir şey yok.

Bedenim onun sonsuz olduğunu hemen anladı. Sadece zihnimin ona yetişmesi biraz zaman aldı.

Saplantı olarak başladı - keskin, tüketen, doyması imkânsız. Ama şimdi ona baktığımda, bu sevginin alıcı ucunda olduğumda, daha iyi biliyorum.

Bu artık saplantı değil. Bu aşk. Seçtiğin türden.

Ve artık aşkın bir seçim olduğunu bildiğime göre, hayatımızın geri kalanında her sabah onu seçeceğim.

SON

Sonsöz

Roman

Sabahın erken saatlerinde güneş odama taktırdığım perdelerin arasından sızıyor. Sadece bir parça ışık giriyor ama doğrudan gözlerime geliyor.

Hâlâ yan yatmış mışıl mışıl uyuyan Eva'ya bakıyorum. Sonra gözlerim aramızdaki küçük insana kayıyor. Addie tam ortamındaki bebek şezlongunda.

Pembe kundağının içinde mışıl mışıl uyuyor. Tükürdüğü yeşil emziğine uzanıyorum ve onu ayaklarının dibine indiriyorum.

Şu anda iki saattir uyuyor. Bu, onu bir ay önce hastaneden eve getirdiğimizden beri bize verdiği en uzun süre.

Haftalarca küçük kedi şekerlemeleriyle hayatta kalmanın ne kadar zor olduğunu hiç bilmiyordum. Hatta altında kahve fincanı olmayan kahve makinemin düğmesine bastım ve kahve tezgahın üzerine döküldü.

Tüm bunlara rağmen, hayatımın en güzel ayı oldu.

Eva doğuştan yetenekli. Onun anne oluşunu izlemek inanılmaz bir şeydi. Benim gibi ağladığında paniğe kapılmıyor ya da ilk birkaç hafta benim yaptığım gibi. Addie'nin neye ihtiyacı olduğunu bulmaya çalışırken sakin ve sabırlı.

Addie doğduğundan beri kendi küçük balonumuzda yaşıyoruz. Sonraki üç ay için Penelope'yi görevlendirdim. Bir süre aramızda zor bir dönem oldu. Gitmesine izin vermek istedim çünkü Penelope ile hiçbir şey olmasa bile Eva'yı rahatsız etme fikrinden hoşlanmıyordum. O hala benim etkinliklerim için "randevum" idi.

Ama Eva, harika bir insan olduğu için Penelope ile oturup her şeyi çözdü. Belki Penelope'nin bana karşı bazı hisleri vardı ama artık kesinlikle yok. Eva bu konuda kendini güvende hissediyorsa, çalışkan bir çalışanımı işten çıkarmayacağım.

Üç ay izin almanın işkence gibi geleceğini düşünmüştüm ama uçup gidiyor.

Addie geldiğinden beri beni rahatsız eden bir şey var. Eva'nın yastığının üzerinde duran eline baktım. Yüzük yok.

Eva'yla evlenmek istiyorum. Ona hem karım hem de çocuğumun annesi demek istiyorum.

O hamileyken bunu yapmamam gerektiğini, bunu istemeyeceğini düşünerek bu mükemmel anı beklemeye devam ediyorum. Sonra bebek bu kadar küçükken bunu yapamayacağımı düşündüm, yeterince işimiz var.

Ama dün gece nihayet kafama dank etti, ne olursa olsun mükemmel olacak çünkü hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeye karar verdik. Nerede olursak olalım bundan daha mükemmel bir şey olamaz.

Mümkün olduğunca yavaşça yan dönüyorum ve komodinin üst çekmecesinin düğmesine uzanıyorum. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde çekmeceyi açıp mavi kadife kutuyu çıkarıyorum.

Tekrar uzanarak kutuyu açıyorum. Yüzük, 18 ayar altın bir bandın üzerinde duran iki karatlık, oval kesim bir pırlanta. Doğru elması bulmak saatlerimi aldı. Eva kadar nefes kesici güzellikte bir şey istiyordum.

Sonunda bunun mümkün olmadığını fark ettim. Yine de çarpıcı bir yüzük.

Diğer tarafıma dönüp kızlarıma bakıyorum. Addie omuzlarını ve poposunu oynatarak hafifçe telaşlanmaya başladı. Eva elini Addie'nin karnına koyuyor ve bu onu anında sakinleştiriyor. Eva'nın uyanıp uyanmadığını görmek için bekliyorum ama gerçekten uyandıysa bile neredeyse hemen tekrar uykuya dalmış gibi görünüyor.

Sol eli kızımızın karnında kalıyor. Bunu fırsat bilip yüzüğü kutudan çıkarıyorum. Yüzük parmağının kenarına yerleştiriyorum ve birkaç santimetre aşağı yukarı tam oturana kadar yavaşça yukarı doğru hareket ettiriyorum.

Hiç kıpırdamıyor, bu da beni gülümsetiyor. Zavallı şey çok yorgun. Yardım etmeye çalışıyorum ama süt üreten memelerim yok. Ben araya girip emzirebileyim diye biberonla emzirsek bile Eva'nın pompalamak için kalkması gerekiyor.

Parmağına taktığım elmas yüzük perdenin arkasından belli belirsiz bir ışık parıltısı yakalıyor. Ona bakmadan duramıyorum. Onu orada, ait olduğu yerde görmek içimdeki bir şeyi yerinden oynatıyor. Bu bir sözden daha fazlası. Bu bir beyan. Kime ait olduğuna dair sessiz bir iddia.

Göğsüm sıkışıyor ama sinirden değil, bu daha derin bir şey. Minnettarlık. Huşu. O kadar derin bir aşk ki bazen bunaltıcı gelebilir.

Her zaman orada olması gerekiyormuş gibi doğal bir şekilde duran yüzük her şeyi gerçek kılıyor. Bebeğimizi. Bu kadını. Paylaştığımız bu hayat. Huzur içinde uyuyan ikisine, karmakarışık saçlarına bakarken bir şeyden eminim. Hayatımın geri kalanını onları her şeyimle severek geçireceğim.

Eva'nın göz kapakları titremeye başladı. Açıldıklarında en sevdiğim renk olan yeşille karşılaşıyorum. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bunlar onun güzelliğinin en çok parladığı, en sevdiğim anlar.

"Günaydın," diye fısıldıyor
usulca. "Günaydın," diye cevap
veriyorum.

Kıpırdanmaya çalışan Addie'ye bakıyor. Eva elini yatıştırıcı bir şekilde karnına sürüyor.

Dudaklarından yumuşak bir nefes geçiyor. Elini Addie'ninkinden çekip havaya kaldırıyor.

"Roman." Gözleri yüzük parmağında duran pırlantayı incelerken sesi kırılıyor ve duygusallaşıyor.

Birdenbire beni ele geçiren sinirlerimi yutuyorum. "Seni seviyorum Eva," diye başlıyorum bunu atlatabileceğimi umarak. "Seni ilk gördüğüm andan beri farklı olduğunu biliyordum. Özel biri. Benim için fazla iyi olan biri."

Gözyaşları gözlerine dolmaya başladı. Addie uykusunda tekrar sızlanmaya başladı. İkimiz de bir an için uyuyan kızıma bakıyoruz. "Biliyorum, biz

Her şeyi geleneksel yollarla hallettim ama hikâyemizi hiçbir şeye değişmezdim. Sen tam olarak ihtiyacım olan şeydin. Senden önce aşk fikrinin, hayatının geri kalanı için tek bir kişi fikrinin bir şaka olduğunu düşünüyordum. Mutsuz, alaycı bir adamdım. Ama sen göz göze geldiğimiz anda tüm bunları değiştirdin."

Alt dudağı titriyor. Kendini kontrol etmek için dudağını ısırtıyor.

"Bu kadar sert, bu kadar hızlı düşmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Sahip olduğumuz şey tüm mantığa meydan okudu. Daha büyük bir planın parçası mıydık yoksa ben mi bu kadar şanslıydım bilmiyorum. Ama seni hayatımın sonuna kadar her saniye seveceğime söz veriyorum. Karşılaştığımız tüm zor zamanlarda seni seveceğime söz veriyorum, eğer birlikte yüzleşirsek üstesinden gelebileceğimizi biliyorum. Elini tutuyorum, "Eva. Beni gezegendeki en şanslı adam yapıp benimle evlenir misin?"

Bir kez göz kırptı. İki kez. Ve sonra gözyaşları önce yavaşça dökülüyor. Parmakları sanki duygularını bastırmaya çalışıyormuş gibi titriyor.

"Evet," diye fısıldıyor, sesi ancak bir nefesten daha fazla. "Ciddi misin?"

Tereddüt etmiyorum. "Hiçbir konuda olmadığım kadar ciddiylim."

Addie'nin üzerine eğilip yüzümü avuçlarken boğuk bir kahkaha atıyor.

Ağlarken dudaklarımı öpüyor. "Evet," diye hıçkırdı. "Evet, evet, evet."

Kendi sevincimin üstesinden geldim. Dünyanın en güzel, en muhteşem kadını sonsuza dek benim olmayı kabul etti. Gözlerimde kendi yaşlarım oluşuyor, beni şaşırtan yabancı bir duygu. Ama onun dudakları benimkilerin üzerindeyken, küçük kızımız aramızdayken, istediğimi hiç bilmediğim her şeye sahibim.

Addie öncekinden biraz daha sert mızızlanmaya başlayınca geri çekiliyor. Gözleri açıldığında ikimiz de ona bakıyoruz.

"Tekrar uyuyacağını sanmıyorum," diyor Eva nefes nefese. "Sorun

yok. Sen onu besle, ben gidip bize kahve getireyim."

Gözleri, şu anda tam olarak nasıl hissettiğimi yansıtan çığ bir mutlulukla parıldıyor.

Kahveyi hazırladığım süre boyunca kendimi aptal gibi gülümserken buluyorum. Ama yatak odasına geri döndüğüm an olduğum yerde duruyorum. Eva

Addie emzirirken, Addie'nin gözleri annesinin söylediği her kelimeye takılıyor.

Konuştuğu kelimeleri duymuyorum bile. Önümdeki sahne bana nasıl hareket edeceğimi unutturuyor. Eva'nın pırlanta yüzüğü kızlarımızın sırtında, tüm dünyanın görmesi için ışı1l ışı1l parlarken, iki kızım birbirleriyle büyülenmiş durumda - bir aile olacağımızın kanıtı.

Birden Eva'nın tanıştığımız gün ofisime gelişı gözümün önüne geliyor. Sonsuza kadar önceymiş gibi geliyor. Ondan önceki hayat karanlık, gri ve anlamsızdı. O hayatıma girdi ve bana hayatın getirebileceği tüm renkleri gösterdi.

O an onun sonsuza dek benim olduğunu anladım ve artık bu resmileşti. Bazı insanlar böyle bir aşk için ömür boyu bekler. Ben mi? Eva'yı beklemek zorundaydım.

Walker ve Jessie

Sırada Walker'ın hikayesi var! Bu düşmandan aşığa, yaş farkı, ikinci şans romantizmini kaçırmayın!!!

[Buradan ön sipariş verin!](#)

Beni Sosyal Medyada Takip Edin

Bonus sahnelerime erişmek için - web sitemi ziyaret edin ve haber bültenime abone olun. Web sitemde TÜM bonus sahneleri içeren özel bir sayfaya yönlendirileceksiniz.

www.nicolebakerauthor.com

Yayınlar, imzalar ve çekilişler hakkında özel haberler için beni takip edin.

[Facebook@nicolebakerauthor](https://www.facebook.com/nicolebakerauthor)

[Instagram @nicolebaker_author](https://www.instagram.com/nicolebaker_author)

[TikTok @authornicolebaker](https://www.tiktok.com/@authornicolebaker)

Ayrıca Nicole Baker

BRADY SERİSİ

Yeterli

İmkansız Karşı

Konulmaz İkna

Korumalı

GIANNELLİ SERİSİ-KÜÇÜK İTALYA'DA AŞK

Ait Olduğın Yer

Tanıştığımız Yer

Düşüğümüz Yer

UMUT ADASI SERİSİ

Son Kez İlk

Kez Tek Kez

AŞKIN İMPARATORLUK HALİ

Onun Ayartması

Onun

Saplantısı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

